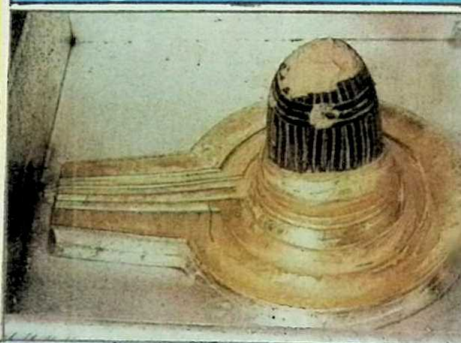

வானதி பதிப்பகம்

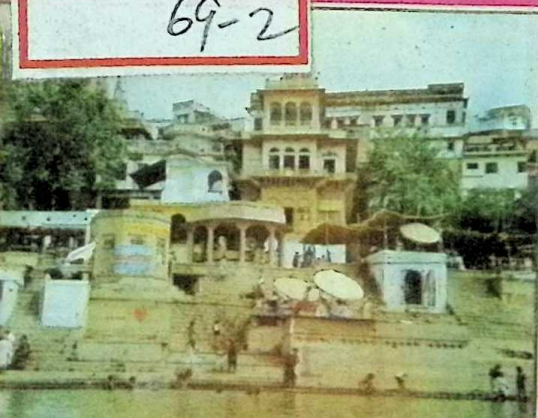

காசி - இராமேசுவரம்

Acc.No 29782

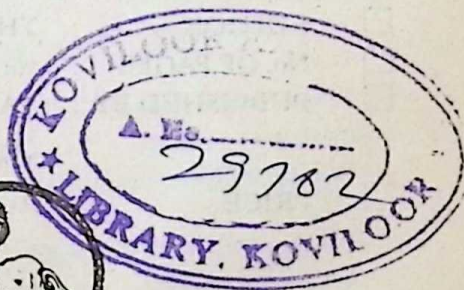
69-2

குரும்பூர் குப்புசாமி

காசி இராமேசுவரம்

குரும்பூர் குப்புசாமி

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 1990

இரண்டாம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு, 1994

மூன்றாம் பதிப்பு : ஜூன், 1997

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 27.00

☐	TITLE	:	KASI RAMESWARAM
☐	AUTHOR	:	KURUMBUR KUPPUSAMY
☐	LANGUAGE	:	TAMIL
☐	EDITION	:	THIRD EDITION, JUNE, 1997
☐	No. OF PAGES	:	viii + 150
☐	PUBLISHED BY	:	VANATHI PATHIPPAKAM,
13, DEENADAYALU STREET,
T. NAGAR, CHENNAI - 17.
☐	PRICE	:	Rs. 27.00

Laser Typeset at : LKM Computer Prints, Chennai - 17

Printed at : PS.SP. Meyeppan & Co., Chennai - 17. ☎ : 825 1093

பதிப்புரை

ஆசிரியர் திருவாளர் குரும்பூர் குப்புசாமி அவர்கள், 'கங்கைக் கரையினிலே' என்ற கட்டுரைத் தொடரை சமீபத்தில் 'ராணி' வாசகர்களுக்கு வழங்கி வந்தார்கள். அக்கட்டுரைத் தொடர் வாசகர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு வரவேற்கப்பட்டது. அக்கட்டுரைத் தொடரை "காசி இராமேசுவரம்" என்ற தலைப்பிட்டு வானதியில் நூலாக வெளியிட வழங்கி உள்ளார்.

இந்நூலில், அவர் தம் குடும்பத்தாருடன் காசிக்குப் பயணம் செய்தபோது ஏற்பட்ட அனுபவங்களையும், மகிழ்ச்சியையும் நம் மனக்கண்முன் கொண்டுவருகிறார்.

இராமேசுவரம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ஆசிரியர், இராமேசுவரம் கோவிலின் உலகச் சிறப்புமிக்க வாயிற் தோற்றத்தைப் பற்றியும், இராமேசுவரம் கோவில் பெயர் ஏற்படக் காரணமாயிருந்த இராமர் கதையைப் பற்றியும், அக்கோயில் கட்டப்பட்ட காலம், கட்டி முடித்த மன்னர் ஆகியவை பற்றிய குறிப்புகளையும் தெளிவுபடக் கூறியுள்ளார்.

காசி இராமேசுவரம் செல்ல விரும்பும் பயணிகளுக்கு
இந்நூல் மிகச் சிறந்த வழிகாட்டி நூலாக அமையும்
என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இத்தகு பயனுள்ள நூலை வானதி பதிப்பகத்தில்
வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

ஆசிரியர் குரும்பூர் குப்புசாமி அவர்களுக்கு என்
நன்றி.

வானதி ஏ. திருநாவுக்கரசு

அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்டு முன்... !

ஒவ்வொரு கோடை விடுமுறையிலும் எங்காவது புறப்பட்டு விடுவதைப் பழக்கமாக வைத்திருக்கிறேன்.

1990 கோடையில் காசிக்குப் போய் வந்தேன். காசிநகர் என்று மட்டும் இல்லாமல், அலகாபாத் முதல் அரித்துவார் வரை கங்கைக் கரையைக் கண்டு வந்தேன். அந்த அனுபவந்தான், இந்த நூல்.

காசிக்குச் சென்றவர்கள் இராமேசுவரம் போகவேண்டும் என்பதும், இராமேசுவரம் சென்றவர்கள் காசிக்குப் போகவேண்டும் என்பதும் ஒரு மரபு. வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் அப்படி ஓர் இணைப்புப் பாலம். எனவே, இலங்கைக்கு முதல் முறை சென்ற பொழுது இராமேசுவரத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களையும் இத்துடன் இணைத்திருக்கிறேன்.

நண்பர் கவிஞர் கா.சு. மணியன் அவர்கள் எனது காசிப் பயணம் வசதியாக அமைய விரிவான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தார்கள். அவருக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

என்மீது தனி அன்பு கொண்ட வானதி திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இந்நூலை அழகிய முறையில் வெளிக்கொண்டு வருகிறார். அவருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகும்.

எனது வாழ்க்கைப் பயணத்துக்கே உதவிகள் புரிந்து
உறுதுணையாக இருக்கும் எங்கள் அய்யா
வணக்கத்துக்குரிய உயர்திரு. பா. சிவந்தி ஆதித்தன்
அவர்களுக்கு நான் என்றென்றும் நன்றிக் கடன்
பட்டிருக்கிறேன்.

அன்புடன்

அ.மா. சாமி

பொருளடக்கம்

பக்கம்

காசி

1. காசி இராமேசுவரம்	1
2. திரிவேணி சங்கமம்	8
3. கூந்தலை வெட்டு	15
4. ஆனந்த பவனம்	24
5. ஒருநாள் போதும்!	31
6. காசிப் பட்டு	41
7. நள்ளிரவு நடனம்!	49
8. காந்தி கட்டிய கோவில்	58
9. காசி வாசம் பத்து மாதம்!	68
10. கடவுளின் வாசல்	79
11. பத்திரிநாதர் - கேதாரநாதர்	88
12. 200 ஆண்டுகளாக நடக்கும் பூஜை	99

இராமேசுவரம்

1. குரங்கு பிடித்த கை!	102
2. ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்!	109
3. கைபிடித்தவன் கையை வெட்டிய ராஜகுமாரிகள்!	117
4. ஏர் உழாத பார்!	127
5. உலகில் பெரியது!	138

செய்துரை

1891

1891

1. சென்னை நகரில்...
2. சென்னை நகரில்...
3. சென்னை நகரில்...
4. சென்னை நகரில்...
5. சென்னை நகரில்...
6. சென்னை நகரில்...
7. சென்னை நகரில்...
8. சென்னை நகரில்...
9. சென்னை நகரில்...
10. சென்னை நகரில்...
11. சென்னை நகரில்...
12. சென்னை நகரில்...

செய்துரை

1. சென்னை நகரில்...
2. சென்னை நகரில்...
3. சென்னை நகரில்...
4. சென்னை நகரில்...
5. சென்னை நகரில்...
6. சென்னை நகரில்...
7. சென்னை நகரில்...
8. சென்னை நகரில்...
9. சென்னை நகரில்...
10. சென்னை நகரில்...
11. சென்னை நகரில்...
12. சென்னை நகரில்...

1. காசி இராமேசுவரம்

இந்திய மாநிலங்களில் உத்திரப்பிரதேசத்துக்குப் பல தனிச் சிறப்புகள் உள்ளன.

இந்தியாவை ஆளுவதே உத்திரப் பிரதேசந்தான் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

இந்தியாவின் முதல் பிரதம மந்திரியான பண்டித நேரு முதல் இன்றைய சந்திரசேகர் வரை எல்லாப் பிரதமர்களுமே (மொரார்ஜி தேசாய் தவிர) உத்திரப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்களே!

மக்கள் தொகையில் உத்திரப் பிரதேச மாநிலந்தான் இந்தியாவில் பெரிய மாநிலம். நாடாளுமன்றத்தில் உபி.க்குத்தான் அதிக இடம் — 85 இடம்.

இவையெல்லாம் இன்றைய சிறப்புகள்.

அயோத்தி

ஆனால், இராமாயணம், மகாபாரதம் காலத்திலேயே உத்திரப்பிரதேசம் சிறப்புப் பெற்று விளங்கியது.

கண்ணன் பிறந்த மதுரா உ.பி. யில் தான் இருக்கிறது.

கண்ணன் கோபிகளுடன் கொஞ்சி விளையாடிய பிருந்தாவனம் உ.பி. யைச் சேர்ந்ததே.

இராமர் பிறந்த அயோத்தி உ.பி. யில்தான் இருக்கிறது.

பாண்டவர்கள் ஆண்ட அஸ்தினாபுரம் இருப்பது உபி. யில்தான்.

வரலாற்றுக் காலத்தவர்களான அசோகர் முதல் அக்பர் வரை அத்தனை புகழ்பெற்ற மன்னர்களும் உபி.யில் கொலு வீற்றிருந்தவர்களே!

தாஜ்மகால்

உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாகப் போற்றப்படும் தாஜ்மகால் உபி. யில்தான் இருக்கிறது.

இந்துக்கள் புனித பூமியாகப் போற்றும் காசி இருப்பதும் உபி. யில்தான்.

புனித ஆறுகள் என்று போற்றப்படும் கங்கையும், யமுனையும் உபி. வழியே ஓடுகின்றன.

இந்துக்கள் புனித யாத்திரை மேற்கொள்ளும் பத்திரிநாத், கேதார்நாத், அரித்துவார், ரிசிகேசம் முதலிய இடங்களும் உபி. யில்தான் உள்ளன.

இவ்வளவு சிறப்புமிக்க உத்திரப்பிரதேசத்தை வாசகர்களுக்குச் சுற்றிக் காட்டலாமே என்று ஒரு பயணம் கிளம்பினேன்.

காசி யாத்திரை

தாஜ்மகாலுக்கு எத்தனையோமுறை போயாகி விட்டது.

அதற்கு அருகில் உள்ள மதுரா எப்படியோ தப்பிப் போய்க்கொண்டே இருந்திருக்கிறது.

இப்பொழுது போகலாம் என்றால், கழுத்தைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடும் கதையாக இருந்தது! அதற்கு நேரமில்லை.

கங்கைக் கரையை மட்டும் தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்டேன்.

பாரிசு, லண்டன் என்று பறக்கிறோம்; பக்கத்திலேயே இருக்கும் காசி இராமேசுவரம் பார்க்க வேண்டாமா?

தலையைப் பார்த்தார்கள்!

"காசி யாத்திரையா!" என்று கேலி செய்த நண்பர்கள், என் தலையை எட்டிப் பார்த்தார்கள்!

ஏனென்றால், தலை நரைத்தவர்கள்தான் கடைசிக் காலத்தில் புண்ணியத்தைத் தேடி காசிக்குப் போவது வழக்கம்.

அது ஒரு காலம். அந்தக் காலத்தில் காசிக்கு நடந்துதான் போகவேண்டும். போனவர்கள் திரும்பி வருவார்கள் என்று நிச்சயம் கிடையாது. கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணன் ஒரு கதை சொல்லுவார் — நாலு பேர் சேர்ந்து மாட்டு வண்டி கட்டிக்கொண்டு, காசிக்குப் போனார்களாம். ஆறு மாதம் கழித்து, வண்டி மாடுகள் மட்டும் திரும்பி வந்தனவாம். ஆகவே, அந்தக் காலத்தில் பிள்ளை குட்டிகளுக்கு செய்ய வேண்டியவை எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்து விட்டுத்தான் காசிக்குக் கிளம்புவார்கள். அந்த நேரத்தில் அவர்கள் தலையில் முடியிருந்தால், அதுவே ஆச்சரியப்படத் தக்க ஒன்றுதான்!

எல்லாராலும் சுலபமாகக் காசிக்குப் போய்வர , முடியாது என்பதால்தான், காசிக்குக் போகிறவர்கள் 'கங்கா

தீர்த்தம்' எடுத்து வந்து, சொந்த பந்தம் சுற்றத்தாருக்குக் கொடுக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.

ஆனால், இப்பொழுது அந்தக் காலம் மலை ஏறிவிட்டது. கூவத்தையும் கங்கையையும் ரெயில் மிக நெருக்கமாகக் கொண்டுவந்துவிட்டது. சென்னையில் ரெயில் ஏறினால், 40 மணி நேரத்துக்குள் காசிக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்.

இன்றும் நடக்கிறார்கள்!

ஆனால், பழைய மரபை விட்டுவிடாதபடி இன்றும் காசிக்கு நடந்து போகிறவர்கள் இருக்கத் தான் செய்கிறார்கள்!

குறிப்பாக செட்டி நாட்டைச் சேர்ந்த சிலர் கூட்டமாகச் சேர்ந்துகொண்டு, இராமேசுவரத்தில் இருந்து காசிக்கு நடந்து போகிறார்கள்!

இராமேசுவரத்தில் இருந்து காசிக்கு 3,200 கிலோ மீட்டர் (2 ஆயிரம் மைல்)!

இப்படி நடந்து போனவர்களில் பொற்கிழிக் கவிஞர் அரு. சோமசுந்தரனும் ஒருவர். இவருக்கு இராமேசுவரத்தில் இருந்து காசி போய்ச் சேர 116 நாள் (4 மாதம்) ஆகியிருக்கிறது. இந்த அனுபவத்தைத் தொகுத்து "இராமேசுவரம் — காசி நடைபயணம்" என்று ஒரு நூல் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

கங்கைக் கரையில் உள்ள காசியில் வாழ்ந்த சாலி என்ற பிராமணப் பெண், தனது பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ள, காசியில் இருந்து நடந்தே வந்து கன்னியாகுமரிக் கடலில் குளித்தாள் என்ற வரலாறு "மணிமேகலை" காப்பியத்தில் இருக்கிறது.

காசி இராமேசுவரம்

இந்தியா என்பது எந்தக் காலத்திலும் ஒரே தேசமாக இருந்தது இல்லை. “அங்க வங்க கலிங்கம்...” என்று 64 நாடுகளாகத்தான் இருந்தது. அப்படி இருந்த நாளில் கூட வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் உறவை ஏற்படுத்த இந்தப் புண்ணிய யாத்திரைகள் பயன்பட்டன.

தமிழ்நாட்டவர்கள் காசிக்குச் சென்றார்கள். கங்கையில் நீராடினார்கள். வட நாட்டார் இராமேசுவரம் வந்தார்கள்; கடலில் குளித்தார்கள். அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சைதானே!

இன்றுங்கூட கங்கைக்கரை முழுக்கத் தமிழர் கூட்டத்தைக் காணமுடிகிறது. தமிழைப் பார்க்க — கேட்க முடிகிறது. கோவில்களின் பெயர்கள் தமிழில் எழுதிவைக்கப்பட்டுள்ளன. கடைக்காரர்கள் தமிழ் பேசுகிறார்கள்.

இதே போல, இராமேசுவரத்தில் இன்றும் வட இந்தியர் கூட்டத்தைக் காண முடியும். கூட்டம் கூட்டமாக ரெயிலில் வந்து குவிகிறார்கள்.

கன்னியாகுமரி

“காசி இராமேசுவரம்” என்பது இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்டதுதான். அதற்குமுன் “காசி கன்னியாகுமரி” என்றுதான் இருந்தது.

திரிவேணி சங்கமத்தில் மூன்று ஆறுகள் கலக்கின்றன. குமரியில் மூன்று கடல்கள் (வங்கக்கடல், இந்துமாக்கடல், அரபிக் கடல்) கூடுகின்றன. எனவே, குமரியில் குளிப்பது கங்கையில் குளிப்பதற்குச் சமமாகக் கருதப்படுகிறது.

“கங்கை ஆடில் என், குமரி ஆடில் என்” என்பது, அப்புர் தேவாரம். “தென்திசை குமரியாடி” என்பது, மணிமேகலை. “தென்திசை குமரியாடி வடதிசைக்கு ஏகுவிர் ஆயின்” என்று சத்திமுற்றப் புலவர் பாடுகிறார். அருச்சுனன் குமரியில் வந்து குளித்ததாக மகாபாரதம் கூறுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் மாடல் மறையோன் குமரியில் நீராடினான். காசியில் வாழ்ந்த சாலி என்ற பிராமணப் பெண் கன்னியாகுமரிக்கு நடந்தே வந்து கடலாடியதை முன்பே கண்டோம்.

கன்னியாகுமரிக்கு “ஆதிசேது” என்று ஒரு பெயர் உண்டு. இராமர் பாலம் கட்டியது கன்னியாகுமரியில் தான் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். இராமர் தீர்த்தம் ஆடியதும் குமரியில்தான். அனுமான் ஒரு மலை மீது இருந்து இலங்கைக்குத் தாவிச் சென்றார் அல்லவா? அந்த மலை (மகேந்திர மலை) கன்னியாகுமரிக்கு அருகில் இருக்கிறது. காசிக்கு நடந்து சென்ற கவிஞர் அரு. சோமசுந்தரங்கூட

“காசி முதல் குமரிவரை
உனது எல்லையே
கால் நடந்து வந்தவர்க்குக்
கவலை இல்லையே”

என்றுதான் பாடுகிறார்.

உலகில் இரண்டே உயிர்கள் — ஆண் — பெண். இதனை “சக்தி சிவம்” என்று சொல்வது உண்டு. குமரியில் சக்தி இருக்கிறாள்; காசியில் சிவன் இருக்கிறார் என்று சொல்வது உண்டு. (காசியில் லிங்கந்தான் தெய்வ வடிவம்.)

கடல் பொங்கி, குமரி — இராமேசுவரம் இடையே இடைவெளி அதிகமாக, இராமேசுவரமும் இலங்கையும்

நெருங்கி வர, “காசி இராமேசுவரம்” என்ற வழக்கு ஏற்பட்டது.

“காசி குமரி” என்று இருந்தாலும் சரி, “காசி இராமேசுவரம்” என்று இருந்தாலும் சரி, நாம் போக வேண்டியது, காசிதான். எனவே காசிக்கு ரெயில் ஏறினேன்!

2. திரிவேணி சங்கமம்

சென்னையில் சனிக்கிழமை மாலை 5-30 மணிக்குப் புறப்பட்ட எங்கள் ரெயில், இரண்டு இரவு ஓடி, திங்கட்கிழமை காலை ஆறு மணிக்கு அலகாபாத் போய்ச் சேர்ந்தது.

ரெயிலிலேயே சாப்பாடு, சிற்றுண்டி, குளிர்நீர் (கூல்டிரிங்) கிடைக்கின்றன. எனவே, வழியில் நாம் இறங்க வேண்டிய தேவையில்லை. குடிதண்ணீர் பிடிக்க மட்டும் இறங்க வேண்டும். ரெயில் நின்றதும் வெளியில் எட்டிப் பார்த்தால், பலாப்பழத்தில் ஈமொய்த்தது போல குழாயடியில் கூட்டம் இருக்கும். ஐந்து நிமிடம் கழித்துப் பார்த்தால், ஈயாடும்! அப்பொழுது எளிதாகத் தண்ணீர் பிடித்துக் கொள்ளலாம்.

ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் பத்து நிமிடமாவது ரெயில் நிற்கிறது. தண்ணீர் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது ரெயில் கிளம்பிவிட்டால், ஒரே ஓட்டமாக ஓடி ஏதாவது ஒரு பெட்டியில் ஏறிவிட வேண்டும். நமது பெட்டியில்தான் ஏறவேண்டும் என்று முயற்சி செய்யக்கூடாது. அப்படி முயற்சி செய்து, நமது பெட்டியைப் பிடிக்க ரெயில் கூடவே ஓடினால், ரெயிலையே கோட்டைவிட்டு விடுவோம்!

நகரத்தார் சத்திரம்

எங்களை அழைத்துப் போக நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரத்தில் இருந்து பாண்டியன் என்ற பையன் ரெயில் நிலையத்துக்கே வந்திருந்தான்.

எல்லாம் கல்கத்தா நண்பர் கவிஞர் கா.சு. மணியன் ஏற்பாடுதான். நான் காசியாத்திரை கிளம்புகிறேன் என்பது தெரிந்ததும், எல்லா இடங்களிலும் அவரது நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரத்தில் நான் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டார். அவரே அலகாபாத்துக்கு வர இருந்தார். அந்நேரம் அவர் தமிழ்நாட்டுக்கு வரவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதால், பாண்டியனை அனுப்பி வைத்தார். பாண்டியன் எங்களுடன் காசிவரை வந்து கங்கையில் குளிக்க, கோவில்களுக்குச் செல்ல, இடங்களைச் சுற்றிப் பார்க்க உதவி செய்தான்.

குதிரை வண்டி

ரெயில் நிலையத்தில் இருந்து சத்திரத்துக்குக் குதிரை வண்டியில் சென்றோம்.

கங்கைக்கரை முழுவதும் குதிரை வண்டிதான் முக்கிய வண்டி. நம் ஊர்க் குதிரை வண்டி போல இராது. கூண்டு வண்டி அல்ல. ஏறத்தாழ சதுரமாக இருக்கும். முன்புறமும், பின்புறமும் இருக்கை. இருக்கைக்குக் கீழே சாமான்கள் வைத்துக் கொள்ள பெட்டி. பெரும்பாலான வண்டிகளுக்குக் கூரை இருக்காது! நம் தலைக்குமேல் ஒரு துணியை இழுத்துக் கட்டியிருப்பார்கள். துணி கிழிந்து, கொடி போலப் பறப்பதும் உண்டு. ஒரு வண்டியில் 6-7 பேர் வசதியாக ஏறிக் கொள்ளலாம். 15-20 பேர் பயணம்

செய்வதையும் பார்த்தேன்! வண்டிக்கூலி மிகவும் குறைவு. வண்டிக்காரர்கள் நம்பிக்கையானவர்கள் என்றார்கள்.

நிறைய 'ஆட்டோ'க்களும் இருக்கின்றன. ஆட்டோ கட்டணமும் குறைவு. ஓர் ஆட்டோவில் நாலு பேர் ஏறிக் கொள்ளலாம். இரட்டை 'ஆட்டோ'க்களும் உள்ளன. "விக்கிரம்" என்று அதைச் சொல்லுகிறார்கள். 8 பேர் முதல் 10 வரை ஏறிக் கொள்ளலாம். தலைக்கு இவ்வளவு என்று கட்டணம் கேட்டார்கள். 'ஆட்டோ' ஓட்டுநர்கள் அவ்வளவு நம்பிக்கையானவர்கள் அல்லர் என்று உள்ளூர்க்காரர்கள் சொன்னார்கள்.

ஊர்வலம்

ரெயில் நிலையத்தில் இருந்து வெகுதூரத்தில் (8 கி.மீ) சத்திரம் இருக்கிறது. ஏறத்தாழ அலகாபாத் முழுவதையுமே சுற்றிப் பார்த்துவிட்டது போல இருந்தது! குதிரை வண்டிக்கு ரூ.30 கட்டணம் ஆயிற்று.

பழைய காலத்துச் சத்திரம். "நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரம்" என்று தமிழிலும், இந்தியிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. தங்குவதற்கு அறைகளும் உண்டு. கூடமும் உண்டு. ஓர் ஆளுக்கு ஒரு நாளைக்கு ரூ. 4 தான் கட்டணம்! அங்கேயே சாப்பாடும் உண்டு. அதற்குத் தனி கட்டணம். சத்திரத்தின் மேலாளராக ஆறுமுகம் இருக்கிறார்.

இந்த சத்திரத்தில் தங்குவதில் பல வசதிகள் உள்ளன. நம் வீட்டில் இருப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படும். தமிழில் பேசலாம்; தமிழ் உணவு கிடைக்கும். கங்கையில் குளிக்கவும், ஊர் சுற்றிப் பார்க்கவும் ஏற்பாடு செய்து தருகிறார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, திரிவேணி சங்கமம் சத்திரத்தில் இருந்து பத்துநிமிட நடைதான்!

திரிவேணி சங்கமம்

அலகாபாத்துக்குப் போவதே திரிவேணி சங்கமத்தில் குளிக்கத்தான்.

கங்கை — யமுனை — சரசுவதி என்ற மூன்று ஆறுகள் கலக்கும் இடம், இது. வேணி என்றால், ஆறு. “திரிவேணி” என்றால், மூன்று ஆறுகள். சங்கமம் என்றால், கலத்தல்.

கங்கை, யமுனை ஆகிய இரு ஆறுகளை மட்டுமே நாம் காண முடிகிறது. 3-வது ஆறு (சரசுவதி) வான வழியில் வந்து கலப்பதாக ஐதீகம்.

“வேணி” என்றால், “சடை பின்னல்” என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு. பெண்கள் கூந்தலை மூன்றாகப் பிரித்துக் கொண்டு, பின்னுவார்கள். பின்னலில் இரு பிரிவு மட்டுமே வெளியில் தெரியும். 3-வது பிரிவு உள்ளே மறைந்து இருக்கும். அது போல சரசுவதி ஆறு திரிவேணி சங்கமத்தில் மறைந்து இருப்பதாகக் கூறப்படுவது உண்டு.

பிரயாகை

அலகாபாத் மிகப் பழமையான நகரம். இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது. அப்பொழுதே திரிவேணி சங்கமம் புகழ் பெற்றது. “அலகாபாத்” என்றாலே “கடவுளின் நகரம்” என்றுதான் பொருள். இது அக்பர் வைத்த பெயர்.

அதற்கு முன்பு “பிரயாகை” என்று பெயர் இருந்தது. “முதன்மையான யாகம் நடந்த இடம்” என்று பொருள். (பிர = முதன்மை; யாகை = யாகம்) பிரம்மா இங்கு யாகம்

செய்து, படைப்பு ஆற்றல் பெற்றார் என்றும், திருமால் இங்கு யாகம் செய்து லெட்சுமியை அடைந்தார் என்றும் சொல்லப்படுவது உண்டு.

எத்தகைய பாவத்தையும் போக்கும் இடம் என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு. பாவத்துக்குக் கழுவாய் செய்வதை “பிராயச்சித்தம்” என்கிறோம் அல்லவா? அதிலிருந்து “பிரயாகை” என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பார்கள். “தியாக பூமி” என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு.

மனைவி கங்கை

இங்கு கிழக்கில் இருந்து மேற்கு நோக்கிக் கங்கை பாய்ந்து வருகிறது.

யமுனை கிழக்கில் இருந்து மேற்காக ஓடிவருகிறது.

கங்கை வடமேற்கில் இருந்து தென்கிழக்காகத் திரும்பி, யமுனையுடன் கலக்கிறது.

யமுனைக் கரையில் பாதாளக் கோவில் இருக்கிறது. அக்கோவிலில் ஓர் ஆலமரம் உள்ளது. அந்த மரத்துக்குக் கிழக்கே, யமுனைக்கு வடக்கே, கங்கைக்கு மேற்கே சங்கமம் ஏற்படுகிறது.

சங்கமமான நீர் மிகப் புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது. அந்த நீரை “மன்னர் தீர்த்தம்” என்கிறார்கள். அந்தத் தீர்த்த மன்னருக்கு மனைவி, கங்கை!

படகுப் பயணம்

யமுனைக் கரையில் இருந்து ஒரு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் திரிவேணி சங்கமம் இருக்கிறது. அங்கு படகில் போக வேண்டும்.

ஆறு பெருகி ஓடும் காலத்தில், சங்கமத்தில் இறங்கிக் குளிக்க முடியாது. படகில் இருந்தபடியே, ஆற்றில் தண்ணீர் முகர்ந்து எடுத்துக் குளித்துக் கொள்ள வேண்டும். சடங்குகளையும் படகிலேயே செய்து கொள்ள வேண்டும்.

கோடைக்காலத்தில் கங்கையில் தண்ணீர் அதிகம் இருப்பது இல்லை. அப்பொழுது சங்கமத்தில் பெரிய தீவுபோல மணல் திட்டு தோன்றுகிறது. கங்கை வழியே நடந்து, அந்தத் திட்டுக்குப் போய்விடலாம். முழங்கால் அளவுதான் தண்ணீர் இருக்கிறது!

நடந்தே போகலாம்!

நாங்கள் சத்திரத்தில் இருந்து குதிரை வண்டி வைத்துக்கொண்டு கங்கைக் கரைக்குப் போனோம். போய் வர ரூ. 25 கட்டணம். பத்து நிமிடத்தில் நடந்து போய்விடலாம் என்பது பிறகு தான் தெரிந்தது.

“சங்கமத்தில் உள்ள சாஸ்திரி அது, இது என்று சொல்லிப் பணம் பறிப்பார். கவனமாக இருங்கள்” என்று ஆறுமுகம் எங்களை எச்சரித்து அனுப்பினார்.

சங்கர் மடம்

வழியில் சங்கர் ஆலயத்தில் இறங்கினோம். கங்கைக்கரையைத் தொட்டுக் கொண்டு இக்கோவில் இருக்கிறது. ஆற்றுக்குள் இருந்து தூண்கள் எழுப்பி, சாலையையொட்டி கோவில் கட்டப்பட்டு உள்ளது. காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் கட்டியது. ஆற்றுக்குள் இருந்து பார்க்கக் கோவில் அழகாகக் காட்சி தருகிறது.

இது ஒரு மூன்று மாடிக் கட்டிடம். ஒவ்வொரு மாடியிலும் கங்கையை நோக்கியபடி சாமி சிலைகள் —

சிவலிங்கம், திருமால், காமாட்சி, தமிழ்நாட்டு சிற்பக் கலையுடன் அழகாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

வரிசையாக லிங்கங்கள் உள்ளன. அந்த லிங்கங்களுக்கு நாமே கங்கைத் தண்ணீரால் முழுக்கு செய்யலாம். இதற்கு அங்கேயே தண்ணீர் தருகிறார்கள்.

கோவிலுக்கு நேராக ஒரு படித்துறை இருக்கிறது. ஆற்று மணலில் நடந்து போக வேண்டும். இங்கும் கங்கையில் குளிக்கிறார்கள்.

எங்கும் தமிழ்!

சங்கர் மடத்திலிருந்து சாலை இறக்கமாகச் செல்லுகிறது. ஐந்து நிமிடத்தில் யமுனைக் கரைக்குப் போய் விடலாம். சங்கமத்துக்கு இங்குதான் படகு ஏறவேண்டும்.

ஏராளமாகப் படகுகள் நிற்கின்றன. சங்கமத்துக்குப் போய் வர ஓர் ஆளுக்கு ரூ. 2 கட்டணம்.

படகுக்காரர்கள் அனைவரும் தமிழ் பேசுகிறார்கள்! கங்கைக்கரை முழுவதுமே கன்னித் தமிழ் ஒலிக்கிறது! இது எப்படி?

3. கூந்தலை வெட்டு !

தெற்கே இருப்பவர்கள் கங்கைக்கரைக்குச் செல்லுவதும், வடக்கே இருப்பவர்கள் இராமேசுவரம் வருவதும் பல நூறு ஆண்டு காலமாக நடந்து வரும் ஒரு நிகழ்ச்சி என்பதை ஏற்கெனவே சொன்னேன். இதன் காரணமாகத்தான் கங்கைக்கரையில் கன்னித் தமிழன் முழக்கத்தைக் கேட்க முடிகிறது.

படகுக்காரர்கள் தமிழ் பேசுகிறார்கள் !

புரோகிதர்கள் தமிழ் பேசுகிறார்கள் !

நகரத்தார் சத்திரம் இருக்கும் தெருவில் அக்கம் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள்; கடைக்காரர்கள் தமிழ் பேசுகிறார்கள்.

ஆதிசங்கரர் கோவிலில் உள்ள அர்ச்சகர் தமிழ் பேசுகிறார்.

குதிரை வண்டிக்காரர்கள்... ஆட்டோ ஓட்டுகிறவர்கள் தமிழ் பேசுகிறார்கள்.

அலகாபாத்தில் மட்டுமல்ல; காசியிலுந்தான். “வாங்கோம்மா, பட்டுச்சேலை பாருங்கோ” என்று கடைக்காரர்கள் மழலைத் தமிழில் அழைக்கிறார்கள் !

காசியில் மட்டுமல்ல; அரித்துவாரத்திலும் தமிழ்! அங்கே கங்கைக்கரையில் உள்ள கோவிலில்

“ஆதிகங்காதேவி ஆலயம்” என்று தமிழில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது!

அரித்துவாரத்தில் மட்டுமல்ல; ரிசிகேசத்திலும் தமிழ். எங்களுடன் வந்த வழிகாட்டி தமிழ் பேசினார்!

முசவுரியில் திபேத்திய பெண்கள் தமிழ் பேசியதைக் கேட்டு, நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன்!

இன்றைக்கும் கூட இங்கேயெல்லாம் தமிழர்கள் தான் அதிகமாக வருகிறார்கள். எந்தக் கூட்டத்திலும் தமிழர்களை சந்திக்க முடிகிறது.

கங்கைக் கரையில் தமிழ் முழங்குகிறது என்றால், கங்கையைப் போலத் தமிழ் கரைபுரண்டு ஓடுகிறது. என்று நினைத்துவிடாதீர்கள். கொஞ்சம்... கொஞ்சம் பேசுகிறார்கள். பத்து, இருபது தமிழ் வார்த்தைகள் தெரியும். “வாங்கோ,” “ஆமா,” “இல்லை,” “ஏறுங்கோ,” “இறங்குங்கோ,” “மதறாஸ்காரர்களா?” என்று இப்படியாக ஒற்றை வார்த்தை பேசுவார்கள். சின்னச் சின்ன வாக்கியம் பேசுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

சத்திரத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கடை. அங்கே போய் “ரொட்டி இருக்கிறதா?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன். “இல்லை” என்று அவர் தமிழில் சொன்னார். பிறகு “அடுத்த தெருவில் கிடைக்கும்” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறினார்.

தமிழ்நாட்டுக்கு வரும் வடநாட்டுத் தலைவர்கள். “வணக்கம்,” “நன்றி,” “வாழ்த்து” என்று எல்லாம் “டமில்” பேசுகிறார்கள் அல்லவா? அப்படி வைத்துக் கொள்ளலாம்!

படகுப் பயணம்

படகுத் துறையில் ஒரு மேஸ்திரி இருந்தார். அவர் எங்களுடன் தமிழில் பேசி, ஒரு படகில் ஏற்றிவிட்டார். படகுக் கட்டணம் பேசிக்கொள்ளவில்லை. நகரத்தார் சத்திரத்தில் இருந்து வருகிறவர்கள் என்றால், கட்டணம் பேசிக்கொள்ள வேண்டியது இல்லை.

கங்கையும் யமுனையும் கலப்பதை படகில் போகும் பொழுது நன்றாகப் பார்த்தோம். கங்கை நீர் செம்மண் நிறத்தில் வருகிறது. யமுனை நீர் நீல நிறம். இரண்டும் கலக்கும்பொழுது, எண்ணெயில் தண்ணீர் மிதப்பது போல இரண்டு நிறமும் தனித் தனியே தெரிகிறது. சங்கமத்தில் கலந்ததும், ஒரே நீல நிறமாகிவிடுகிறது.

புரோகிதர்

சங்கமத்தில் நிறையப் படகுகள் நிற்கின்றன. ஒவ்வொரு படகிலும் ஒரு புரோகிதர். சாமி படங்கள்.

எங்கள் படகு ஒரு புரோகிதப் படகு அருகே போய் நின்றது. அவர் வழக்கமாக சத்திரத்து ஆட்களுக்குப் புரோகிதம் செய்பவர்.

எங்களைப் படகில் இருந்து இறங்கி தண்ணீரில் நிற்கச் சொன்னார். நின்றோம். முழங்கால் அளவு தான் தண்ணீர் இருந்தது. புரோகிதர் ஏதோ மந்திரம் சொன்னார். நாங்கள் திரும்பிச் சொன்னோம். இது சங்கல்பமாம்! தலைக்கு ரூ. 1-50 என்று கட்டணம் கேட்டார். கொடுத்துவிட்டோம்.

இந்த 'சங்கல்பம்' கட்டாயம் என்று ஆறுமுகம் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார். எனவே, நாங்கள் தலையை ஆட்டினோம்.

“பிதுர்கடன் செய்ய வேண்டும்” என்று புரோகிதர் சொன்னார். “எங்கள் பிதுர்களுக்கு (முன்னோர்களுக்கு) நாங்கள் கடன் எதுவும் வைக்கவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டோம்!

தம்பதி பூஜை செய்துகொள்ளச் சொன்னார். சங்கமத்தில் இது முக்கியம் என்று அருகில் இருந்தவர்கள் சொன்னார்கள். தினசரி வீட்டில் கிடைக்கும் “பூசை” அவர்களுக்கு என்ன தெரியும்!

எங்களுக்கு எந்த பூஜையும் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு, சங்கமத்தில் இறங்கிவிட்டோம். இடுப்பளவு ஆழம். கொஞ்சம் உள்ளே தள்ளிப்போனால், சரியான இழுவை.

குளிப்பது சுகமாக இருந்தது. ஆசைதீர வெகுநேரம் குளிக்கலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால், சீக்கிரமே கரைக்கு வந்துவிட்டேன். பார்ப்பவர்கள், “பாவம், என்ன பாவம் செய்தாரோ, இவ்வளவு நேரம் குளிக்கிறார்!” என்று நினைத்துவிடக் கூடாது!

தம்பதி பூஜை

கரையில் ஏராளமான பேர், தம்பதி பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

பூஜையின் முடிவில், மனைவிக்குக் கணவன் கூந்தல் பின்னிவிட வேண்டும்!. பழக்கப்பட்டவர்கள் அழகாகப் பின்னினைார்கள். பழக்கம் இல்லாதவர்கள் திணறினைார்கள்! பல பெண்களுக்கு எலிவால் மட்டுமே இருந்தது — சவுரி முடியை எடுத்து வர மறந்து விட்டார்கள்!

இதன் தத்துவம் என்ன என்று கேட்டேன். திரிவேணியில் மூன்று ஆறுகள் சங்கமம் ஆவது போல, கணவனும் மனைவியும் பின்னிப் பிணைகிறார்களாம்! எந்தப் பிறவியிலும் பிரியமாட்டார்களாம்!! (விவாகரத்து சட்டமே தேவையில்லை போலிருக்கிறது!)

சடை பின்னி முடிந்ததும், கூந்தலின் நுனியில் சிறிது வெட்டி, ஒரு தட்டில் வைத்து, ஆற்றில் விட்டு விடுகிறார்கள்! நாம் செய்யும் பாவமெல்லாம் தலை முடியில்தான் இருக்குமாம். ஆண்கள் என்றால், மொட்டை போட்டுக்கொள்ள வேண்டுமாம். பெண்கள் என்றால், கூந்தல் நுனியில் வெட்டிக் கொள்ள வேண்டுமாம். (விதவைகள், மொட்டை போட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.)

மீண்டும் குளிப்பு

“முதலில் கங்கையில் குளிக்க வேண்டும். பிறகுதான் சங்கமத்தில் குளிக்க வேண்டும்” என்று புரோகிதர் சொன்னார்.

“அப்படியா?” என்று சொல்லிவிட்டு நான் கங்கையில் குளிக்க போனேன். போர்த்திக்கொண்டு படுத்தால் என்ன? படுத்துக் கொண்டு போர்த்திக் கொண்டால் என்ன?

கங்கைத் தண்ணீர் குளுகுளு என்று இருந்தது. முழங்கால் அளவுதான் ஆழம். கங்கையில்தான் கூட்டமும் அதிகம்.

மூன்று பிறவி

கங்கையில் சிறிதுநேரம் குளித்துவிட்டு, மீண்டும் சங்கமத்துக்கு வந்தேன்.

குளித்துக்கொண்டு இருந்தபொழுது, ஒருவர் ஒரு சிறு கிண்ணத்தில் பால் கொடுத்து, தண்ணீரில் ஊற்றச் சொன்னார். என்னதான் நடக்கிறது என்று பார்க்க, வாங்கி ஊற்றினேன். (அது கங்கா பால் — ஒரு குடம் தண்ணீரில், ஒரு தம்ளர் பால் கலந்திருந்தார்!) மூன்றுமுறை கொடுத்தார். மூன்று முறையும் சங்கமத்தில் ஊற்றினேன்.

“ஐந்து ரூபாய் கொடு” என்று கேட்டார்.

“எதுக்கு?” என்று நான் கேட்டேன்.

“பாலுக்கு.”

“நான் கேட்கவில்லையே! நீங்கள்தான் கொடுத்தீர்கள். அதுவும் பால் அல்ல. வெள்ளையாகத் தண்ணீர்.”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஐந்து ரூபாய் கொடு.”

போனால், போகட்டும் என்று ஒரு ரூபாய் கொடுத்தேன்!

“மூன்று ரூபாய் கொடு” என்று அந்த ஆள் கேட்டார்.

“எதுக்கு மூன்று ரூபாய்? உள்ளங்கை அளவுப் பாலுக்கா?”

“போன பிறவி, இந்தப் பிறவி, அடுத்த பிறவி மூன்று பிறவியிலும் நீ செய்த பாவமெல்லாம் தீர்ந்து விட்டது. அதுக்கு மூன்று ரூபாய்” என்றார், அவர்.

“பசியா வரம் தருகிறேன், பழைய சோறுபோடு” என்றாராம், ஒரு சாமியார்! அதைப் போல இருந்தது.

“மறுபிறவிகளில் எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. அதே போல, பாவபுண்ணியத்திலும் எனக்கு

நம்பிக்கை கிடையாது. ஆளைவிடு” என்று அடித்துச் சொல்லிவிட்டேன். அந்த ஆள் பாவம் நமக்கு எதுக்கு என்று, மேலும் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு, நகர்ந்தேன்.

கங்கா தீர்த்தம்

சங்கமத்தில்தான் கங்கா தீர்த்தம் எடுக்க வேண்டும். அதற்காக பிளாஸ்டிக் கேன் கொண்டு போயிருந்தோம்.

“காசி தீர்த்தம்” என்பது சங்கமத்தில் எடுப்பதுதான். காசியில் தீர்த்தம் எடுக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், அது மயான பூமி. அங்கு பிணம் எரித்த சாம்பலை கங்கையில் போடுவார்கள். பிணத்தையே கூட அப்படியே கங்கையில் போட்டுவிடுவது உண்டு. எனவே, கங்கையில் நீர் எடுக்க மாட்டார்கள். காசியில் கங்கையில் குளித்துவிட்டு, அலகாபாத்துக்கு வந்து, சங்கமத்தில் நீர் எடுக்க வேண்டும். சங்கம நீரைத்தான் “காசி தீர்த்தம்” என்பார்கள்.

“நீங்கள் அரித்துவாரம் போகிறீர்களே, அங்கே கங்கா தீர்த்தம் எடுப்பது மகா புனிதம் ஆயிற்றே” என்று புரோகிதர் சொன்னார். என் கை தப்பியது! இல்லாவிட்டால், ஐந்து லிட்டர் கேனை பதினைந்து நாள் தூக்கிச் சுமக்க வேண்டும்!

காசு எடுக்கும் பையன்கள்!

போன படகிலேயே கரைக்குத் திரும்பி வந்தோம்.

யமுனையில் நீர்க்கோழி கூட்டம் கூட்டமாக மேய்கிறது. அதற்குப் பொரி வாங்கிப் போடுகிறார்கள்.

கங்கையில் குளிப்பவர்கள் காசு போடுகிறார்கள். சிறு பையன்கள் தண்ணீரில் மூழ்கி, முறங்களில் மண்ணை

அள்ளி வந்து, அலசி, காசு எடுக்கிறார்கள். காசு கிடைத்தால், ஒரே குதூகலந்தான்! காசை வாய்க்குள் அடக்கிக் கொண்டு, மீண்டும் மூழ்குகிறார்கள்.

படகுக் கட்டணம் தலைக்கு ரூ. 5 கேட்டார்கள். அதற்குமேல், நம் ஊரில் 12 காசு கேட்பது போல, படகுக்காரர் வெற்றிலை பாக்குக்குக் காசு கேட்டார். அதற்கு ரூ. 5 கொடுத்தோம்.

கோட்டை

கரையிலேயே ஒரு கோட்டை இருக்கிறது. எல்லாரும் பார்க்கப் போனார்கள். நல்ல வெயில். பசி வேறு, மாலையில் வரலாம் என்று நாங்கள் சத்திரத்துக்குப் போய்விட்டோம்.

வெயில் இறங்கியபின்பு மீண்டும் சங்கமத்துக்குக் கிளம்பினோம். தெருவில் இருந்து, கங்கைக்கரையில் இறங்கி (கரை மீதுதான் தெரு இருக்கிறது), நடந்தே போனோம். மாலை வெயிலில் நடப்பது சுகமாக இருந்தது.

கரை நெடுகப் பிச்சைக்காரர்களுக்குக் குறைவில்லை! காசைவிட அரிசியை அதிகம் தானம் கொடுக்கிறார்கள்.

கரையில் அனுமார்கோவில் ஒன்று இருக்கிறது. கோவில் கடைகள் ஏராளம். பிளாஸ்டிக் கேன்கள் எந்த அளவிலும் கடைகளில் கிடைக்கின்றன. நம் ஊரைவிட விலையும் மலிவு. எனவே, ஊரிலிருந்தே சுமந்து கொண்டு போக வேண்டியது இல்லை.

கடைகளைப் பார்த்துக் கொண்டும், படங்கள் எடுத்துக்கொண்டும் மெதுவாக யமுனைக் கரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். கோட்டைக்குப் படி ஏறினால்,

கோட்டை வாசல் பூட்டப்பட்டிருந்தது! ஐந்து மணிக்குப் பூட்டி விடுவார்களாம்.

அங்கே கோவில்கள் கூட அப்படித்தான். காலை 7 மணிக்குத் திறந்து, 11 மணிக்கு மூடிவிடுவார்கள். மாலையில் 4 மணிக்குத் திறந்து 7 மணியுடன் சரி:

இருட்டும் வரை சங்கமத்தைப் பார்த்தபடி கரையில் இனிய காற்றில் அமர்ந்திருந்தோம். இப்பொழுது சங்கமத்தில் அவ்வளவு கூட்டம் இல்லை. ஒருவர், இருவர் படகில் போனார்கள். ஆனால், இங்கேயெல்லாம் கூட்டத்துடன் போனால்தான் திருவிழாப் பார்த்தது போல இருக்கும்!

ஏழரை மணிக்குத்தான் இருட்டியது. அதுவரை வெளிச்சம் இருந்தது. சத்திரத்துக்கு நடந்தே திரும்பினோம்.

மறுநாள் காலையில் புதிய புனிதக் “கோவில்” ஒன்றைப் பார்க்கப் போனோம்!

4. ஆனந்த பவனம்

இன்று பிற்பகல் நாங்கள் காசிக்கு ரெயில் ஏற வேண்டும். அலகாபாத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க அரை நாள் இருந்தது. பார்க்க வேண்டிய இடங்கள் நிறைய இருந்தன. எனவே, காலை ஒன்பது மணிக்குள் சத்திரத்தில் இருந்து கிளம்ப முடிவு செய்தோம்.

நாங்கள் மொத்தம் ஒன்பது சீட்டு. கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்து, ஒவ்வொரு தலையாகக் குளித்துக் கொண்டிருந்தால், ஒன்பதுக்குள் கிளம்ப முடியாது. எனவே, கங்கையில் போய் மொத்தமாக முழுக்குப் போட முடிவு செய்தோம்.

சத்திரத்துக்கு எதிரில்தான் படித்துறை. இறங்கினால், 500 மீட்டர் ஆழத்துக்கு — மன்னிக்க வேண்டும். நீளத்துக்கு மணல்! அக்கரை ஓரமாக முழங்கால் ஆழத்துக்குக் கங்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது! மணலில் நடந்து போய்க் கங்கையில் குளித்தோம்.

“காசியில் இருப்போர் கங்கையில் குளிக்க மாட்டார்கள்” என்பது ஒரு பழமொழி. ஆனால், அலகாபாத்தில் இருப்பவர்கள் கங்கையில் குளிக்கிறார்கள். குழாயில் சொட்டுச் சொட்டாகத் தண்ணீர் வருவது அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்!

கரை ஓரத்தில் கூடாரம் அமைத்துக்கொண்டு, கண்ணாடி, சீப்பு, திருநீறு, குங்குமம், சந்தனத்துடன் சிலர்

அமர்ந்திருக்கிறார்கள். சிலரிடம் எண்ணெயும் இருக்கிறது அவர்களிடம் நாம் தலை கோதிக் கொள்ளலாம். பத்து காசு கொடுத்தால் போதும். பூ விற்கிறார்கள். வாங்கி, கங்கைக்குப் பூசை பண்ணுகிறார்கள். காசியிலும் கங்கைக்கரையில் இந்தக் கடைகள் உள்ளன.

சத்திர முகவரி

குளித்துவிட்டு வந்ததும், சாப்பிட்டுவிட்டு, மேலாளர் ஆறுமுகத்துக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு, சத்திரத்தைக் காலி செய்துகொண்டு புறப்பட்டு விட்டோம். பாண்டியனும் எங்களுடன் வந்தான்.

இங்கே ஒன்றைச் சொல்லிவிடலாம். நகரத்தார் சத்திரம் என்றால், யார் வேண்டுமானாலும் தங்கலாம். இவ்வளவு வசதியான சத்திரம் இருப்பது, பலருக்குத் தெரியாது. அலகாபாத் ரெயில் நிலையத்தில் இறங்கி, யாரிடமாவது விசாரித்தால், “நகரத்தார் சத்திரமா? அதை மூடி எவ்வளவு காலம் ஆகிவிட்டது” என்பார்கள்! ஏனென்றால், அவர்கள் தரகர்களாக இருப்பார்கள். நம்மை ஓட்டலுக்கு அழைத்துப் போனால், அவர்களுக்குத் தரகு கிடைக்கும். ஆனால், 175 ஆண்டு காலமாக சத்திரம் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. அதன் முகவரி:

NATTUKKOTTAI NAGARA SATRAM

149, MORI, DARAGANJ,

ALLAHABAD - 211 006, U.P.

முன்கூட்டியே கடிதம் எழுதிவிட்டுத்தான் போக வேண்டும் என்பது இல்லை. ஆனால், எழுதிவிட்டுப் போவது நல்லது. குதிரை வண்டிக்காரர்கள்

ஆட்டோக்காரர்களுக்கு இந்த சத்திரம் தெரியும். ("தாராகஞ்சு" என்ற இடத்தை நினைவுபடுத்தினால், உடனே புரிந்து கொள்ளுவார்கள்.) இல்லாவிட்டால், பேருந்தில் ஏறுங்கள். சங்கர் மடம் (சங்கர் மந்திர்) என்று சீட்டு வாங்குங்கள். அதுதான் கடைசி நிறுத்தம். இறங்கி, மடத்துக்கு இடப்புறச் சாலையில் நடந்தால், ஐந்தே நிமிடத்தில் சத்திரம் வந்துவிடும்.

பாதாளக் கோவில்

நாங்கள் இரட்டை ஆட்டோ (விக்ரம்) அமர்த்திக் கொண்டோம். முதலில் யமுனைக் கரையில் உள்ள கோட்டைக்குப் போனோம்.

1575-ம் ஆண்டில் அக்பர் கட்டிய கோட்டை, இது. இன்று நமது இராணுவம் பயன்படுத்துகிறது.

கோட்டைக்குள் ஒரு பாதாளக் கோவில் இருக்கிறது. அதைப் பார்க்க மட்டுமே, பொது மக்களை அனுமதிக்கிறார்கள்.

வழிநெடுகக் கோவில் கடைகள். கடைகளைத் தாண்டியதும் பிச்சைக்காரர் கூட்டம். அவர்களைத் தாண்டியதும் கோவில். நாம் நடக்கும்பொழுதே பாதாளக் கோவிலைக் கிழே எட்டிப் பார்க்க முடிகிறது.

பட்டமரம்

நீண்ட சதுரத்தில் பாதாளக் கோவில் அமைந்திருக்கிறது. விநாயகர் முதல் ஆதிசேசன் வரை அத்தனை சிலைகளும் உள்ளன. நிறைய முனிவர்கள், பெரிய லிங்கம். பரத்வாஜ முனிவர் வழிபட்ட இடம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இராமர் — லெட்சுமணர் — சீதை மூவரும் இந்தக் கோவிலுக்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

கோவிலுக்குள் ஒரு மரம். பட்டுப்போய், அடிமரம் மட்டுமே இப்பொழுது இருக்கிறது. இந்த மரத்தடியில் அவர்கள் மூவரும் ஓய்வு எடுத்ததாகவும் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த மரத்தின் வேர் அலகாபாத்திலும், அடிமரம் காசியிலும், கிளை நுனி கயாவிலும் இருப்பதாக ஐதீகம்.

“அட்சய பாத்திரம்” என்பது இந்த மரத்தின் பெயர். அழியாத மரம் — விரும்பியதைத் தரும் மரம் என்று பொருள். ஊழிக்காலத்தில் உலக முழுக்க அழியும் பொழுதுகூட இந்த மரம் அழியாது என்கிறார்கள்.

மரம் பட்டுப் போயிருந்தாலும், இலைகள் பசுமையாக இருக்கின்றன. வியப்புடன் பார்த்தேன். நான்தோறும் வேறு மரத்தில் (ஆலமரத்தின்) கிளைகள் வெட்டி வந்து, இந்த மரத்துடன் சேர்த்துக் கட்டி வைக்கிறார்கள்! இங்கு ஆதிசேசன் (பாம்பு) சிலை கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாம்பு வளைந்து வளைந்து பின்னியிருப்பதை செதுக்கியிருக்கும் அழகே அழகு! கலை வண்ணமிக்க சிலை, இது. இந்தச் சிலையைப் பார்க்கவாவது, பாதாளக் குகையைப் பார்க்கலாம்.

நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுதே ஆட்டோ ஓட்டுநர் வந்து, “நேரமாகிறது” என்று குரல் கொடுத்தார். ‘சரி’ என்று வெளியே வந்தோம்.

நேரு பிறந்த வீடு

அங்கு இருந்து, நீண்ட பயணத்துக்குப்பின், அரண்மனை போன்ற பெரிய மாளிகை முன் வந்து ஆட்டோ நின்றது. அதுதான் பண்டித நேரு பிறந்து வளர்ந்த

“ஆனந்த பவனம்” என்ற மாளிகை. இன்று புனித ஆலயமாக இது போற்றப்படுகிறது.

உள்ளே சென்று, பார்த்தோம். ஏனோ தெரியவில்லை, பார்க்கக் கட்டணம் வாங்கப்படுகிறது. இப்பொழுது “ஆனந்த பவனம்” அரசாங்கச் சொத்து. நேருவோ மக்கள் தலைவர். அவர் பிறந்த இடத்தை மக்கள் “தரிசிக்க” ஏன் காசு வாங்க வேண்டும்?

நேரு வாழ்ந்த அறை, அவர் படித்த நூல்கள், பயன்படுத்திய உடைகள், அவருடைய தந்தை வாழ்ந்த அறை, அவருடைய மகள் இந்திரா காந்தி வாழ்ந்த அறை, மகாத்மா காந்தி தங்கிய அறை, அந்நாளைய காங்கிரசுக் கட்சியின் செயற்குழு கூட்டம் நடந்த கூடம் எல்லாமே பார்க்க வேண்டியவை. இருந்தது இருந்தது போலவே சுத்தமாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

வேறு ஒரு பகுதியில் புகைப்படங்கள், நேருவின் வாழ்க்கையை நினைவுபடுத்தக் கூடியவை.

உள்ளேயே ஒரு நூல் விற்பனை நிலையம். “தந்தை மகளுக்கு எழுதிய கடிதம்,” “காலம் தந்த தலைவன்” என்ற தமிழ் நூல்கள் இருந்தன. நேரு நூற்றாண்டு விழா சாவிக்கொத்து, நேரு கோளரங்க சாவிக்கொத்து ஆகியவையும் விற்பனைக்கு இருந்தன. வாங்கலாம் என்றால்... அன்று விடுமுறையாம்! “ஆனந்த பவ”னுக்கு திங்கட்கிழமை விடுமுறை; அதன் உள்ளே இருக்கும் நூல் விற்பனை நிலையத்துக்கு செவ்வாய்க்கிழமை விடுமுறை! எவ்வளவு புத்திசாலித்தனம் பாருங்கள்.

உள்ளேயே கோளரங்கம் ஒன்று இருக்கிறது. பார்க்கலாமா என்று நாங்கள் யோசித்துக் கொண்டு

இருந்தபொழுதே, ஓட்டுநர் வந்தார். “நேரமாகிறது, வாருங்கள்.” அவர் பின்னே ஓடினோம்!

காசேதான் கடவுளடா!

“ஆனந்த பவ”னுக்கு எதிரிலேயே பரத்வாஜ முனிவரின் ஆசிரமம் இருக்கிறது. அவர் லிங்கம் வைத்து வணங்கிய கோவிலும் உண்டு. பார்க்கப் போனோம். பெரிய மேடை. அதில் நாலைந்து கோவில்கள். ஒவ்வொரு கோவிலுக்குள்ளும் ஒரு குடும்பம்! நம் தலை தெரிந்ததும், வெளியே ஓடி வந்து, “இங்கே வா” “இங்கே வா” என்று அழைக்கிறார்கள்! உள்ளே நுழைந்தால், ஒன்று, இரண்டு ரூபாய் நிச்சயம் கொடுக்கவேண்டும். குடும்பச் சொத்தாக வைத்துக் கொண்டு அதைக் கொண்டு பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆளைவிட்டால் போதும், என்று ஓடி வந்து விட்டோம்.

பிர்லா கோவில்

அங்கே இருந்து பழம் பொருள் காட்சி சாலைக்குள் போனோம்.

“இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், பிர்லா, கோவிலை மூடிவிடுவார்கள்” என்று ஓட்டுநர் மிரட்டினார்! நாங்கள் வண்டியில் இருந்து இறங்கவேயில்லை; அப்படியே பிர்லா கோவிலுக்கு ஓடினோம்.

அங்கே போனதும், “கோவிலைப் பூட்டி விட்டார்களே” என்றார், ஓட்டுநர். அப்பொழுது கழுதைக்குப் பொதி ஏற்றும் நேரம் — உச்சி வெயில், 12 மணி. கோயிலை 11 மணிக்கே பூட்டிவிட்டார்கள். இது ஓட்டுநருக்குத் தெரியாதா, என்ன?

ரெயில் நிலையம்

“என்ன செய்ய?” என்று ஓட்டுநர் கேட்டார்.

காசிக்குச் செல்ல 1-30 மணிக்கு ரெயில்.

“நல்ல ஓட்டலில் நிறுத்துங்கள். சாப்பிட்டுவிட்டு ரெயில் நிலையத்துக்குப் போகலாம்” என்று சொன்னேன்.

வண்டி புறப்பட்டது.

ரெயில் நிலையத்தில் வந்து நின்றது.

“சாப்பிட வேண்டுமே?” என்று நினைவு படுத்தினேன்.

“எதிரில் ஓட்டல் இருக்கிறது. இங்கே சாமான்களைப் பார்த்துக்கொண்டு இருவர் இருங்கள். மற்றவர் சாப்பிடப் போங்கள். அவர்கள் வந்ததும், இந்த இருவரும் சாப்பிடப் போகட்டும்” என்று ஓட்டுநர் ஆலோசனை சொன்னார். அதோடு, முதலில் என்னை அனுப்பிவையுங்கள்” என்றும் அவசரப்படுத்தினார்.

5. ஒரு நாள் போதும் !

ஆட்டோ ஓட்டுநர்கள் அவ்வளவு நம்பிக்கைக்கு உரியவர்கள் அல்லர் என்று ஏற்கனவே கேள்விப் பட்டது, இப்பொழுது உறுதியாகிவிட்டது. அவருக்கு ரூ. 50 கட்டணம் கொடுத்து ஒரு கும்பிடு போட்டு, அனுப்பி வைத்தேன்.

ரெயில் நிலையத்தின் உள்ளேயே நல்ல சாப்பாடு கிடைத்தது!

பிற்பகல் 1-30-க்கு என்று சொல்லப்பட்ட ரெயில் 2 மணிக்குத்தான் புறப்படும் என்றார்கள்.

பிளாட்பாரத்தில் ஒரு ரெயில் தயாராக நின்றது. “அலகாபாத் — காசி” என்ற பலகையும் ரெயிலில் இருந்தது. அந்த ரெயில்தானா என்று உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள என்ன பாடு! ஒருவர் அதுதான் என்பார்; அடுத்தவர் ‘இல்லை’ என்பார். நிலைய அதிகாரியே (ஸ்டேசன் மாஸ்டர்) அந்த ரெயில்தான் என்றார். ஆட்கள் ஓடி ஓடி வந்து ஏறினார்கள். நாங்களும் ஏறிக் கொண்டோம்.

பிளாட்பாரத்தில் குளிர்நீர் (கூல்டிரிங்) விற்பவர் மட்டும், ‘இந்த ரெயில் இல்லை’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அதுதான் சரியாகவும் இருந்தது.

காசியில் இருந்து அலகாபாத் வந்து சேர்ந்த ரெயில், அது. 2-30-க்குத்தான் அதை இழுத்துவிட்டு, வேறு ரெயில் வந்து நின்றது. இந்த ரெயில் மூன்று மணிக்குக் கிளம்பியது.

ரெயிலில் அமர்ந்தபடி அலகாபாத் நகரைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தேன். கி.மு. 200-ம் ஆண்டில் கட்டப்பட்ட அந்த நகரம், ரெயில் ஓட ஓடப் பின்னோக்கிப் போய், ஒரு கனவு போல மறைந்து விட்டது.

ஒரு நாள் போதும்

சங்கமத்தில் குளிக்க ஒரு நாள் போதும். அலகாபாத் முழுவதற்குமே கூட ஒரு நாள் போதுமானதுதான். நாங்கள் திங்கட்கிழமை அலகாபாத் போனோம். அன்று 'ஆனந்த பவனம்' விடுமுறை. அதனால்தான் அன்று அலகாபாத்தில் தங்கி, மறுநாள் 'ஆனந்த பவனம்' பார்த்துவிட்டு, காசிக்குக் கிளம்பினோம். (ஆனால், காசிக்குப் போய் விட்டுத்தான் சங்கமத்துக்கு வர வேண்டும் என்பது ஐதீகம்.)

அதிகாலையில் அலகாபாத் வரவேண்டும். சத்திரத்திலோ ஓட்டலிலோ தங்க வேண்டும். அல்லது ரெயில் நிலையத்திலேயே சாமான்கள் அறையில் (கிளோக் ரூம்) பெட்டிகளைப் போட்டுவிட்டு, காத்திருக்கும் அறையில் (வெயிட்டிங் ரூம்) அல்லது ரெயிலிலேயே காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். பேருந்து ஏறி, சங்கமம் (சங்கர் மந்திர்) செல்ல வேண்டும். சங்கமத்தில் குளித்துவிட்டு கரையில் உள்ள கோட்டையைப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு குதிரை வண்டியோ, ஆட்டோவோ அமர்த்திக்கொண்டு, 'ஆனந்த பவன்' பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் ரெயில் நிலையத்துக்கு வந்து விட வேண்டும். வருகிற வழியில் பழம்பொருள் காட்சி சாலை, பிர்லா கோவில் பார்க்கலாம்.

ஒரே நாளில் அதிகச் செலவு இல்லாமல், அலகாபாத் முடிந்துவிடும்.

மீண்டும் சத்திரம்

காசி போய்ச் சேர இரவு ஏழு மணி ஆகிவிட்டது.

பாண்டி எங்களுடன் வந்ததால், ஒரு சிரமமும் இல்லை. அவனே ஆட்டோ பிடித்தான். நேராக சத்திரத்தில் போய் இறங்கினோம். ரூ. 15 தான் வாடகை.

சத்திரம் என்று சொல்ல முடியாது. பெரிய கோவில் மாதிரி இருக்கிறது. உள்ளேயே கோவில்களும் உள்ளன. ஏராளமான அறைகள். நல்ல வசதி. அருமையான சாப்பாடு — எழுதும் பொழுதே நாவில் நீர் ஊறுகிறது! அன்பான உபசரிப்பு.

எங்களுக்கு குளிர்காற்று (ஏர்கூலர்) வசதி செய்யப் பட்ட அறையை ஒதுக்கி வைத்திருந்தார்கள். எல்லாம் கல்கத்தா நண்பர் கா.சு. மணியன் ஏற்பாடுதான். நாங்கள் போய்ச் சேருவதற்கு முதல் நாள் கூட 'போன்' செய்து, அறையை உறுதி பண்ணி, எங்களை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்ளும்படியும் சொல்லியிருக்கிறார்.

சத்திரத்தில் இருந்து பத்து நிமிட நடைதான், காசி விசுவநாதர் கோவில். ஆனால், கங்கையில் குளிக்காமல் கோவிலுக்குப் போக யாருக்கும் விருப்பமில்லை. பயணக் களைப்பு வேறு; குளுகுளு காற்று வேறு; சுவையான சத்திரத்துச் சாப்பாடு வேறு. காலையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று படுத்துவிட்டோம்.

காலையில் எழுந்ததும், கங்கைக்குக் கிளம்பினோம்.

ஒளி நகர்

இந்தியாவில் உள்ள மிகப் பழைய நகரங்களில் காசியும் ஒன்று. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே

இந்த நகரம் இருக்கிறது. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது என்கிறார்கள்.

இந்துக்களுக்கு மிகமிகப் புனிதமான இடம், காசி, முஸ்லிம்களுக்கு மெக்கா — மதினா போல, இந்துக்களுக்குக் காசி — இராமேசுவரம் என்று சொல்லலாம். காசிக்குச் செல்லுவதை மிகப் பெரிய புண்ணியமாக இந்துக்கள் கருதுகிறார்கள்.

“காசி” என்பதற்குத் “தானே ஒளி விடக்கூடியது” என்று பொருள்.

இங்கே இருக்கும் லிங்கம், ஒளியாய் அமைந்தது.

இதனாலும் “காசி” என்று பெயர் பெற்றது.

ஒளியின் வடிவம்

லிங்கம் என்பதே ஒளியின் வடிவந்தான். அகல் விளக்கு அல்லது குத்துவிளக்கு எரிவதைப் பாருங்கள். அதன் சுடர் லிங்கத்தைப் போன்று தோன்றும், அந்தச் சுடர்தான் லிங்கம்.

தமிழர்கள் நெருப்பை வணங்கக் கூடியவர்கள். அதனால்தான் இறந்தவர்களை தமிழர்கள், எரிப்பது இல்லை; மண்ணில் புதைப்பார்கள். அந்த நெருப்பை லிங்க வடிவில் வணங்குவது தமிழர் பண்பாடு.

நெருப்பு சிவப்பு நிறம் கொண்டது. “சிவப்பு” என்பதில் இருந்து “சிவம்” தோன்றியது. அந்த சிவத்தையே “சிவன்” என்று தெய்வம் ஆக்கினார்கள். அந்தத் தெய்வத்தை சிவ லிங்கமாகக் கண்டார்கள்.

சிவனுக்கு நெற்றிக்கண் இருப்பதாகவும், அந்த நெற்றிக் கண்ணில் இருந்து நெருப்புக் கனல் தோன்றி,

யாரையும், எதையும் அழிக்கும் என்றும் சொல்லப்படுவது உண்டு. நெருப்பே சிவனாக இருப்பதே இதற்கு அடிப்படை.

கார்த்திகை விளக்கு ஏற்றுவதும், சொக்கப்பனை கொளுத்துவதும் இன்று முருக வழிபாடாகக் கொள்ளப்படுகிறது. உண்மையில் இவை சிவ வழிபாடுதான். இன்னும் சொன்னால், சிவன் — முருகன் இருவரும் ஒருவர்தான்; பிற்காலத்தில்தான் தந்தை — மகன் என்று பிரிக்கப்பட்டார்கள் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகிறார்கள்.

எந்நாடுடைய சிவனே போற்றி!

தமிழர்களின் சிவலிங்க வழிபாடு இன்றும் வடக்கே இருப்பதைக் காண முடிகிறது. வடநாட்டில் இராமர் கோவில்களைவிட சிவலிங்கக் கோவில்களே அதிகம். ஒரு காலத்தில் இமயம் முதல் குமரி வரை தமிழர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கு இந்தச் சிவலிங்க வழிபாடு ஒரு சான்று.

இந்தியா முழுக்க மட்டுமல்ல; அமெரிக்கா வரையிலும் சிவலிங்க வழிபாடு பரவியிருந்தது. இன்றைய முஸ்லிம் நாடுகளில்கூட ஒரு காலத்தில் சிவ வழிபாடு இருந்தது. “காளைக் கன்றைக் கடவுளாக எடுத்துக் கொண்டார்கள்,” “காளைக் கன்றை வணக்கத்துக்காக எடுத்துக்கொண்டதன் மூலம்...” என்று திருக்குரானில் உரைகள் உள்ளன. இப்படியாக உலகமெங்கும் ஒரு காலத்தில் லிங்க வழிபாடு பரவியிருந்ததால்தான் “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி! எந்நாடுடைய இறைவா போற்றி!” என்று கூறினார்கள்.

இறக்க முத்தி

சர்வசங்கார காலத்திலும் காசி அழியாது என்றும், சிவனின் சூலத்தின் தலையில் (உச்சியில்) இருப்பது காசி என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

“காசியில் இறக்க முத்தி” என்று சொல்வது உண்டு. “திருவாரூரில் பிறக்க முத்தி, தென்காசியில் வாழ முத்தி, தென்காசியில் வாழ முத்தி, தில்லையைத் தரிசிக்க முத்தி” என்பது பழமொழி.

இக்காசி பெண்வடிவம் பெற்று, சிவனை வணங்கி, தன்னை வணங்குவோர் முத்தி அடைய வேண்டும் என்று வரம் பெற்றாள் என்பது கதை.

(“முத்தி” என்றால், முற்றுப் பெறுதல் என்று பொருள். ‘முற்றுப்புள்ளி’ என்று கூறுகிறோம் அல்லவா? அதாவது இனி பிறவி கிடையாது — அவர்களின் பிறவி முற்றுப் பெற்றுவிட்டது என்பதையே ‘முத்தி’ என்று சொல்லுகிறார்கள்.)

இங்கு இறப்போருக்குப் பார்வதிதேவி உபசாரம் செய்ய, சிவன் தாரக மந்திரம் கூறி முத்தி அளிப்பார் என்பது ஐதீகம். இது பற்றி ஒரு பாடல் கூட இருக்கிறது. அது —

“மாதவத்தால் காசிதனில்
மாண்டவர்கள் தம் செவியில்
தீது அகல விச்வேசன்
செப்புவான் ஐந்தெழுத்தை
மாதவன் விசாலாட்சி
மடிக்கிடத்தி வீசுவான்
வேதனையெல்லாம் தீர்ந்து
வென்றிடுவர் பின்பிறப்பை”

இங்கே இறப்பது புண்ணியம் என்று கருதப் படுவதால் காசி “மாமயானம்” (மாபெரும் சுடுகாடு) என்றும் பெயர் பெற்றது.

காசிக்கு இப்பொழுது “வாரணாசி” என்று பெயர். இதுதான் பழைய பெயர் என்கிறார்கள். ரெயிலுக்குக் கூட “வாரணாசி எக்ஸ்பிரஸ்” என்றுதான் பெயர்.

காசியில் வருணை, அசி என்ற இரண்டு ஆறுகள் ஒன்று கூடுகின்றன. இந்த ஆறுகளின் பெயர்கள் ஒன்று கூடி “வாரணாசி” என்று ஆயிற்று.

வாரணாசிக்கு (கங்கைக்கு) அக்கரையில் இருக்கும் ஊர் இன்றும் காசி என்றே சொல்லப்படுகிறது. அங்கு தான் காசி மன்னரின் அரண்மனையும் இருக்கிறது.

வாரணாசியை “பனாரஸ்” என்றும் சொல்லுவார்கள். காசிப் பட்டுக்கு “பனாரஸ் பட்டு” என்றுதான் பெயர் வழக்கு.

முஸ்லிம்கள் ஆண்ட காலத்தில் “முகமதாபாத்” என்று பெயர் பெற்றிருந்தது.

வியாசர், சங்கரர், துளசிதாசர், புத்தர், மாவீரர் வாழ்ந்த இடம், காசி. எனவே, இந்துக்கள், புத்தர், சமணர், சீக்கியர் ஆகியோருக்குப் புனித இடமாகத் திகழ்கிறது.

புத்தர் காலத்திலிருந்தே தத்துவ விவாதங்களுக்கும் விளக்கங்களுக்கும் காசி புகழ் பெற்று விளங்கியது. காஞ்சிக்கும் அந்த சிறப்பு உண்டு. எனவேதான்,

“காசி நகர்ப் புலவர்
பேகம் உரை தான்
காஞ்சியில் கேட்பதற் கோர்
கருவி செய் வோம்”

என்று பாரதியார் பாடினார். பாரதியார் காசி இந்துக் கல்லூரியிலும், அலகாபாத் பல்கலைக் கழகத்திலும் படித்தவர் என்பது இங்கு நினைவு கூரத் தக்கது.

கங்கைக் கரை

காசியின் இத்தனை பெருமைக்குக் காரணம் கங்கைதான். கங்கைக் கரையில் இருப்பதால்தான் காசி இவ்வளவு புனிதமாகப் போற்றப்படுகிறது.

அந்தக் கங்கையைக் காணவும், அதிலே குளித்து மகிழவும் காலையிலேயே புறப்பட்டுச் சென்றோம். எங்கள் துணைக்குப் பாண்டியனும் வந்தான்.

சத்திரத்தில் இருந்து பதினைந்து நிமிடம் நடந்தால், கங்கைக்கரை, ஒரு பெரிய கடைவீதி வழியே நடந்து போக வேண்டும். கடைவீதியின் இறுதியில் பாதை இரண்டாகப் பிரிகிறது. எந்தப் பிரிவில் சென்றாலும் கரைக்குப் போய்விடும். நாங்கள் சென்ற பாதையில் பழக் கடைகள், காய்கறிக் கடைகள் ஏராளமாக இருந்தன. கடைகளில் நல்ல கூட்டம். வில்வப்பழம் நிறைய விற்கிறார்கள். சதை மஞ்சளாக இருக்கிறது. சரியான கசப்பு — வேப்பங் காயை மிஞ்சிவிடும்! உண்மையில் இது வில்வப்பழமா என்று தெரியவில்லை!

கங்கையைப் பற்றி நான் ஏராளமாகக் கற்பனை செய்து வைத்திருந்தேன். இரு கரைகளையும் தொட்டுக் கொண்டு, கடல் போலப் பொங்கிப் பெருகி ஓடும் என்று படித்திருக்கிறேன். பாவேந்தன் பாரதிதாசன் கூட, “கங்கையைப் போல், காவிரி போல் கருத்துக்கள் ஊறும் உள்ளம் எங்கள் உள்ளம்” என்று பாடுவார். அந்தக் கனவுகளுடன் கங்கையைக் கண்டபொழுது—

கூவம் ஆற்றைப் பார்ப்பது போல இருந்தது!

கரை ஓரமாகக் கொஞ்சம் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதற்கு அப்பால் அக்கரை வரை ஒரே மணல்தான்! பையன், மணலில் விளையாடுகிறார்கள். ஆட்கள் அக்கரைக்கு நடந்து போகிறார்கள்.

எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றம்!

“இந்த ஆண்டுதான் தண்ணீர் இவ்வளவு குறைவாக இருக்கிறது” என்று பாண்டியன் சொன்னான்.

வெள்ளம் பெருகி வரும் பொழுது, இருகரைகளையும் தொட்டுக் கொண்டு ஓடுமாம். படித்துறையைப் பார்த்தாலே அப்படித்தான் தெரிகிறது. கல் பாவப் பட்ட படித்துறை. கல்லில் இரும்புக் கொக்கிகள் பதித்திருக்கிறார்கள். படகுகளைக் கட்டி வைக்க அந்தக் கொக்கிகளாம். இப்பொழுது தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கும், படித்துறை உச்சிக்கும் ஓர் இரண்டு மாடி வீட்டு அளவுக்கு இடைவெளி! இவ்வளவு உயரத்துக்குத் தண்ணீர் வரும் என்பதைக் கற்பனை செய்தால், கண்கொள்ளாக் காட்சியாகத் தான் இருக்கிறது!

கடைகள்

படித்துறையில் கோவில் கடைகள். சிறிய மண் கலயங்கள் விற்கிறார்கள். கங்கையில் குளித்துவிட்டு, விசுவநாதருக்கு நீராட்டத் தண்ணீர் எடுத்துப் போகிறார்கள். படகுகள் ஏராளமாக நிற்கின்றன. குளித்துவிட்டு திருநீறு— பொட்டு வைத்துக் கொள்ளும் கடைகளும் இருக்கின்றன.

சிலபேர் ரப்பர் டியூப்பை மாட்டிக்கொண்டு கங்கையில் மிதக்கிறார்கள். சிறுவர்கள் காலி தகர டின்களை

முதுகில் கட்டிக்கொண்டு நீந்தி விளையாடுகிறார்கள். இந்த டிண்களும், டியூப்புகளும், கரையில் வாடகைக்கு கிடைக்கின்றன.

படித்துறையில் பெரிய கோவில் ஒன்றும் இருக்கிறது. நிறையப் படித்துறைகள் வரிசையாக உள்ளன. ஒவ்வொரு படித்துறையிலும் கோவில் உண்டு.

கூட்டம் அதிகம் இல்லை. பண்டாக்கள்... பணம் பறிப்பார்கள் என்று எல்லாரும் பயமுறுத்தினார்கள். எல்லாம் பழங்கதை போலிருக்கிறது. கங்கைக்கரையில் அப்படி முண்டர்த்தடும் யாரும் இப்பொழுது இல்லை!

பெண்கள் கழுத்தில் எதுவும் அணிந்து கொள்ளக் கூடாது. தாலிக்கொடியைக் கூட மறைந்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால், எவனாவது கைவைத்து விடுவான். இதை எல்லாருமே எச்சரித்தார்கள்.

நான் கங்கையில் குளித்தேன்.

தண்ணீர் பச்சைப்பசேர் என்று இருந்தது. என்னுடன் வந்த சிலர், தண்ணீரைப் பார்த்துப் பயந்து, தலையில் மட்டும் சில துளிகளை தெளித்துக் கொண்டார்கள்.

நாங்கள் 'கேன்' கொண்டு போயிருந்தோம். அதில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு, கோவிலை நோக்கிச் சென்றோம்.

6. காசிப் பட்டு

கங்கைக்கரை வழியாகவே பாண்டியன் எங்களை அழைத்துச் சென்றான். அடுத்த படித்துறையில் படியேறினோம்.

அதன்பின் சந்துகள் வழியே எங்களை அழைத்துப் போனான். நாலு பேர் நடந்து போகலாம். அவ்வளவு சிறிய சந்துகள். கொஞ்சம் ஏமாந்தால், எதிரில் வருகிறவர் மீது இடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மலைக் கோவில்களில் ஏறும்பொழுது சிலபேர் எத்தனை படி இருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டு வருவார்கள். அதுபோல எத்தனை சந்து வழியே போனோம் என்று நானும் எண்ணியிருக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது! அத்தனை சந்துகள் வழியே சென்றோம். நூல்கண்டு சிக்கிக் கொண்டது போன்ற சந்துகள். சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன், இப்பொழுது அந்த சந்துகள் வழியே கோவிலுக்குப் போகச் சொன்னால், என்னால் முடியாது.

சந்துகளில் மாடுகளின் நடமாட்டம் வேறு. (மாடுபோல நடந்து போகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள்!) வழி நெடுக மாட்டுச் சாணம். மாடு வந்தால், விலகி வழி விடுகிறார்கள். மாடுகளை யாரும் எதுவும் செய்வது இல்லை.

காசியில் கோ (பசு) தானம் சிறப்பாகக் கருதப் படுகிறது. அங்கு கோதானம் செய்கிறார்கள். அந்த மாட்டின் உடலில் எத்தனை முடிகள் இருக்கின்றனவோ, அத்தனை ஆண்டு காலம் சொர்க்கத்தில் இருப்பார்கள் என்பது கதை! இது உண்மையா என்பது எனக்குத் தெரியாது. தானம் கொடுத்த மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பார்க்கக் கூடாது அல்லவா!

கடைசியாக ஒரு கோவிலில் வந்து நின்றோம். அது விசாலாட்சி கோவில்.

அங்கே, எல்லாம் தமிழ் மயம். கோவிலின் பெயர் தமிழில். கோவில் எப்பொழுது கட்டப்பட்டது. எப்பொழுது குடமுழுக்கு நடந்தது போன்ற விவரங்களும் தமிழில். இப்படித் தமிழ் முழங்கக் காரணம். இக்கோவில் தமிழ்ப் பற்று மிக்க நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்கள் கட்டிக் கொடுத்தது.

செட்டியார்களுக்கு விசாலாட்சியை மிகவும் பிடிக்கும். “விசாலாட்சி” என்று பெண் குழந்தைகளுக்கு விரும்பிப் பெயரிடுவார்கள். விசாலாட்சியைப் பற்றி ஒரு செட்டி நாட்டுப் பாட்டு கூட உண்டு. ‘வானதி’ திருநாவுக்கரசு அடிக்கடி அப்பாடலைப் பாடிக்காட்டுவார். அப்பாடல் —

“காடு வெட்டிப் போட்டுக் கடிய நிலந்திருந்தி
வீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கும் வேள்வணிகர்— வீடுகட்கு
அன்றைக்கு வந்த எங்கள் அம்மா இலக்குமியே
என்றைக்கும் நீங்கா திரு.”

இக்கோவிலில் குங்கும அர்ச்சனை மிகச் சிறப்பு. அதிலும் நாமே அர்ச்சனை செய்யலாம். அய்யர் மந்திரம் சொல்லச் சொல்ல, நாம் குங்குமம் போட வேண்டும்.

அர்ச்சனை முடிந்ததும் நாமே குங்குமத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

விசாலாட்சி கோவிலில் இருந்து காசி விசுவநாதர் கோவில் மிகப் பக்கம்.

இந்தியா முழுவதும் புகழ்பெற்ற கோவில், இது. நாள்தோறும் நாடு முழுக்க இருந்து பத்தாயிரம் பக்தர்கள் வருகிறார்கள். கங்கைக்கரையில் உள்ள கோவில்களில் மிகவும் புனிதமாகக் கருதப்படுவது இக்கோவில்தான். காசி நகரில் மட்டுமே 1,500 கோவில்கள் உள்ளன. அத்தனை கோவில்களையும் ஒன்று சேர்த்தாலும் இந்த ஒரு கோவிலுக்கு ஈடாகாது. இவ்வளவு பெருமை பெற்ற கோவில் எப்படி இருக்கிறது என்றால்...

வெளியில் நின்று “இதுதான் கோவில்” என்று சொன்னால், யாரும் நம்பமாட்டார்கள். ஒரு சைக்கிள் மட்டுமே போகக்கூடிய அகலம் உள்ள ஒரு சிறிய தெரு. அந்தத் தெருவில், தெரு ஓரமுள்ள வீடு போன்ற அமைப்பில் கோபுரம். தெருவிலேயே நுழைவு வாசல் இருக்கிறது. ஓர் ஓட்டுவீட்டின் வாசலைப் போன்று, சர்வ சாதாரணமாக இருக்கிறது. அதன் வழியே உள்ளே போனால் கோவில் இருக்கிறது.

கோவிலும் அப்படி ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை. கோவிலைச் சுற்றி வர அதிகமாகப் போனால், இரண்டு நிமிடம் ஆகும். உள்ளே நுழைந்ததும், இடப்புறம் நிறைய விங்கங்கள். ஒரு குழாய்— கால் சுத்தம் செய்து கொள்ள ஒரு அகன்ற மேடை. அதுதான் சந்நதி. கருவறை ஒரு மீட்டர் அகலம், இருக்கலாம்.

விங்கமும் மிகச் சிறியது. ஓர் அம்மிக் குழவி அளவுதான். இதைத்தான் “மூர்த்தி சிறிது என்றாலும் கீர்த்தி

பெரிது;" என்பார்களோ! பெரிது என்றால், சாதாரணப் பெரிது அல்ல. சிவபெருமானின் ஆத்மா காசி என்று பெயர் பெற்றது.

நாங்கள் போனபொழுது நல்ல கூட்டம். ஒருவரை ஒருவர் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகவேண்டியிருந்தது. கருவறைக்குள் போகக்கூட அனுமதிக்கிறார்கள். உள்ளே போனால், லிங்கத்தைக் காணோம்!

கருவறைக்குள் ஒரு பள்ளம். அந்தப் பள்ளத்துக்குள் தான் லிங்கம் இருக்கிறது!

வருகிற பக்தர்கள் பால் முழுக்கு செய்கிறார்கள். கங்கை நீரால் நீராட்டுகிறார்கள். நாங்களும் நீராட்டினோம். இங்கே பக்தர்கள் தாங்களே அபிசேகம் செய்ய அனுமதிக்கிறார்கள். புனித காசியிலேயே அப்படி என்றால், நம் ஊரிலும் அனுமதித்தால் என்ன? தொட்டால் தீட்டு என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்?

தண்ணீர்க் குளந்தான் இருக்கிறது. லிங்கத்தை காணோமே என்று நான் தேடிக்கொண்டு இருந்த பொழுது, ஓர் அம்மா தண்ணீருக்குள் கையை விட்டுத் துழாவினார்கள். பிறகு கைகளைக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டார்கள். அதைப் பார்த்த நானும், தண்ணீருக்குள் கையை விட்டுத் துழாவ, லிங்கம் தட்டுப் பட்டது! லிங்கத்தையே தொட அனுமதிக்கிறார்களே! 'தீட்டு' என்று தடுக்கவில்லையே!

"போ... போ..." என்று விரட்டுகிறார்கள். பக்கத்து வழியே வெளியேற வேண்டும். அந்த வழியில் அடியில் தீர்த்தத் தொட்டி இருக்கிறது. தொட்டிக்கு செல்லப் படிகள் உள்ளன. தேவையானவர்கள் தீர்த்தம் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

பொற்கோவில்

இப்பொழுதுள்ள கோவில் 200 ஆண்டுக்கு முன் கட்டப்பட்டது.

இதற்கு முன் இருந்த கோவிலை 1669-ல் அவுரங்கசீப் மன்னன் இடித்துவிட்டான். கோவில் இருந்த இடத்தில் மசூதி கட்டினான். மசூதி சுவரைப் பார்த்தாலே கோவில் போன்று தோன்றும்!

அதன்பின் இருநூறு ஆண்டு காலம் காசியில் விசுவநாதர் கோவில் இல்லை. இப்போதைய கோவிலை இந்தூர் அரசி அகல்யாபாய் கட்டினார். இது ஏழாவது கோவில். முந்தைய ஆறு கோவில்களையும் முஸ்லிம் மன்னர்கள் இடித்துவிட்டார்கள்.

புகழ்பெற்ற பஞ்சாப் மன்னன் இரஞ்சித் சிங் இக்கோவில் விமானத்துக்குத் தங்கத் தகடு பதித்தார். இதற்கு ஒரு டன் தங்கம் (ஒரு இலட்சத்து 25 ஆயிரம் பவுன்) பயன்படுத்தப்பட்டது!

தங்கக் கூரை போடப்பட்டதால், இக் கோவில் பொற்கோவில் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சந்நதியைச் சுற்றிலும் அந்த நாளைய வெள்ளிக் காசுகள் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பக்தர்கள் சாதாரண மாக மிதித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். “பணம் கால் தூசிக்கு சமம்” என்ற எண்ணம் பக்தர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இப்படி செய்திருப்பார்களோ!

தென்காசி

காசி விசுவநாதர் கோவில் இடிக்கப்பட்டது இது தான் முதல் முறை என்று சொல்ல முடியாது. இதற்கு

முன்பும் முஸ்லிம் மன்னர்கள் இக் கோவிலை இடித்திருக்கிறார்கள்.

500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தென்காசியில் பராக்கிரம பாண்டியன் ஆண்டு கொண்டு இருந்தான். ஒருநாள் அவனது அவைக்கு ஓர் அந்தணர் பிள்ளை குட்டிகளுடன் வந்தார். "காசியில் விசுவநாதர் ஆலயம் பாழ்பட்டுக் கிடக்கிறது. பூஜைகள் இல்லை. இங்கே நீ விசுவநாதர் கோவிலைக் கட்டு" என்று அந்த அந்தணர் சொன்னார். அதன்பேரில் தான் தென்காசி நகரையும், அந்த நகரத்தில் காசி விசுவநாதர் ஆலயத்தையும் பராக்கிரம பாண்டியன் கட்டினான் என்று "பாண்டிய குலோதயம்" என்ற வடமொழி நூல் கூறுகிறது.

சிவபக்தனான பராக்கிரம பாண்டியனின் கனவில் சிவபெருமானே தோன்றி, "காசியில் உள்ள கோவில் பாழடைந்துவிட்டது. இங்கே புதிய கோவில் கட்டு" என்று கூறியதாகவும் ஒரு வரலாறு இருக்கிறது.

பராக்கிரம பாண்டியன் காசிக்குச் சென்றான்.. அங்கு விசுவநாதர் கோவில் பாழ்பட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்து, தமிழ்நாட்டுக்குத் திரும்பியதும் இக் கோவிலைக் கட்டினான் என்பது வேறு ஒரு வரலாறு.

தென்காசிக் கோவிலில் வைக்க, வடகாசியில் இருந்தே சிவலிங்கம் ஒன்றை மன்னன் கொண்டு வந்தான் என்றும், தென்காசியில் கோவில் கட்டும் வேலை முடியும் வரை அந்தச் சிலையை சிவகாசியில் வைத்திருந்தான் என்றும், அதனால்தான் அந்த ஊர் "சிவகாசி" என்று பெயர் பெற்றது என்றும் ஒரு வரலாறு உண்டு.

எப்படியோ வடக்கே ஒரே ஒரு காசி மட்டுமே இருக்கத் தமிழ்நாட்டில் தென்காசி, சிவகாசி என்று

இரண்டு காசிகள் இருக்கின்றன. இந்தத் தென் காசிக் கோவிலில் தான் பராக்கிரம பாண்டியன் கட்டிய கோபுரம் திக்கோளால் சேதமடைய, ஒன்பது நிலைகொண்ட 178 அடி உயரமுள்ள வான்முட்டும் புதிய இராச கோபுரத்தை சிவந்தி ஆதித்தன் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

வெளியில் வந்தோம். எதிரில் நவகிரகங்கள். எண்ணெய் விளக்கு விற்கிறார்கள். ஒரு விளக்கு 35 காசு என்றார்கள். பெண்கள் வாங்கி ஏற்றினார்கள். இரண்டு நிமிடத்தில் மீண்டும் போய், இரண்டு விளக்கு கேட்டோம். அதற்குள் விலை ஏறிவிட்டது — ஒரு விளக்கு 50 காசு ஆகிவிட்டது! அதாவது, கூட்டத்துக்கு தகுந்த விலை!

கொஞ்சம் தள்ளி வந்ததும், அன்னபூரணி கோவில். இதுதான் அம்மன் கோவில். இது கொஞ்சம் கோவில் போலத் தோற்றம் அளிக்கிறது. உள்ளே குடிப்பதற்கு சுவையான தண்ணீர் கிடைக்கிறது. தண்ணீரும் அன்னத்துடன் சேர்ந்ததுதானே!

அன்னபூரணி கோவிலைத் தாண்டியதும் கோவில் கடைகள். ஆயிரம் கடைகள் இருக்கும்.

காசிப் பட்டு மிகவும் புகழ்பெற்றது ஆயிற்றே. ஏகப்பட்ட கடைகள். ரூ. 100 முதல் ரூ. 5 ஆயிரம்வரை சேலைகள் உள்ளன. உடனே பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. பாதிப் பணம் கொடுத்தால்போதும்; சேலையை வி.பி.பி. பார்சலில் நமது வீட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள். தபால்காரரிடம் மீதிப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, சேலை பார்சலை வாங்கிக் கொள்ளலாம். கடைக்காரர்கள் நம்பிக்கையானவர்கள் என்றார்கள்.

பாத்திரங்கள்

பட்டுச் சேலைக்கு அடுத்தபடியாக காசியில் பாத்திரங்கள் புகழ்பெற்றவை. காசித் தட்டு, காசி விளக்கு ஆகியவை வாங்கினோம். அன்னபூரணி சிலை ஒன்றும் வாங்கிக்கொண்டோம்.

கடைவீதியில் பிள்ளையார் கோவில் ஒன்றும் இருக்கிறது. அதைப் பார்த்துவிட்டு அறைக்குத் திரும்பினோம்.

சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, உச்சி வெயில் வீணாகக் கூடாதே என்று, கங்கையில் படகு சவாரி செய்யச் சென்றோம்.

7. நள்ளிரவு நடனம் !

காலையில் நாங்கள் கங்கையில் குளித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே, படகில் போகலாம் என்று படகுக்காரர்கள் அழைத்தார்கள். கோவிலுக்குப் போக வேண்டியிருந்ததால், 'பிறகு வருகிறோம்' என்று வந்து விட்டோம்.

கட்டாயம் கங்கையில் படகில் போகவேண்டும். கரை முழுக்க இருக்கும் படித்துறைகளைப் பார்க்கலாம். காசியின் வரலாற்றையே பார்த்தது போல இருக்கும். படகில் செல்லத் தலைக்கு ரூ.5 கட்டணம். படித்துறைகளின் கதையைப் படகுக்காரர்களே சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள் — இந்தியில். நாம் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே வரவேண்டியதுதான்!

தண்ணீரைத் தாண்டி, எதிர்ப்புறம் உள்ள மணலுக்கும் சில படகுகள் போகின்றன. அங்கு புரோகிதர்கள் தம்பதி பூஜை நடத்தி வைக்கிறார்கள். ஆனால், திரிவேணி சங்கமத்தில் போல இங்கே கூட்டம் இல்லை.

படித்துறைகள்

படித்துறைகளை "கட்டம்" என்று சொல்லுகிறார்கள். "காட்" என்பதே "கட்டம்" ஆயிற்று.)

மொத்தம் 64 படித்துறைகள் உள்ளன. சில படித்துறைகள் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முந்தியவை. சில புதிதாகக் கட்டப்பட்டவை. கட்டியவர் பெயரில் வழங்குகின்றன.

அசி படித்துறை முதலில் இருக்கிறது. வருணா ஆற்றுடன் அசி ஆறு வந்து சேர்ந்து, காசிக்கு “வாரணாசி” என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பதை முன்பே கூறியிருக்கிறேன். “அசி” என்றால், “கத்தி” என்று பொருள். கத்தி பாய்வது போல வருணாவுடன் இந்த ஆறு கலக்கிறது என்பார்கள். கத்தி போல நமது பாவங்களை இந்த ஆறு அறுக்கிறது என்றும் சொல்லப்படுவது உண்டு.

64 படித்துறைகள் இருந்தாலும், ஐந்துதான் புனிதமாகப் போற்றப்படுகின்றன. மேலும் ஓரிரு படித்துறைகள் பார்க்க வேண்டியது. பல படித்துறைகள் கண்ணில் படவேயில்லை.

ரெயில் பாலம்

எங்கள் படகுக்காரர் முதலில் ரெயில் பாலத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

3 ஆயிரத்து 500 அடி நீளமுள்ள மிகப் பெரிய பாலம், இது. 1887-ல் கட்டப்பட்டது. “மாளவியா பாலம்” என்று பெயர். (மதன் மோகன் மாளவியா என்ற தலைவரின் பெயர்.)

இதை ‘ரெயில் பாலம்’ என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஏனென்றால், இது இரண்டு அடுக்குப் பாலம். கிழே ரெயில் ஓடுகிறது. மேலே பேருந்து — லாரிகள் போகின்றன!

தமிழர் பகுதி

அனுமன் துறையில் பெரிய அனுமார் சிலை இருக்கிறது. இந்தப் பகுதியில் தமிழர் ஏராளமாக வசிக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டுப் புரோகிதர்களும் இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் இருந்து வருகிறவர்களுக்கு இவர்கள் உதவி செய்கிறார்கள். இங்கே காஞ்சி மடத்தின் சத்திரம் இருக்கிறது. காமகோடசுவரர் ஆலயமும் இருக்கிறது.

காசி மன்னனான அரிச்சந்திரன், பொய் சொல்ல மறுத்து, நாடு நகரம், மனைவி மகனை இழந்து சுடுகாட்டில் வெட்டியானாக வேலை பார்த்தான் அல்லவா? அந்தச் சுடுகாடு கங்கைக் கரையில் இன்றும் இருக்கிறது. அதை “அரிச்சந்திரன் துறை” என்கிறார்கள். பழமையான சுடுகாடு என்றாலும், இன்று மின்சாரத் தகனம் அமைக்கப்பட்டு, புதிதாக விளங்குகிறது.

அரிச்சந்திரனின் மனைவி சந்திரமதி கடைத்தெருவில் ஏலம் விடப்பட்டாள் அல்லவா? “சவுக் பஜார்” என்ற அந்தக் கடைவீதி இன்றும் காசியில் இருக்கிறது.

தர்ப்பைப் புல் கொண்டு வரக் காட்டுக்குப் போன லோகிதாசனை (அரிச்சந்திரனின் மகன்) பாம்பு கடித்தது அல்லவா? அந்த இடமும் இப்பொழுது இருக்கிறது. அந்த இடத்துக்கு இப்பொழுது “நாக குண்டம்” என்று பெயர்.

லோகிதாசனைக் கடித்த பாம்பு இப்பொழுது இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை!

குமரகுருபரர்

தமிழ்ப் புலவரான குமரகுருபரரைப் பற்றிப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தது உங்களுக்கு நினைவு இருக்கலாம். பிறவி ஊமையான அவர், திருச்செந்தூர் முருகன் அருளால் பேசும் ஆற்றல் பெற்று, பாடவும் செய்தார். காசிக் கலம்பகம், மதுரை மீனாட்சி பிள்ளைத் தமிழ், நீதிநெறி விளக்கம் முதலிய பாடல்களை அவர் பாடியிருக்கிறார் தொந்தி கணபதி, கால்பைரவர் பற்றியும் பாடியுள்ளார்.

இந்த குமரகுருபரர் காசிக்குப் போய்க் கங்கைக் கரையில் அமைத்த குமாரசாமி மடம் இன்றும் இருக்கிறது. இந்த மடத்துக்குச் சொந்தமான கேதாரநாதர் ஆலயமும் இங்கே இருக்கிறது. இமயத்தில் உள்ள கேதாரநாதர் கோவில் போன்று இக்கோவில் கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த இடத்துக்குக் “கேதார நர்தர் துறை” என்று பெயர்.

இம்மடத்தின் அதிபர்கள் தங்கள் பெயருடன் “காசிவாசி” என்று சேர்த்துக் கொள்வார்கள். இம் மடத்தின் 6-வது அதிபதியான தில்லை நாயக அடிகள் திருப்பனந்தாளில் (தஞ்சை மாவட்டம்), ஒரு மடம் அமைத்தார். இம்மடத்தின் அதிபர்களும் தங்கள் பெயருடன் “காசிவாசி” என்று சேர்த்துக் கொள்வார்கள். திருப்பனந்தாள் மடத்துக்கும் “காசிமடம்” என்றே பெயர். இப்பொழுது இதன் அதிபராக இருப்பவர், காசி வாசி முத்துக்குமார சாமித் தம்பிரான்.

குமாரசாமி மடத்தில் தண்டாயுதபாணி கோவிலும் இருக்கிறது.

தச அசுவமேதத்துறை

கங்கைக் கரையில் ஐந்து முக்கிய இடங்கள் உள்ளன. குளிக்க ஏற்ற இடம், அவை. “பஞ்ச தீர்த்தம் என்று சொல்லுவார்கள். ஆசி, தச அசுவமேதத்துறை, மணிகர்ணிகா, பஞ்சகங்கா, வாரண சங்கம் என்பவை அந்த ஐந்து இடங்கள்.

குதிரையைப் பலியிட்டு செய்யப்படும் வேள்விக்கு “அசுவமேத யாகம்” என்று பெயர். பத்துமுறை அசுவமேத யாகம் செய்த இடம் “தச அசுவமேதத்துறை” என்று பெயர் பெற்றது.

. இந்தப் பத்து வேள்விகளையும் பிரம்மா செய்தார் என்று புராணம் கூறுகின்றது. தெய்வதாசன் என்ற காசி மன்னன் செய்தான் என்பது வரலாறு.

கிருஷ்ணரின் மகன் சாம்பன், இந்தத் துறையில் குளித்துக் தொழுநோய் நீங்கினான் என்று ஒரு கதை வழங்குகிறது.

சுகாகாடு

“மணிகர்ணிகா” என்பதுதான் காசி நகரத்தின் சுகாகாடு. காசியில் இறக்கும் அத்தனை பேரும் இங்கே தான் கொண்டு வரப்படுகிறார்கள். ஒரு பிணம் எரிந்து கொண்டு இருக்கும் பொழுதே கங்கையில் தள்ளிவிட்டு அடுத்த பிணத்தை எரிப்பார்கள் என்று சொல்லுவது உண்டு. ஆனால், இப்பொழுது அவ்வளவு நெருக்கடி இல்லை. அரிச்சந்திரன் துறையில் வசதி இருக்கிறது. இந்தியாவில் எங்கோ ஓர் ஊரில் இறந்தவர்களின் உடலைக் கூட முன்பு இந்தத் துறைகளுக்கு எடுத்து வந்து எரிப்பார்கள். இப்பொழுது சாம்பலைக் கொண்டு வந்து கரைக்கிறார்கள்.

இந்த மணிகர்ணிகா துறையில் நள்ளிரவில் சிவன் நடனம் ஆடுகிறார் என்பது ஐதீகம். இது பெரிய சுடுகாடு அல்லவா? சிவன் சுடலையாண்டிதானே!

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் இந்தத் துறையில் வந்து குளிப்பதாகவும் ஐதீகம். அது என்னவோ தெரியவில்லை, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகவில்லை. முப்பத்து முக்கோடி ஆண்டுகளாக அப்படியேதான் இருக்கிறது. ஒருவேளை முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்து கொண்டார்களோ!

சிவன் பெரிதா, சக்தி பெரிதா என்ற சண்டை வந்து, சிவனும் சக்தியும் நடனம் ஆடினார்கள் என்ற கதை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அப்படி ஆடும் பொழுது சிவனின் காதில் இருந்த குண்டலம் நழுவிக்கீழே விழுந்து விட்டதாகக் கதை. அந்தக் குண்டலம் விழுந்த இடந்தான் இந்த “மணி கர்ணிகா” என்கிறார்கள். “கர்ணிகா” என்றால், குண்டலம். “மணி” என்றால் நெருப்பு. “மணி கர்ணிகா” என்றால், “அணையாத சுடுகாடு” என்றும் பொருள்.

இந்தத் துறையில் ஒரு குளம் இருக்கிறது. இந்தக் குளத்தில் திருமாலின் நிழல் விழுகிறது என்று ஐதீகம்.

மணி கர்ணிகா துறை பற்றி ஆதிசங்கரர் பாடியிருக்கிறார். இங்கு எரிக்கப்படுகிறவர்கள் முக்தி அடைவார்கள் என்பது ஐதீகம்.

புதைப்பது இல்லை!

காசியில் யாரையும் புதைப்பது இல்லை. எரிக்கவே செய்கிறார்கள். ஆனால், குழந்தைகளை எரிக்கும் வழக்கம் இல்லை. காசியில் புதைக்கவும் கூடாது. எனவே,

குழந்தைகல் இறந்தால், பிணத்தை கங்கையில் தூக்கிப் போட்டு விடுகிறார்கள்! சிலர் பெட்டி செய்து, அதற்குள் பிணத்தை வைத்து, தண்ணீரில் விட்டுவிடுவார்கள்.

நாங்கள் படகில் போய்க் கொண்டிருந்த பொழுது, என்ன என்னவோ மிதந்து வந்தன. பிணமோ என்று நாங்கள் பயந்துவிட்டோம். உண்மையாகவே ஒரு பிணமும் மிதந்து வந்தது. ஆனால், அது பன்றியின் பிணம்! கங்கையில் தவறி விழுந்திருக்குமோ?

சில பெரியவர்களைக் கங்கை தண்ணீருக்குள் சமாதி வைக்கிறார்கள். இதை “நீர் சமாதி” என்பார்கள். திருப்பனந்தாள் காசிமடம் 20-வது பட்டம் அருள் நந்தித் தம்பிரான் காசிக்கு வந்தபொழுது இறந்துவிட்டார். கல்லினால் ஒரு பெட்டி செய்து, அதற்குள் அவரது உடலை வைத்து, “நீர் சமாதி”யாகக் கங்கைக்குள் பெட்டியை இறக்கிவிட்டார்கள்.

சங்கமம்

அலகாபாத்தில் போன்றே காசியிலும் ஒரு சங்கமம் இருக்கிறது. “வாரணா சங்கமம்” என்கிறார்கள். இந்த இடத்தில் கங்கை — யமுனை — சரசுவதி ஆகிய மூன்று ஆறுகளும் கூடுவதாக ஐதீகம்.

பஞ்ச கங்கா என்ற இடமும் அப்படித்தான். இந்த இடத்தில் கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, தர்மா, தூதபதாகை ஆகிய ஐந்து ஆறுகள் கூடுவதாக ஐதீகம். லெட்சுமணபாலா என்ற கோவில் இங்கு இருக்கிறது. இந்தத் துறையில் கார்த்திகை மாதம் குளிப்பது அதிகப் புண்ணியம் என்று கருதப்படுகிறது.

பாதாள பைரவி

திரிபுர பைரவி துறையில் “இராம பவனம்” என்ற சத்திரம் இருக்கிறது. இங்கு தென்னாட்டவர் மூன்று நாள் வரை இலவசமாகத் தங்கலாம்.

இங்கே பாதாள பைரவி (அம்மன்) கோவில் இருக்கிறது. அதிகாலை 3 மணிக்கு இக்கோவிலில் பூஜை நடக்கும். காலை 5 மணிக்குக் கோவிலை மூடி விடுவார்கள். கோவிலுக்குள் யாரையும் அனுமதிப்பது இல்லை! ஒரு துளை வழியே அம்மனைப் பார்த்து வணங்க வேண்டும்.

குவாலியர் பேரரசி சிந்தியா கட்டியது, சிந்தியா துறை. இங்கே தத்தாத்ரேயர் கோவில் இருக்கிறது.

காசி மன்னருடைய துறை ஒன்றும் இருக்கிறது.

துர்கா துறையில் அவுரங்கசீப் மன்னரின் மகுதி இருக்கிறது.

முன்னாளில் படகுகளில் சாமான் ஏற்றி இறங்கிய துறை ஒன்றும் இருக்கிறது. கங்கை மீது பாலம் கட்டிய பின்பு இந்தத் துறைக்கு வேலையில்லாமல் போய் விட்டது.

தெரிந்து கொள்ளுங்கள்

ஒவ்வொரு துறையாகக் காட்டிக்கொண்டு வந்த எங்கள் படகுக்காரர், அரிச்சந்திரன் துறைக்குப் போகவில்லை. வந்த வழியே படகைத் திருப்பினார். அங்கே போகவேண்டும் என்று நான் சொன்ன பிறகுதான் அரிச்சந்திரன் துறைவரை போனார். பார்க்க வேண்டிய இடங்கள் எவை எவை என்பதை முன்கூட்டியே தெரிந்து வைத்துக் கொண்டால்தான் நாம் ஏமாறாமல் இருக்க முடியும்.

மாலையில் நானும் என் மனைவியும் மீண்டும் கங்கைக் கரைக்கு வந்தோம். வெகுநேரம் கரையில் அமர்ந்து, வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

காசியில் கங்கை வில் போல வளைந்து போகிறது. பிறைச்சந்திரன் வடிவில் காணப்படுகிறது. இந்த வில்லின் நடுப்பகுதி மணி கர்ணிகா துறை என்கிறார்கள்.

காசியில் கரையைத் தொட்டுக்கொண்டு ஓடும் தண்ணீர், காசியைத் தாண்டியதும் எதிர்க் கரையைத் தொட்டுக் கொண்டு ஓடுகிறது. இக்கரையில் ஒரே மணல்!

தண்ணீருக்குள் பையன்கள் கைபந்து விளையாடினார்கள். ஓடுகிற தண்ணீரில் நீந்திக் கொண்டே பந்து விளையாடிய அவர்களைப் பார்க்க வியப்பாக இருந்தது. “இவர்களை ஒலிம்பிக்குக்கு அனுப்ப வேண்டும்” என்றாள், என் மனைவி.

பொழுது இருட்டத் தொடங்கியதும் சத்திரத்துக்குத் திரும்பினோம். உள்ளே நுழைந்த பொழுதே ஒரே மேளச் சத்தம்!

8. காந்தி கட்டிய கோவில்

காசியில் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரம் 1863-ம் ஆண்டு கட்டப்பட்டது. இன்றைக்கு 127 ஆண்டு ஆகிவிட்டது. இப்பொழுது சுப. சண்முகம் செட்டியார் இதன் தலைவராக இருந்து எவ்வளவோ முன்னேற்றம் செய்திருக்கிறார். வருகிற பயணிகளுக்கு அதிக வசதிகள் செய்து கொடுப்பதில் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. சத்திரத்தின் முகவரி:

NATTUKOTTAI NAGARA CHATRAM,

GODOWLIA,

VARNASI-221001

U.P. STATE

தொலைபேசி: 321012

ரெயில் நிலையத்தில் (அல்லது, பேருந்து நிறுத்தத்தில்) இறங்கி, ஆட்டோக்காரரிடம் சொன்னால். சத்திரத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவார். அப்படியே அவருக்கு இடம் தெரியாவிட்டால், “ஆட்டோ ஸ்டாண்டு” என்று சொன்னால் போதும். அங்கு இருந்து ஒரு நிமிட நடைதான்.

ஒரு சின்ன சந்துக்குள் சத்திரம் இருக்கிறது. சத்திரத்து வாசல் வரை ஆட்டோவில் போக முடியும். (பெரிய ஆட்டோ போகாது.) தெருவில் இருந்து உயரமான படியில் ஏறி, சத்திரத்துள் செல்ல வேண்டும். கங்கை வெள்ளம்

இந்தப் படி வரை வந்திருக்கிறது என்று நண்பர் கா.சு. மணியன் (கல்கத்தா) சொன்னார்.

தமிழருக்குப் பெருமை

தமிழர் எல்லாருமே பெருமைப்படத் தக்க எத்தனையோ செயல்களை இந்த சத்திரம் செய்து வருகிறது. விசாலாட்சி ஆலய நிர்வாகம் இந்த சத்திரத்திடந்தான் இருக்கிறது. காசி விசுவநாதருக்கு நாள்தோறும் பகல் நீராட்டு (அபிசேகம்), இரவு நீராட்டு இரண்டுமே இந்த சத்திரத்தின் சார்பில் தான் நடக்கின்றன. கடந்த 127 ஆண்டு காலமாக இது நடந்து வருகிறது என்று சத்திர மேலாளர் இராம. வள்ளியப்பன் சொன்னபொழுது, எனக்கு மேனி சிலிர்த்துப் போய் விட்டது! இது தமிழர்களுக்கு எவ்வளவு பெரிய பெருமை!

நான் தோறும் காலை 11-30, இரவு 9-30 மணி நீராட்டு சத்திரத்தின் சார்பில் நடக்கின்றன.

சத்திரத்தில் இருந்தே பாலும், பூக்களும் கொண்டு போகிறார்கள். இதற்காக சத்திரத்துக்குச் சொந்தமான பூங்கா இருக்கிறது. மாடுகளும் சொந்தமாக வளர்க்கிறார்கள்.

சத்திரத்தில் இருந்து மேளதாளம் முழங்க, சாம்பிராணி மணக்க ஊர்வலமாகப் போகிறார்கள். இதற்காக சத்திரத்தில் நாதசுவரக்காரர், மேளக்காரர் முதலியோர் நிரந்தரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அய்யர் ஒருவரும் இருக்கிறார்.

காலை 11-30 மணிக்கு சத்திரத்து நீராட்டு நடக்கும் வரைதான் நாமே கங்கை நீர் கொண்டு காசி விசுவநாதருக்கு நீராட்டு செய்ய அனுமதிக்கிறார்கள்.

அதேபோல இரவு 9-30 மணிக்கு சத்திரத்து நீராட்டு நடந்தபின், லிங்கத்தை அலங்காரம் செய்கிறார்கள். அந்த அலங்காரத்துடன் நடை சாத்தப்படுகிறது.

நீராட்டு முடிந்து வந்து, சத்திரத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் பிரசாதம் தருகிறார்கள்.

சித்திரை பூர்ணிமா

நாங்கள் காசியில் இருந்த அன்று சித்திரை பூர்ணிமா. சித்திரை பூர்ணிமாவுக்கு சிறப்புப் பூஜை நடத்துவது வழக்கம். அன்றைக்கு மட்டும் சத்திரத்தில் இருந்து ஏழு மணிக்கே கிளம்பி விடுவார்கள்.

நாங்கள் கங்கைக்கரையில் இருந்து திரும்பிய பொழுது, மேளதாளத்துடன் கோவிலுக்குக் கிளம்பிக் கொண்டு இருந்தார்கள். “நீங்களும் போய் வாருங்களேன்” என்று வள்ளியப்பன் சொன்னார். அந்த ஊர்வலத்தில் நாங்களும் கலந்து கொண்டோம்.

போனதில் மிகப்பெரிய ஆதாயம். லிங்கத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. தேங்கி நின்ற தண்ணீரை அப்புறப் படுத்தி, லிங்கத்தை சுத்தமாகத் துடைத்து வைத்திருந்தார்கள்.

சத்திரத்துக்காரர்கள் வந்ததும் முதலில் பால் நீராட்டு நடந்தது. இதற்காக சத்திரத்தில் இருந்து ஒரு குடம் பால் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். நீராட்டு முடிந்ததும், அலங்காரம். நாலுபுறமும் பந்தல் கால் நட்டார்கள். பச்சை இலைப் பந்தல், இது. லிங்கத்துக்குப் பூ அலங்காரம். அலங்காரம் முடிந்ததும், லிங்கத்துக்கு மேலாக ஐந்து தலை நாகத்தை (வெள்ளியில் செய்தது) வைத்தார்கள். நாள்தோறும் இதே அலங்காரந்தான். பிறகு தீபம் காட்டி,

பிரசாதம் வழங்குகிறார்கள். சித்திரை பூர்ணிமா என்பதால் சிறப்பு வழிபாடு நடந்தது. நாங்கள் வாசலில் அமர்ந்து, கண்குளிரக் கண்டோம்.

நீராட்டு நீர், இனிப்புப் பிரசாதம் கொடுத்தார்கள். தயிர்ச் சோறு தந்தார்கள். இரண்டு பெரிய தாம்பாளம் நிறையத் தயிர்ச் சோறு. எல்லாருக்கும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தார்கள். அப்படியுங் கூட மிஞ்சிப் போய் விட்டது. இரவுநேரம் என்பதால், அதிகக் கூட்டம் இல்லை.

இருண்ட பாதை

வழிபாடு முடித்து சத்திரத்துக்குத் திரும்ப 9-30 மணி ஆகிவிட்டது. வழிபாட்டுக்கு நானும், என் மனைவியும் மட்டுமே போயிருந்தோம். நாங்கள் சத்திரத்துக்குத் திரும்பியதும், மற்றவர்களும் சாமி பார்க்க வேண்டும் என்றார்கள். அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, மீண்டும் கோவிலுக்குப் பார்க்க போனோம். பத்து நிமிட நடைதானே!

காசி விசுவநாதரைப் பார்த்தாலே முக்திதானாம். இதனால் அவருக்கு “அவி முக்தேசுவரர்” என்றும் ஒரு பெயர் வழங்குகிறது.

திரும்பும் வழியில் அன்னபூரணி ஆலயத்துள் நுழையலாமா என்று பார்த்தோம். “அன்னபூரணியை 108 முறை வலம் வந்து வழிபட வேண்டும். அது முடியாவிட்டால், எட்டு முறையாவது வலம் வரவேண்டும்” என்று இராம. வள்ளியப்பன் சொல்லி அனுப்பினார். இரவு அதிக நேரமாகிவிட்டதால், அது முடியவில்லை.

பத்து மணிக்கு மேலே ஆகிவிட்டது. கடைகளைப் பூட்டிவிட்டார்கள். ஒரே இருட்டு! கைவிளக்கு டார்ச்

லைட்) கொண்டு வரவில்லையே என்று வருந்தினேன். சின்னச் சின்ன சந்துகள். மாடுகள் வேறு. தட்டுத் தடுமாறி, சாலைக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

கோவிலைச் சுற்றி ஒரு விளக்குக்கூட இல்லையே! “ஒளி நகர்” என்று பெயர் பெற்ற காசி ஏன் இப்படி இருண்டு கிடக்கிறது? நள்ளிரவில் காசி விசுவநாதர் நடனம் ஆடுவார் என்கிறார்களே, அதை யாரும் பார்த்துவிடக் கூடாது என்று இப்படி விளக்குகளை அணைத்து விடுகிறார்களோ!

கால பைரவர்

மறுநாள் காசியில் உள்ள மற்ற கோவில்களைப் பார்க்கப் போனோம். ஆட்டோதான். ஆளுக்கு ரூ.30 கட்டணம். எங்கள் துணைக்குப் பாண்டியையும் அழைத்துக் கொண்டோம்.

முதலில் கால பைரவர் கோவிலுக்குப் போனோம். சின்னக் கோவில்தான். ஆனால், பெயர் அதிகம். ஏனென்றால், காசியின் காவல் தெய்வம், கால பைரவர்.

காசியில் இருந்து வெளியேறுகிறவர்கள் இவரது அனுமதி பெற்றுத்தான் போக வேண்டும் என்பது ஐதீகம். காசியில் இருந்து நாம் எதையும் எடுத்துப் போகிறோமா என்பதை இவர் பார்ப்பார்! காசி முழுக்கவே சிவன் சொத்து. “சிவன் சொத்து, குல நாசம்” என்பார்கள். அந்தக் காலத்தில் காசிக்குப் போய் வியாபாரம் செய்கிறவர்கள், அந்தப் பணத்தைக்கூட ஊருக்குக் கொண்டுவர மாட்டார்கள்!

கால பைரவரை ஒரு திரை போட்டு மூடி வைத்திருக்கிறார்கள். திரையை விலக்கிக் காட்ட ரூ.1

கட்டணம்! ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். நான் மட்டும் பார்த்தேன். சிதம்பர இரகசியந்தான் — திரைக்குப் பின்னே ஒன்றும் இல்லை!

புரோகிதர் எனக்குப் பொட்டு வைத்து விட்டார். என்னைக் குனியச் சொல்லி, என் முதுகிலும் ஓர் அடி கொடுத்தார்!

கள்ளக்கடத்தல்காரர்கள் சாமான்களை உடலுக்குள் கூட எங்கெங்கோ மறைத்து வைத்துக்கொள்கிறார்கள் அல்லவா? அதுபோல, சிவன் சொத்து எதையும் நான் மறைத்து வைத்து எடுத்துப் போகிறேனா என்பதைத்தான் அப்படித் தட்டிப் பார்க்கிறார்!

காசியில் இருந்த அத்தனை கோயில்களையும், அவுரங்கசீப் மன்னன் இடித்துத் தள்ளியபொழுது. தப்பிப் பிழைத்த ஒரே கோயில் இதுதான்!

இந்தக் கோவிலுக்குள் ஒரு கடையில் காசியைப் பற்றிய தமிழ்ப் புத்தகம் — ஆம், தமிழ்ப் புத்தகந்தான் — விற்றார்கள். வாங்கிக் கொண்டேன்.

சாரநாத்

அங்கு இருந்து வேகவேகமாக சாரநாத்துக்குப் போனோம். 8 கிலோ மீட்டர் போக வேண்டும்.

இது புத்தர்களின் புனித இடம். ஞானம் பெற்ற புத்தர் தனது முதல் அறிவுரையை இங்குதான் நிகழ்த்தினார். புத்தர் 5 மாணவர்களுக்கு அறிவுரை கூறுவது போன்ற ஒரு சிலை சமீபத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கைக் குடியரசுத் தலைவர் பிரேமதாசா இந்த சிலையைத் திறந்து வைத்திருக்கிறார்.

புத்த சமயம் தோன்றியதே இந்த சாரநாத்தில்தான். புத்தர் இங்கு வந்தபொழுது, இந்த இடம் மான்கள் வாழும் காடாக இருந்தது. “சாரங்” என்றால், மான். அந்த மான்களின் தலைவர் (நாதன்) புத்தர். எனவே, இந்த இடம் “சாரநாத்” என்று பெயர் பெற்றது. இப்பொழுதும் இங்கே மான்கள் வளர்க்கிறார்கள்.

அசோக சக்கரம்

2,500 ஆண்டாகப் புகழ்பெற்ற இடம், இது. 1956-ல் புத்தரின் 2,500-வது பிறந்த நாள் விழாவை இந்த சாரநாத்தில் தான் இந்திய அரசு கொண்டாடியது.

இங்கு நிறைய அகழ்வு ஆராய்ச்சிகள் நடந்து உள்ளன. 2,500 ஆண்டுக்கு முந்தைய கட்டிடங்களை இந்த ஆராய்ச்சியில் வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

2,500 ஆண்டுக்கு முன் அசோகர் கட்டிய பிரம்மாண்டமான தூண் இன்றும் இருக்கிறது. புத்தர் ஐந்து மாணவர்களுக்கு அறிவுரை கூறிய இடத்தில் இந்தத் தூண் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. தூணின் உயரம் 128 அடி. விட்டம் 93 அடி.

இந்தத் தூணுக்குப் பக்கத்தில் அகழ்வாராய்ச்சியில் ஒரு கட்டிடம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைப் பார்க்கலாம். அதுதான் இங்கு இருந்த பழைய கோவில்.

இந்திய அரசாங்க முத்திரையாக “அசோக சக்கரம்” பயன்படுகிறது அல்லவா? இந்த அசோக சக்கரமும் இங்கேதான் இருக்கிறது. இங்குள்ள பழம் பொருள்காட்சி சாலையில் வைத்திருக்கிறார்கள். (மாலை நாலு மணி வரைதான் திறந்து இருக்கும்.)

இங்கு நிறைய புத்த கோவில்கள் உள்ளன. தூணுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பெரிய கோவிலில் புத்தரின் வரலாற்றைக் காட்டும் அழகிய படங்களை ஜப்பானிய ஓவியர் ஒருவர் வரைந்திருக்கிறார். இங்கு தங்கத்தில் செய்யப்பட்ட புத்தர் சிலை இருக்கிறது. கொஞ்சம் தள்ளி மற்றொரு புத்தர் கோவில். இது பழமையானது.

திபெத்தியர் கட்டிய “திபெத்தியர் கோவில்” ஒன்றும் இருக்கிறது. இதுவும் புத்தர் கோவில்தான். திபெத்திய கலையை இங்கு காணலாம்.

சீனக் கோவில் ஒன்றும் உண்டு. சிங்கப்பூரைச் சேர்ந்த சீன வியாபாரி ஒருவர் கட்டியது. சலவைக் கல்லில் செய்யப்பட்ட புத்தர் சிலை இங்கே இருக்கிறது.

மன்னர் அரண்மனை

அங்கு இருந்து காசி மன்னரின் அரண்மனையைப் பார்க்கப் போனோம். கங்கைக்கு அக்கரையில் இது இருக்கிறது. இப்பகுதிக்கு இப்பொழுதும் காசி என்றே பெயர்.

கங்கையைத் தொட்டுக்கொண்டு, பெரிய கோட்டையுடன் இந்த அரண்மனை கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அரசர் பயன்படுத்திய துணிமணிகள், ஆயுதங்கள், குதிரை வண்டிகள், யானை அம்பாரிகள் இங்கே வைக்கப்பட்டுள்ளன. காசி மன்னர் பயன்படுத்திய 1917-ல் செய்யப்பட்ட பிரெஞ்சுக் கார் ஒன்றும் இருக்கிறது.

பிர்லா கோவில்

அங்கு இருந்து காசி இந்து பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்தோம். 1500 ஏக்கர் பரப்பில் 1915-ல் பண்டித மாளவியா

நிறுவிய பல்கலைக் கழகம், இது. அவரது சிலை இங்கே இருக்கிறது. பாரதியார் இங்கு படித்தவர்!

பல்கலைக்கழகத்தையொட்டி பிர்லா கோவில் இருக்கிறது. பெரிய கோவில். சலவைக் கல்லில் கட்டப்பட்டது. இதுவும் விசுவநாதர் ஆலயமே. பெரிய லிங்கம் இருக்கிறது. ஐந்து முக சிவன் சிலை இக்கோவிலின் தனிச் சிறப்பு. மாடியில் நிறையப் பொன்மொழிகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

துளசிதாசர் கோவில்

துளசி தாசர் கோவில் பார்த்தோம். இந்தியில் இராமாயணம் எழுதியவர், இவர். இவர் எழுதிக் கொண்டு இருப்பது போன்ற பொம்மை ஒன்று இங்கே இருக்கிறது. அவரது வாயும், கையும் அசைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இராமாயணக் கதையை விளக்கும் சிலைகள், படங்கள் நிறைய உள்ளன. பொம்மலாட்டம் போல சிலைகள் இயங்குகின்றன.

பாரதமாதா கோவில் பார்த்தோம். பெரிய இந்தியப் படம் (மேப்) வைத்திருக்கிறார்கள். அதுதான் இங்கே கடவுள். 1932-ல் மகாத்மா காந்தி கட்டிய கோவில், இது.

குரங்குக் கோவில்

துர்கா கோவிலுக்குச் சென்றோம். இப்பொழுது இதை “குரங்குக் கோவில்” என்கிறார்கள்! நூற்றுக் கணக்கான குரங்குகள் இங்கே உரிமையோடு ஓடியாடி விளையாடுகின்றன. கையில் கொண்டுபோகும் சாமான்கள், பத்திரம். குரங்கு பறித்துப் போய்விடும்!

உண்மையான குரங்குக் கோவில் ஒன்றும் இருக்கிறது. அதுதான் அனுமார் கோவில். குரங்குகள் விளையாட இங்கே பெரிய காடும் இருக்கிறது. கோவிலுக்குள் லட்டு, பால்கோவா போன்ற இனிப்புகள் விற்கிறார்கள். வாங்கி அனுமாருக்குப் படைப்பதுடன், குரங்குகளுக்கும் கொடுக்கிறார்கள்.

எல்லா இடங்களையும் பார்த்துவிட்டு சத்திரத்துக்குத் திரும்பினோம். “புத்த கயாவுக்கு எப்படிப் போவது?” என்று வள்ளியப்பனிடம் கேட்டேன்.

9. காசி வாசம் பத்து மாதம் !

காசி யாத்திரை என்பது காசிக்கு மட்டும் போவது அல்ல. பிரயாகை (அலகாபாத்), காசி (வாரணாசி). கயை ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்ததுதான் “காசி யாத்திரை.”

எந்த ஊருக்கு முதலில் போவது என்பதில் ஒரு வரைமுறையில்லை. அந்தக் காலத்தில் அந்திக் காலத்தில் கடைசி மூச்சைக் காசியில் விடப் போவார்கள். ஆகவே, கடைசியாக காசிக்குச் செல்லுவார்கள். ஊர் திரும்புகிறவர்கள் கங்கா தீர்த்தம் திரிவேணி சங்கமத்தில்தான் எடுக்கவேண்டும். எனவே, காசியில் இருந்து அலகாபாத் வருவார்கள். கயையில் தான் பிண்டம் போட வேண்டும். அதாவது சிரார்த்தம் செய்ய வேண்டும். “காசியில் தண்டம், பிரயாகையில் முண்டம், கயையில் பிண்டம்” என்று ஒரு பழிமொழியே இருக்கிறது.

சிரார்த்தம் செய்கிறவர்களே பெரும்பாலும் கயாவுக்குப் போகிறார்கள். காசி, அலகாபாத்திலும் சிரார்த்தம் செய்யலாம் என்றாலும், பிரயாகையில் செய்தால், முன்னோர்கள் அத்தனை பேரும் சொர்க்கம் அடைவார்கள் என்பது ஐதீகம். சிரார்த்தம் செய்யவே பிரம்மா எங்களைப் படைத்தார் என்று இங்குள்ள பிராமணர்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

காசியில் இருந்து கல்கத்தாவுக்குப் போகும் வழியில் (பீகார் மாநிலத்தில்) கயா இருக்கிறது. எனவே, அந்தப்

பக்கம் போகிறவர்கள் கயாவுக்குச் செல்லுகிறார்கள். மற்றவர்கள் காசி — திரிவேணி சங்கமம் என்று திரும்பி விடுகிறார்கள்.

நள்ளிரவில் ரெயில் நிலையத்தில்

கயாவுக்குப் போவது பற்றி வள்ளியப்பனிடம் கேட்டேன்.

“கயாவிலும் நமது சத்திரம் இருக்கிறது. இரவு காசியில் ரெயிலேற வேண்டும். நள்ளிரவு இரண்டு மணிக்கு ரெயில் கயா போய்ச் சேரும். காலை ஆறு மணி வரை ரெயில் நிலையத்தில் இருக்க வேண்டும். பிறகுதான் வெளியே போக வேண்டும்” என்று வள்ளியப்பன் சொன்னார்.

பெண் குழந்தைகளுடன் நள்ளிரவில் ரெயில் நிலையத்தில் தங்கியிருக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. “கயாவில் என்ன சிறப்பு?” என்று கேட்டேன்.

“அங்கே சிரார்த்தம் செய்வது சிறப்பு” என்று வள்ளியப்பன் சொன்னார். “சிரார்த்தம் செய்வது என்றால்தான் நீங்கள் அங்கே போக வேண்டும். உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை என்றால் விட்டு விடுங்கள். நம்பிக்கை இருப்பவர்களே கயாவுக்குப் போவது இல்லை” என்றும் கூறினார்.

என்ன இருக்கிறது?

“கயாவில் பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?” என்று வள்ளியப்பனிடம் கேட்டேன். அவர் சில செய்திகள் சொன்னார்.

கங்கையின் கிளை ஆறான பால்கு ஆற்றங்கரையில் கயை இருக்கிறது. இது ஒரு வைகை ஆறு. கை வைத்தால்தான் தண்ணீர் (ஊற்று) கிடைக்கும்! பால்கு தீர்த்தம், விஷ்ணு பாதம், அட்சயவடம் மூன்றும் சேர்ந்தது “கயா தீர்த்தம்” என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மூன்று இடத்திலும் பிண்டம் போட வேண்டும்.

திருமால் ஆலயம் மிகச் சிறப்பானது. இங்கு திருமாலின் பாதம் இருக்கிறது. இதனால் “விஷ்ணு பாதக் கோவில்” என்று பெயர். 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தூர் அரசி அகல்யாபாய் கட்டிய கோவில், இது.

“அட்சயவடம்” என்பது ஓர் ஆலமரம். வடக் கயிறு போல அதன் விழுதுகள் தொங்குகின்றன. நாம் கேட்பதை இந்த ஆலமரம் கொடுக்குமாம். எனவே, “அட்சயவடம்” என்று பெயர்.

கயையில் இருந்து 13 கி.மீ தொலைவில் புத்த கயா இருக்கிறது. அது புத்தர் ஞானம் பெற்ற இடம். அவர் தவம் இருந்த போதி மரம் அங்கே இருக்கிறது. அசோகர் கட்டிய மாபோதி ஆலயம் இருக்கிறது. இந்த ஆலயத்தின் கோபுரம் 170 அடி உயரம் கொண்டது. இன்னும் பல புத்த கோவில்கள் உள்ளன.

இரண்டு ஆயிரம் ஆண்டு காலமாக இந்த அரச (போதி) மரம் இருக்கிறதா என்று ஆச்சரியப் படவேண்டாம். அசோகர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே இந்த மரத்தின் கிளை ஒன்றை இலங்கைக்கு அனுப்பினார். அது இலங்கையில் அனுராதாபுரத்தில் இருக்கிறது. 1500 ஆண்டுக்கு முன்பு புத்தகயா மரம் பட்டுவிட்டது. அப்பொழுது அனுராதாபுரத்தில் இருந்து கிளை கொண்டு வந்து நட்டு வளர்த்தார்கள். நூறு

ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு கட்டிடம் இடிந்து விழுந்து, இந்த மரம் முறிந்தது. முறிந்த மரத்தில் இருந்து ஒன்றுக்கு இரண்டாக இருக்கட்டும் என்று இரண்டு கிளைகள் எடுத்து வளர்த்தார்கள். இந்த இரு மரங்களும் இப்பொழுது உள்ளன.

கயாவில் ஒரே நாளில் எல்லவற்றையும் பார்த்து விட்டு, அன்று இரவே காசி திரும்ப ரெயில் ஏறி விடலாம்.

கயாவில் உள்ள நாட்டுக்கோட்டை சத்திரத்தின் முகவரி:—

NATTUKKOTTAI NAGARA SATRAM,

171, CHAND CHOWRA,

GAYA-823 001.

(BIHAR)

காசி வாசம் பத்து மாதம்!

நாங்களோ மறுநாள் காலையில் அரித்துவார் செல்ல ரெயில் ஏறினோம்.

“என்ன, மூன்று நாளில் புறப்பட்டு விட்டீர்கள்?” என்று வள்ளியப்பன் கேட்டார். “இதுவே அதிகம்” என்று நான் சொன்னேன்.

“காசி வாசம் பத்து மாதம்” என்பது ஒரு பழமொழி. காசிக்குப் போனால், அங்கு பத்து மாதம் இருக்க வேண்டும். எப்படியும் பத்து மாதத்துக்குள் “கட்டையைப் போட்டு விடுவார்கள்” என்ற நம்பிக்கைதான்!

அது, பின்பு 45 நாளாகக் குறைந்தது. பிறகு 9 ஆகிவிட்டது. கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பு ஆனது போல

இப்பொழுது, கங்கையில் முழுக்குப் போட்டதும் அடுத்த ரெயிலைப் பிடித்துவிடுகிறார்கள்! நாலு நாள் தங்கக்கூட நேரம் கிடைப்பது இல்லை. எந்திர வாழ்க்கை ஆகிவிட்டது அல்லவா?

கழுதை என்றதும் ஒன்று நினைவு வருகிறது. கங்கையின் அக்கரையில் காசி மன்னரின் அரண்மனை இருக்கிறது அல்லவா? அந்தப் பகுதிக்கு “இராம் நகர்” என்று பெயர். கோட்டையும் “இராம் நகர் கோட்டை” என்று விளங்குகிறது. அங்கு இருந்து இரு கி.மீ தொலைவில் “வியாச காசி” என்ற இடம் உள்ளது. பாரதம் எழுதிய வியாசருக்கு அங்கு கோவில் இருக்கிறது. வியாசர் வழிபட்ட லிங்கமும் இருக்கிறது. இந்த வியாச காசியில் இறப்பவர்கள் அடுத்த பிறவியில் கழுதையாகப் பிறப்பார்கள் என்று ஓர் ஐதீகம் வழங்குகிறது! இதற்கு என்ன காரணம் என்ற கதையாருக்கும் தெரியவில்லை.

தீபாவளி நேரத்தில் காசியில் கடுமையான கூட்டம் இருக்கும். அப்பொழுது கங்கையில் குளிப்பது மிகச் சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது. தீபாவளிக் குளியலை “கங்கா ஸ்நானம் ஆயிற்றா?” என்றுதானே கேட்கிறோம்!

கங்கையைக் காவிரியுடன் இணைக்க வேண்டும் என்று ஒரு கோரிக்கை இருக்கிறது. அது நிறைவேறினால், கங்கை நம் ஊருக்கே வந்துவிடும். ஆனால், அதற்காகக் காசிக்குப் போகாமல் இருப்பார்களா?

“முன்பெல்லாம் காசிக்குப் போகிறேன்; திருப்பதிக்குப் போகிறேன் என்பார்கள். இப்படி இருந்த இந்த நாட்டில் வாரத்துக்கு வாரம், மாதத்துக்கு மாதம் அமெரிக்கா போகிறேன் — ரஷியாவுக்குப் போகிறேன் என்று கூறப்படுவதைக் கேட்கிறோம். நம் நாடு எந்த அளவு

முன்னேறியுள்ளது என்பதற்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்” என்கிறார், அறிஞர் அண்ணா.

மொழிப்பற்று

ரெயிலில் நாங்கள் படுக்கை பதிவு செய்திருந்தோம். எந்தப் பெட்டி, எத்தனையாவது படுக்கை என்று பட்டியலைப் பார்த்தேன். அது இந்தியில் இருந்தது!

“இப்படி இந்தியில் எழுதியிருக்கிறார்களே! ஆங்கிலத்தில் இருந்தால்தானே நமக்குப் புரியும்” என்றார்கள், என்னுடன் வந்தவர்கள். நானோ இந்திக்காரர்களின் மொழிப் பற்றைப் பாராட்டினேன். “எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ்” என்று நாம் சொல்லுகிறோம். ஆனால், அப்படி இருக்கிறதா? ஆனால், நாம் ஆங்கிலத்தை ஒரேயடியாக அகற்றிவிட முடியாது. அகற்றினால், இந்தி நுழைந்துவிடும். நம்மைப் பொறுத்தவரை இந்தி வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் அரணாக ஆங்கிலம் இருக்கிறது.

இந்த ரெயிலைப் பற்றி இன்னொரு செய்தியும் சொல்ல வேண்டும். திருநெல்வேலியில் இருந்து திருச்செந்தூருக்குச் செல்லும் ரெயிலைப் பற்றி ஒரு கதை கூறுவது உண்டு. திருச்செந்தூருக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த ரெயில் திடீர் என்று நின்றதாம். என்ன என்று இறங்கிப் போய்ப் பார்த்தால், தண்டவாளத்தில் ஓர் எருமை மாடு படுத்திருந்ததாம். ஆனால் விரட்டிவிட்டு, மீண்டும் ரெயில் கிளம்பியது. ஆனால், சற்று நேரத்தில் திரும்பவும் ரெயில் நின்றது. ஏன் என்று இறங்கிப் போய்ப் பார்த்தால், அதே எருமைமாடு ரெயில் தண்டவாளத்தில் படுத்திருந்தது! நாங்கள் போன ரெயில் இந்தக் கதையைத்

தோற்கடித்து விட்டது. இத்தனைக்கும் இது எக்ஸ்பிரஸ் ரெயில்!

ரெயிலில் சாப்பிட, சத்திரத்திலேயே இட்லி. புளியோதரை செய்து தரச் சொல்லி வாங்கிக்கொண்டோம். இரவுவரை சாப்பிட செய்திருந்தோம். ஆனால், காலையிலேயே காலி! அவ்வளவு சுவை.

டேராடூன்

காலையில் டேராடூன் நகரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கேயிருந்து 35 கி.மீ. யில் முசோரி இருக்கிறது. இது கொடைக்கானல், ஊட்டி போல ஒரு மலை நகரம். அதையும் பார்த்துவிட்டுப் போய் விடலாமே என்று டேராடூனில் இறங்கிவிட்டோம்.

டேராடூன் ஒரு பெரிய நகரம். அழகான நகரமும் கூட. அதன் கிழக்கே கங்கை ஓடுகிறது; மேற்கே யமுனை பாய்கிறது. தெற்கே சிவாலயா மலை. இவ்வளவு அழகு எந்த நகரத்துக்குக் கிடைக்கும்!

“டூன்” என்றால், பள்ளத்தாக்கு. இங்கே துரோணர் வசித்ததால், “துரோணாடூன்” என்று பெயர் பெற்று “டேராடூன்” ஆயிற்று என்கிறார்கள். சீக்கியக் குரு ராம்ராய் அமைத்த நகர், டேராடூன். அவர் இங்கே சீக்கியர் கோவில் ஒன்றைக் கட்டினார். “டேரா” என்பது சீக்கியர் கோவிலைக் குறிக்கும். இதனாலும் “டேராடூன்” என்று பெயர் பெற்றது என்பார்கள். “டேரா” என்றால், முகாம். ராம்ராய் தங்கிய இடம் என்பதாலும் “டேராடூன்” என்று பெயர் பெற்றதாக வரலாறு.

சிவபெருமான் வாழும் “கேதர்கந்த” இங்கேதான் இருக்கிறது. இதனால்தான் “சிவாலயா மலை” என்று பெயர்

பெற்றது. இராவணனைக் கொன்ற பாவம் தீர இராமர் — லெட்சுமணர் இருவரும் இங்கே பிராயச்சித்தம் செய்தார்கள் என்பது கதை. பஞ்சபாண்டவர்கள் கூட சொர்க்கம் போகும் வழியில் இங்கே தங்கினார்கள் என்றும் கதை உண்டு.

இங்கே பார்ப்பதற்கும் சில இடங்கள் உள்ளன. “கள்ளர் குகை” என்ற இடம் 8 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. இந்த குகைக்குள் ஒரு நீர் ஊற்று தோன்றி ஓடி, திடீர் என்று தடம் தெரியாமல் மறைந்து விடுகிறது. வெகுதூரம் சென்று மீண்டும் வெளிப்படுகிறது. நீர் மறையும் இடம் மர்மம்!

14 கி.மீ. தொலைவில் சகஸ்ரதாரா (ஆயிரம் நட்சத்திரம்) என்ற இடத்தில் சூடான நீர் ஊற்றுகள் உள்ளன. அருவி ஒன்றும் இருக்கிறது.

5 கி.மீ. தொலைவில் தபேசுவரர் என்ற சிவாலயம் உண்டு. 11 கி.மீ. தொலைவில் லெட்சுமணன் சித்தி என்ற ஞானியின் சமாதி இருக்கிறது. 12 கி.மீ. தொலைவில் சண்டிதேவி கோவில். 20 கி.மீ. தொலைவில் வனவிலங்கு சரணாலயம் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு ராஜாஜியின் பெயரைச் சூட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முசோரி

டேராடூனை ஒரே நாளில் சுற்றிப் பார்த்துவிடலாம். ஆட்டோக்கள் கிடைக்கின்றன. முதலில் முசோரிக்குப் போய் வந்துவிடலாம் என்று நாங்கள் கிளம்பினோம். பேருந்துகள் நிறைய உள்ளன. ரூ.8 கட்டணம். வாடகைக் கார்களும் கிடைக்கும். தலைக்கு ரூ.20 கட்டணம்.

முசோரியில் தங்கும் விடுதிகள் ஏராளமாக உள்ளன. ரூ.25 முதல் ரூ.250 வரை வாடகை. ஊருக்குள் போகப் போக வாடகை குறைவு.

முசோரிக்கு வருகிறவர்கள் ஒரு நாள் ஊரைப் பாத்துவிட்டு, மறுநாள் கிளம்பி விடுகிறார்கள். பார்ப்பதற்கு எதுவுமே இல்லை. இருந்தாலும், நம் ஊர்க்காரர்கள் நிறைய பேர் இங்கே வருகிறார்கள்.

கடைவீதியில் சுற்றலாம். திபேத்திய அகதிகள் நிறையக் கடைகள் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தத் திபேத்தியப் பெண்கள் தமிழ் பேசுவதைக் கேட்டு, நான் மூக்கிலே விரலை வைத்தேன். அவர்கள் மூக்கில் அல்ல; என் மூக்கில்! “எங்கே தமிழ் படித்தீர்கள்?” என்று கேட்டேன். “ஊட்டியில் கடை போடுவோம். அங்கு தமிழ் படித்தோம்” என்று ஒரு பெண் சொன்னாள். அவர்கள் பேசும் தமிழ் இருக்கிறதே... “கிளி கொஞ்சியது” என்பதை அவர்களிடந்தான் பார்க்க வேண்டும்!

சாப்பாட்டுக்குப் பஞ்சம் இல்லை. இட்லி — தோசை — வடை கிடைக்கும் என்று பல ஓட்டல்களில் தமிழிலேயே எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இட்லி (2) — தோசை ரூ.5 முதல் ரூ.8 வரை விற்கிறார்கள்! சோறும் தாராளமாகக் கிடைக்கிறது.

உயரமான குன்றுக்குச் செல்ல தொங்கும் பெட்டிகள் இயங்குகின்றன. ஆளுக்கு ரூ.9 கட்டணம். தகும். குன்றில் இருந்து ஊர் முழுக்க நன்கு பார்க்க முடிகிறது. மேகம் இல்லாவிட்டால், பத்திரிநாத் — கேதார்நாத் கூடத் தெரியும் என்கிறார்கள். வகை வகையான ஆடை அணிந்து படம் எடுக்கக் கீழே ரூ.20 கட்டணம். குன்றில் ரூ.15 தான். மந்திர சீட்டுக் கட்டு கீழே ரூ.20. மேலே ரூ.10. (படம்

எடுத்துக்கொண்டால், மறுநாள் காலை நாம் தங்கியிருக்கும் இடத்துக்கே வந்து படம் கொடுக்கிறார்கள்.)

ஒட்டக முதுகு போல ஒரு குன்று உண்டு என்று சொன்னார்கள். அந்த இடம் எது என்று உள்ளூர்க்காரர்களுக்கே தெரியவில்லை. நான் தேடி அலைந்ததுதான் மிச்சம்!

படகு வசதியுடன் கூடிய பூங்கா ஒன்று இருக்கிறது. 3 கி.மீ நடந்து போக வேண்டும்.

கெம்பட்டி அருவி 12 கி.மீ. தொலைவில் இருக்கிறது. போய்வரப் பேருந்துகள் உள்ளன. 32 கி.மீ. யில் சூர் கந்ததேவி கோவில் உள்ளது.

எல்லா இடங்களையும் சுற்றிக் காட்ட, உத்திரப்பிரதேச சுற்றுலாத் துறையின் பேருந்து ஒன்று நாள்தோறும் காலையில் கிளம்புகிறது.

நிரம்பக் குளிர் என்று சொல்ல முடியாது. பகலில் நல்ல வெயில். ஆனால், உறைக்காது. இடையிடையே மழையும் பெய்தது. இரவில் நன்றாகக் குளிக்கிறது. இரவில் அங்கே இருந்து டேராடூனைப் பார்க்க ஒரே ஒளிமயமாகத் தெரிகிறது.

அரித்துவாரம்

முசோரியை முடித்துக் கொண்டு, அரித்துவாருக்குக் கிளம்பினோம். வளைந்த மலைப் பாதையில் கீழே இறங்கி வரும்பொழுதுதான், டேராடூனில் முழு அழகையும் பார்க்க முடிந்தது.

டேராடூன் வந்துவிட்டால், அங்கு இருந்து அரித்துவாரத்துக்கு நிறைய ரெயில், பேருந்துகள் உள்ளன. 50 கி.மீ. தொலைவுதான்.

நாங்கள் முசோரியில் இரண்டு வாடகைக் கார்கள் (தலா ரூ.300 கட்டணம்) எடுத்துக்கொண்டு, அரித்துவாரம் போய்ச் சேர்ந்தோம்!

10. கடவுளின் வாசல்

“அரித்துவாரம்” என்றால், “கடவுளின் வாசல்” என்று பொருள். அரி =கடவுள்; துவாரம் =கதவு.

இமயத்தில் சிவபெருமான் வாழும் இடத்துக்கு இங்கே இருந்துதான் செல்ல வேண்டும்.

கைலாசம், வைகுண்டம், இரண்டுக்குமே அரித்துவாரந்தான் வாசல். வைகுந்தத்துக்கு ஏறும் ஏணியாக அரித்துவாரம் விளங்குகிறது என்பது ஐதீகம். பஞ்சபாண்டவர்கள் இந்த வழியேதான் வைகுந்தம் சென்றார்கள். இதனால் இவ்வூர் “மாயா துவாரம்” என்றும், “மாயாபுரி” என்றும் பெயர் பெற்றது.

இமயத்தில் தோன்றும் கங்கை இந்த இடத்தில் தான் சமவெளியில் பாய்கிறது. இதனால் இந்த ஊருக்கு “கங்கா துவாரம்” என்றும் பெயர்.

பிரம்மா காட்சி தந்த இடம் என்பதால், “பிரம்மாபுரி” என்றும், கங்கை தவழும் இடம் என்பதால், “கங்காபுரி” என்றும், கபில முனிவர் வாழ்ந்த இடம் என்பதால், “கபிலபுரி” என்றும், முனிவர்கள் தவம் புரிந்த இடம் என்பதால் “தபோவனம்” என்றும் பெயர் பெற்றது.

கங்கையைக் கண்டேன்

நுங்கும் நுரையுமாகப் பொங்கிப் பெருகும் கங்கையை இங்கேதான் கண்டேன்! ஆகா, என்ன அழகு!! ஆசைதீரப் பார்த்தேன்! அநேக முறை குளித்தேன்.

இங்கே வேகம் அதிகம். எனவே, படித்துறைகளில் இரும்புக் கம்பிகள் நட்பிருக்கிறார்கள். அந்தக் கம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டுதான் குளிக்க வேண்டும். அந்தக் கம்பிகளில் — இரும்புச் சங்கிலிகளும் இணைத்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சங்கிலியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டுதான் தண்ணீரில் மூழ்க வேண்டும். நாம் தான் இப்படிப் பயப்படுகிறோம். உள்ளூர்க்காரர்கள் பாலத்தில் ஏறி, நடு ஆற்றில் குதித்து, வெகு தூரம் போய் கரையேறுகிறார்கள்.

தண்ணீர் பனிக்கட்டியாகக் குளிக்கிறது. அந்தக் குளிக்குப் பயந்து சில பேர் ஓடுகிறார்கள். அவர்களைப் பிடித்து இழுத்துத் தண்ணீரில் தள்ள வேண்டியிருக்கிறது. தண்ணீரில் இறங்கிவிட்டால், குளிர் விட்டு விடுகிறது! தண்ணீருக்குள் நிற்கும்பொழுது சில நேரம் குளிரில் கால் மரத்துவிடுகிறது. அப்பொழுது கம்பி மீது ஏறி நின்று கொள்ள வேண்டும்!

குளிப்பதற்கு நிறையப் படித்துறைகள் இருக்கின்றன

நோய் தீரும்!

கங்கையில் குளிப்பது என்றால், அரித்துவாரில்தான் குளிக்க வேண்டும். என்ன சுகம்! இதற்காகவாவது இன்னொரு முறை அங்கே போய் வரவேண்டும்.

கங்கை இமயத்தில் இருந்து வருகிறது. எனவே, கங்கை நீரில் நிறைய மருந்துகள் (மூலிகைகள்) கலந்துள்ளன. எனவே, கங்கையில் குளிப்பது பல நோய்களைக் குணப்படுத்துகிறது. எங்கள் பையனுக்குக் காலில் ஒரு புண் இருந்தது. கங்கையில் குளித்ததும் ஆறிவிட்டது!

சாதாரணமாகப் பச்சைத் தண்ணீரில் குளித்தால் கூட நாலு தும்மல் போடுகிறவர்களுக்குக் கூட, பனி உருகி வரும் கங்கையில் குளித்தால் ஒன்றும் செய்யவில்லை!

ஒருவருக்குத் தீராத ஆஸ்துமா. எத்தனையோ வைத்தியம் செய்தும் குணமாகவில்லை. ஒரு மாதம் காலை மாலை கங்கையில் குளித்தார். நோய் குணமானது மட்டுமல்ல, மீண்டும் தலை காட்டவேயில்லை.

நோய்க்கிருமிகளைக் கொல்லும் ஆற்றல் கங்கை நீருக்கு இருக்கிறது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். வாந்தி பேதி (காலரா) கிருமிகளைக் கூட கொன்றுவிடுகிறது!

டெல்லியில் இருந்து!

அலகாபாத் — காசி — அரித்துவாரம் என்று வருவது, கழுத்தைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடுவது போன்றது! டெல்லியில் இருந்து நேரடியாக அரித்துவாரத்துக்கு வரலாம். நிறைய ரெயில்கள் இருக்கின்றன. இரவில் ரெயில் ஏறினால், காலையில் அரித்துவாரம். சுற்றுலாப் பேருந்துகளும் ஏராளம்.

இட வசதியைப் பற்றி கவலைப்படவே வேண்டாம். தடுக்கி விழுந்தால், ஒரு சத்திரம். அறைக்கு ரூ.5க்குள் வாடகை. (காவலாளிக்குக் கையில் ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும்.) ஓட்டல்களும் உள்ளன. அறை வாடகை ரூ.50 ஆகும்.

நம்ம ஊர் சாப்பாடு எல்லா ஓட்டல்களிலும் கிடைக்கிறது. சைவந்தான். அரித்துவாரில் அசைவத்துக்குத் தடை! மதுக் கடைகளும் கிடையாது! அவ்வளவு புனித ஊராகக் கருதப்படுகிறது.

சுற்றிப் பார்க்கவும் அதிகச் செலவு கிடையாது. சைக்கிள் ரிக்ஷா, ஆட்டோ ரிக்ஷா ஏராளம். வாடகையும் குறைவு — சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் 2 கி.மீ. போக ஆளுக்கு ரூ.2 தான் கட்டணம்! குதிரை வண்டிகளும் இருக்கின்றன.

மதறாஸ் ஒட்டல்

ரெயில் நிலையத்தைவிட்டு வெளியில் வந்தால், சித்திரா டாக்கீசு இருக்கிறது. அதையொட்டிய சந்துக்குள் “மதறாஸ் ஒட்டல்” இருக்கிறது. “டிகாசன்” காபி கூட இங்கே கிடைக்கிறது! இட்லி, தோசை, வடை, நம்ம ஊர் சாப்பாடும் உண்டு.

நாங்கள் முதலில் இங்கே தான் போய்ச் சேர்ந்தோம். மேலாளர் வெங்கடேசன் புன்னகையுடன் எங்களை வரவேற்றார். “இங்கே தங்கும் வசதி இல்லையே” என்றவர், நல்ல இடம் ஒன்றைக் கையைக் காட்டி விட்டார். அதே தெருவில் பத்து கட்டிடம் தள்ளி, “ஜூலேலால் தர்ம சாலா” இருக்கிறது. அங்கு இடம் கிடைத்தது.

மிகவும் வசதியான இடம். ஐந்து நிமிட நடையில் கங்கை. பத்து நிமிட நடையில் ரெயில் நிலையம். இடையில் கடை வீதி.

அந்தத் தெருவில் நிறைய சத்திரங்கள் உள்ளன. தெருவைத் தாண்டியும் கங்கைக்கரை வரையும் சத்திரங்களே. யாருடைய சிபாரிசும் தேவையில்லை. உள்ளே நுழைந்து விடலாம். இடம் இருந்தால் கொடுப்பார்கள். காவலாளிக்கு ஏதாவது “வெட்டினால்” நிச்சயம் இடம் கிடைக்கும்!

தீப ஆராதனை!

நாங்கள் அறையில் சாமான்களைப் போட்டு விட்டு, தீப ஆராதனை பார்க்க ஓடினோம்.

நாள்தோறும் இரவில் கங்கையில் “அரி கி பைரி” என்ற துறையில் தீபாராதனை நடக்கிறது. கண் கொள்ளாக்காட்சி. மாலையில் இருந்தே ஆயிரக் கணக்கில் பக்தர்கள் கூடிவிடுகிறார்கள். இருட்டியதும் தீப ஆராதனை நடக்கிறது. எதிர்க் கரையில் இருந்து பார்த்தால், நன்கு தெரியும். இக்கரையில் இருந்து பார்த்தால், பிரசாதம் கிடைக்கும்.

“அரி கி பைரி” என்றால், “அரி பாதம்” என்று பெயர். இங்கு ஆற்றுக்குள் கங்கா தேவி கோவில் இருக்கிறது. அந்தக் கோவிலில் அரி பாதம் (கால் தடம்) இருக்கிறது. ஆராதனை துறை என்றும் இதனைச் சொல்லுகிறார்கள்.

இங்கே அகல்விளக்கு விற்கிறார்கள். ரூ.2 முதல் ரூ.5 வரை விலை. சுற்றிலும் பூ வைத்து, ஒரு தொன்னையில் (இலையில் செய்தது) கொடுக்கிறார்கள். நாமும் விளக்கு ஏற்றிக் கங்கையில் விடலாம். இரவில் வரிசை வரிசையாக விளக்குகள் மிதந்து செல்வது ஒரு தனி அழகாகத்தான் இருக்கிறது.

ஆதி கங்கா ஆலயம்

கரை நெடுக பத்து, இருபது அர்ச்சகர்கள் நின்று தீப ஆராதனை செய்கிறார்கள். ஆராதனை முடிந்ததும், பிரசாதம் வழங்குகிறார்கள்.

கரையில் “ஆதி கங்கா ஆலயம்” இருக்கிறது. கோவிலில் “ஆதி கங்கா ஆலயம்” என்று தமிழிலேயே எழுதியிருக்கிறார்கள்! அதற்காகக் கோவிலுக்குள்

போனேன். அர்ச்சகர் பிரசாதம் கொடுத்தார். வாங்கிக் கொண்டு நகர்ந்த பொழுது, கையைப் பிடித்து இழுத்து, “காசு போடு” என்று அர்ச்சகர் கேட்டார். எனக்கு “ச்சே” என்று ஆகிவிட்டது! இங்கு தவிர வேறு எங்கும் இந்த அனுபவம் ஏற்படவில்லை. அந்தக் காலத்துப் பண்டா, முண்டா யாரையும் காணோம்.

இங்கு படித்துறை முழுவதும் பளிங்குக் கல் பதித்திருக்கிறார்கள். செருப்புப் போட்டு நடக்கக் கூடாது. அவ்வளவு புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது.

தீர்த்தம்

இங்கே கங்கை இரண்டாகப் பிரிகிறது. இரண்டுக்கும் இடையில் ஒரு பாலம் இருக்கிறது. அக்கரையில் ஒரு மணிக் கூண்டும் இருக்கிறது.

இக்கரையில் கங்கை நீர் எடுக்க வேண்டும். அதுவும் கோவிலைத் தொட்டு வரும் தண்ணீர் மிகவும் புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது. நாங்களும் இங்கே தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டோம். கோவில் அருகே நீந்திக் குளித்துக் கொண்டிருந்த ஓர் இளைஞன், எங்களை அழைத்து, கோவில் அடியிலேயே நீர் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

நீர் எடுக்கக் கங்கைக் கரையிலேயே பிளாஸ்டிக் “கேன்” விற்கிறார்கள். நம் ஊரைவிட விலையும் மலிவு. செம்பு விற்கிறார்கள். பித்தளை கூஜாக்கள் விற்கிறார்கள். சின்னச் சின்ன கூஜாக்கள் பார்க்க அழகாக இருக்கின்றன. வாங்கியதும், தண்ணீர் ஊற்றிப் பார்க்க வேண்டும். கூஜாக்களில் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஓட்டைகள் இருக்கக் கூடும்.

பார்க்கவேண்டிய இடங்கள்

அரித்துவாரில் பார்க்க வேண்டிய இடங்கள் ஏழெட்டு இருக்கின்றன. எல்லாமே கோவில்கள்தான்.

அரி பாதத் துறையில் பிரம்மா காட்சி தந்த இடத்தில் “பிரம்ம குண்ட்” இருக்கிறது.

தட்சன் யாகம் செய்த இடத்தில் தட்சனேசுவரர் ஆலயம் இருக்கிறது.

பாரதமாதா கோவில் எட்டு மாடிகளைக் கொண்டது. மின் ஏணி (லிப்ட்) இருக்கிறது. ஆனால், வழக்கம் போல வேலை செய்யாது! இந்திய விடுதலைப் போர் வீரர்களின் சிலைகள் ஒவ்வொரு மாடியிலும் உள்ளன.

கண்ணாடிக் கோவில் ஒன்று. அழகுக்கு அழகு. தூய்மைக்குத் தூய்மை. அர்ச்சனன் தேர் மிக அழகாக இருக்கிறது. பார்ப்பதற்கு நுழைவுக் கட்டணம் கூடக் கிடையாது!

மானசாதேவி கோவில்

மாயாதேவி, மானசாதேவி, சண்டிதேவி கோவில்கள் புகழ் பெற்றவை.

மானசா தேவி, சண்டிதேவி கோவில்கள் குன்றுகள் மீது உள்ளன. ஒவ்வொரு குன்றிலும் ஒன்றரை கிலோ மீட்டர் ஏற வேண்டும். மானசாதேவி கோவிலுக்கு தொங்கும் தொட்டில்கள் இருப்பதால், கூட்டம் அலைமோதுகிறது!

வில்வ மலை மீது 145 மீட்டர் உயரத்தில் மானசாதேவி கோவில் இருக்கிறது. நாம் மனதில் நினைப்பதை அருள் பாலிப்பதால் இத்தேவிக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது.

கோவிலுக்கு நடந்து போக நல்ல சாலை (1½ கி.மீ.) இருக்கிறது. தொங்கு தொட்டில்களும் இயங்குகின்றன. 600 மீட்டர் நீளமுள்ள கம்பியில் 24 தொட்டில்கள் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தொட்டிலிலும் நாலு பேர் அமரலாம். காலை 8—12 வரையும், பிற்பகல் 2—6 வரையும் இயங்கும். கட்டணம் தலைக்கு ரூ.6.

இங்கே பக்தர்கள் பொட்டு வாங்கிப் போகிறார்கள். கோவில் சுவர் முழுக்கப் பொட்டுகளை ஒட்டி வைக்கிறார்கள். கோவில் செழிப்பாக இருக்கிறது!

இங்கே இருந்து கங்கையை முழுமையாகப் பார்க்க முடிகிறது. கங்கை ஏழு கிளையாகப் பிரிந்து போகிறது.

கும்பமேளா

அரித்துவாரில் 12 ஆண்டுக்கு ஒருமுறை கும்பமேளா நடக்கிறது. அப்பொழுது இந்தியா முழுவதும் இருந்து சாமியார்கள் இங்கே வந்து குவிகிறார்கள். நிர்வாணச் சாமியார்களும் வருவது உண்டு.

குரு சூரியனை ஒரு சுற்று சுற்றிவர 12 ஆண்டு ஆகிறது. 12 ஆண்டுக்கு ஒருமுறை கும்ப ராசியில் குருவும், மேசத்தில் சூரியனும் இருப்பார்கள். அப்பொழுது கும்பமேளா கொண்டாடப்படுகிறது. (கும்பகோணத்தில் மகாமகம்.)

தேவர்களும், அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடைந்த பொழுது, அமுத கலசம் வெளியே வந்தது. அதை அசுரர்கள் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதே என்று சூரியன் எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார். அவர் 12 ஆண்டு ஓடினார்! அப்படி ஓடும் பொழுது அமுதம் சிந்தி விழுந்த இடம் அரித்துவாரம் என்பது ஐதீகம். ஆகவேதான், இங்கே 12

ஆண்டுக்கு ஒருமுறை கும்பமேளா (கும்பம் = கலசம்; மேளா = திருவிழா) நடக்கிறது.

கும்பமேளா வெகு காலமாக நடக்கிறது. 7-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்கு வந்த யுவான் சுவாங் என்ற சீனப் பயணி, பிரயாகையில் (அலகாபாத்) கும்பமேளா நடந்ததைப் பார்த்து, எழுதி வைத்திருக்கிறார். (அரித்துவாரம், பிரயாகை, உச்சயினி, நாசிகை ஆகிய நான்கு இடங்களிலும் கும்பமேளா நடைபெறும். இந்த இடங்களில் அமுதம் சிந்தியது.)

மறுநாள் ரிசிகேசம் பார்க்கச் சென்றோம்.

11. பத்திரிநாதர் - கேதாரநாதர்

அரித்துவாரில் நிறைய ஆட்டோக்கள் கிடைக்கின்றன. ஓர் ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்தால், அரை நாளில் ஊரைப் பார்த்து முடித்து விடலாம். தலைக்கு ரூ.10 தான் கட்டணம். எல்லாக் கோவில்களையும் சுற்றிக் காட்டி, மானசதேவி கோவிலில் கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டுவிடுவார்கள். அதைப் பார்த்துவிட்டு, தீபாராதனை துறைக்கு நடந்தே போய்விடலாம். பக்கந்தான். சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் போனால், தலைக்கு ரூ.1-50 கட்டணம். இரவு தீபாராதனை நடக்கும்பொழுது, இங்கே நூற்றுக் கணக்கான சைக்கிள் ரிக்ஷாக்கள் நிற்கின்றன!

தீபாராதனை முடிந்ததும், இங்கேயே இரவு சாப்பாட்டை முடித்துவிடலாம். சாப்பாட்டுக் கடைகள் ஏராளம். வகை வகையான வடஇந்திய உணவுகள் கிடைக்கின்றன. சுவையாக இருக்கின்றன. விலையும் மலிவு.

இந்தத் துறைக்கு “கர் கி பவுரி” என்றும் பெயர். “சொர்க்க ஏணி” என்று பொருள். பர்த்ருகரி மன்னர் இங்கு இருந்துதான் சொர்க்கத்துக்குப் போனாராம். அதன் நினைவாக மன்னன் விக்கிரமமாதித்தன் இந்தப் படித்துறையைக் கட்டினான் என்று கதை.

ரிசிகேசம்

அரித்துவார் - ரிசிகேசம் இரண்டையும் ஒரே நாளில் பார்த்துவிடலாம். நாங்கள் அப்படித்தான் பார்த்தோம்.

ஆட்டோ கிடைக்கிறது. ரிசிகேசம் போய் வந்து, அரித்துவாரையும் சுற்றிக்காட்ட தலைக்கு ரூ.30 கட்டணம். ரிசிகேசம் மட்டும் போய்வர ரூ.20.

அரித்துவாரத்தில் இருந்து 24 கி.மீ.ரில் ரிசிகேசம் இருக்கிறது. காலையில் கங்கையில் குளித்து, சாப்பிட்டு, 8 மணிக்குள் கிளம்பிவிட வேண்டும். 9 மணிக்குள் ரிசிகேசம் போய்விடலாம். அங்கே எல்லாம் பார்த்துவிட்டு, மதியச் சாப்பாட்டுக்கு அரித்துவார் திரும்பிவிடலாம்.

ரிசிகேசம் போகப் பேருந்துகள் இருக்கின்றன. ரெயிலும் உண்டு. குதிரை வண்டிகள் கூட வருகின்றன. ஆனால், பெரும்பாலானவர்கள் ஆட்டோவில்தான் வருகிறார்கள்.

ரிசிகேசத்தில் ஆட்டோக்காரர்கள் சங்கம் இருக்கிறது. அங்கேதான் ஆட்டோவை நிறுத்துகிறார்கள். அந்த சங்கத்தில்தான் நாம் கட்டணத்தைச் செலுத்த வேண்டும். யாராவது அதிகக் கட்டணம் கேட்டிருந்தால், சங்கத்தில் கண்டிக்கிறார்கள். ஆனால், குறைந்த கட்டணத்தில் (ரிசிகேசம் போய் வர தலைக்கு ரூ.18) வருகிறார்கள்.

முசவுரியில் வாடகைக் கார்க்காரர்கள் இப்படி சங்கம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், கட்டணக் கட்டுப்பாடு இல்லை. அங்கு இருந்து அரித்துவாரம் வர, ஒரு வண்டிக்காரர் ரூ.400 கேட்டார். இன்னொருவர் ரூ.350 கேட்டார். கடைசியில் நாங்கள் ரூ.300 கொடுத்து வந்தோம்!

ரிசிகேசத்தில் ஆட்டோவுக்குப் பணம் கட்டியதும், நம்மை 'அம்பேல்' என்று விட்டுவிடுகிறார்கள். நாம் நடந்தேதான் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும். இதற்கு 3 மணி நேரம் தருகிறார்கள். அதுவரை ஆட்டோ காத்து நிற்கிறது. திரும்பி வந்து நமது ஆட்டோவைக் கண்டுபிடிக்க, நாம்

போகும் கோவில்களில் வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும்! அவ்வளவு ஆட்டோக்கள் நிற்கின்றன.

ரிசி வாசம்

ரிசிகேசம் என்பதை விட “ரிசிவாசம்” என்று சொல்லலாம். அவ்வளவு ரிசிகள் இங்கே வசிக்கிறார்கள்!

இது சாமியார்களின் ஊர். தடுக்கி விழுந்தால், ஓர் ஆசிரமம். உலகப் புகழ் பெற்ற சிவானந்தர் ஆசிரமம் இங்கேதான் இருக்கிறது. இவர் ஒரு தமிழர் என்பது நமக்கு எல்லாம் பெருமை!

ரிசி என்றால், முனிவர். ‘கேசம்’ என்றால், முடி முனிகளின் பெரியவர், சிவன். அவர் நீண்ட சடை உடையவர். அவர் பெயரால் இவ்வூர் வழங்குகிறது. இமயத்தில் வாழும் சிவனின் விரிந்த சடையின் நுனியாக ரிசிகேசம் விளங்குகிறதாம்! இங்கே தவம் செய்த இரபியா முனி என்பவருக்கு விரிசடையுடன் சிவன் காட்சி அளித்ததால், இப்பெயர் ஏற்பட்டது என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

“கேசம்” என்றால், கிளை (பின்னல்) என்றும் பொருள் உண்டு. இந்த இடத்தைத் தாண்டியதும், அரித்துவார் அருகில் கங்கை ஏழு கிளையாகப் பிரிகிறது. அக்கிளைகளில் முனிவர்கள் குளிக்கக்கூடிய கிளை இது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். உண்மையில் இது கிளை அல்ல. ஆனால், முனிவர்கள் கங்கையில் குளிக்கும் இடம் இதுவே. எனவே இது “ரிசிகேசம்” ஆயிற்று.

பகிரத மன்னன் கடும் தவம்புரிந்து கங்கையை விண்ணில் இருந்து மண்ணுக்குக் கொண்டுவந்த கதை உங்களுக்குத் தெரியும். சிவ பெருமானின் சடை முடி

வழியே கங்கை மண்ணுக்கு வருகிறது. அந்தச் சடை முடி மண்ணைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்த இடம் இது என்பதால் “ரிசிகேசம்” என்று பெயர் பெற்றது என்றும் கூறுகிறார்கள். இமயத்தில் பிறக்கும் கங்கையின் மலைவாசம் ரிசிகேசத்துடன் முடிகிறது. அதைத் தாண்டியதும் அரித்துவாரத்தில் மண்ணில் தவழத் தொடங்குகிறது.

இமயத்தில் பிறக்கும் கங்கையை எப்படி சிவபெருமானின் தலைமுடிக்கு ஏற்றினார்கள்?

சிவனை லிங்க வடிவில் வணங்குவது வழக்கம். இமயத்தை மிகப்பெரிய லிங்கமாகக் கண்டார்கள். இமயத்தில் தோன்றும் கங்கையை ஒரு மங்கையாக்கி, சிவபெருமானின் தலையில் வைத்தார்கள். இமயத்தில் இருந்து சீழே கங்கை ஓடிவருவதை, சிவபெருமானின் சடை முடி வழியே கங்கை வருவதாக வர்ணித்தார்கள். ஆமாம், எல்லாம் கவிஞர்களின் வர்ணனைதான்! அதுவே பின்பு அசல் போல ஆகிவிட்டது. ஒருவன் கறுப்பாக வாந்தி எடுத்தானாம். அதை இன்னொருவன், “காக்கா போல கறுப்பாக வாந்தி எடுத்தான்” என்று வர்ணித்து சொன்னானாம். அதைக் கேட்ட மற்றொருவன், “காக்கா காக்காவாக வாந்தி எடுத்தான்” என்று கூறினானாம்! கவிஞர்களின் வர்ணனைகளும் இப்படித்தான் மாறிவிட்டன!

கங்கை (வாரணா) இங்கே இருந்துதான் புறப்படுகிறது. எனவே, ரிசிகேசத்துக்கு “உத்திர காசி” என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு இங்கு இருந்துதான் கங்கை ஓர் ஆறாக வடிவம் பெறுகிறது.

புதிய ஆட்டோ

“லெட்சுமண ஜூலா” என்ற இடத்தில் இருந்து தான் ரிசிகேசத்தைப் பார்க்கத் தொடங்க வேண்டும். ஆட்டோக்காரர் நம்மை இறக்கிவிடும் இடத்தில் இருந்து அது 2 கி.மீ. தொலைவில் இருக்கிறது. இதற்கு இன்னொரு ஆட்டோ வராதா? வராது! உள்ளூர் ஆட்டோக்காரர் களுடன் அப்படி ஓர் ஒப்பந்தம்.

நாம் ஆட்டோவில் போய் இறங்கியதும் வழி காட்டிகள் குழந்துகொள்ளுகிறார்கள். ஒவ்வோர் இடத்தையும் காட்டி, கதை சொல்ல, இவர்கள் 5,10 கேட்கிறார்கள். ஆங்கிலத்துடன் தமிழும் பேசிய ஒருவரை நாங்கள் பிடித்துக் கொண்டோம்!

இங்கே நிறையக் கடைகள் இருக்கின்றன. குழந்தைகள் இருந்தால், நொறுக்குத் தீனி வாங்கிக் கொள்ளலாம். தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால், வழி நெடுகத் தண்ணீர் கிடைக்கிறது.

வழியில் பெண்கள் பட்டாணி விற்கிறார்கள். கூம்பு போலக் காகிதத்தில் சுற்றி தயாராக வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு ரூபாய்தான். ஒரு ரூபாய்க்கு இவ்வளவு பட்டாணி இருக்கிறதே என்று வாங்கினால், அடியில் முழுக்கப் பொரி! மேலாகத்தான் பட்டாணி.

அந்தப் பெண்களைத் தாண்டினால், ஓட்டல்கள். வடநாட்டு உணவும் கிடைக்கிறது. நம் ஊர் இட்லி தோசையும் கிடைக்கின்றன. கோவில் கடைகளும் இருக்கின்றன.

லெட்சுமணன் பாலம்

இத்தனையும் தாண்டிப் போனால், லெட்சுமணன் பாலம் வருகிறது.

இராமர் கங்கையைக் கடப்பதற்கு லெட்சுமணன் இங்கே ஒரு பாலம் அமைத்தாராம். லெட்சுமணன் ஓர் அம்பை எய்ய, அது இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும் பாலமாக அமைந்ததாம். அதன் மீது இராமர் நடந்து போனாராம். எனவே, இந்தப் பாலத்தை “லெட்சுமண ஜூலா” என்கிறார்கள். “ஜூலா” என்றால், பாலம்.

“லெட்சுமணன் உஜலா” என்றும் இதற்குப் பெயர். “உஜலா” என்றால், ஊஞ்சல். முன்பு கயிற்றுப் பாலம் இருந்தது. அது ஊஞ்சல் போல ஆடக் கூடியது. அதன்மீது நடந்து செல்லுவதே மெய்சிலிர்க்கும் அனுபவம் ஆகும். கயிற்றுப் பாலம். சீழே கங்கை ஓடுகிறது. பாலத்தின் மீது நாம் நடந்து போகிறோம். பாலமோ ஊஞ்சல் போல ஆடுகிறது. அப்பொழுது நம் மனம் எப்படி ஆகும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்!

அந்தப் பாலத்தை வெள்ளம் அடித்துப் போய்விட்டது. “அதோ சில கட்டைகள் கிடக்கின்றன பாருங்கள், அதுதான் வெள்ளத்தில் மிஞ்சின” என்று வழிகாட்டி காட்டினார்.

இப்போதைய பாலமும் தொங்கும் பாலமே. ஆனால், இது இரும்புக் கம்பிகளால் அமைக்கப்பட்டது. 140 மீட்டர் நீளத்துக்கு இடையில் தூணை இல்லாமல் கட்டப்பட்டது (1939 ல்).

பழைய கோவில்

லெட்சுமணன் பாலத்துக்கு வரும் வழியில் லெட்சுமணன் கோவில் இருக்கிறது. இது பழமையான கோவில் என்கிறார்கள். லெட்சுமணனின் சிலை இருக்கிறது.

அந்தச் சிலையில் இருந்து ஒரு சிறிய கயிறு கட்டியிருக்கிறார்கள். அதுதான் பாலமாம்!

இங்கே இருந்த அர்ச்சகர் எங்களை அழைத்து, “கங்கா தீர்த்தம் வேண்டுமா? கங்கோத்திரியில் (கங்கை உற்பத்தி ஆகும் இடம்) இருந்து கொண்டு வந்தது. துளசி மாலையும் தருகிறேன். ரூ.21 கொடுங்கள்” என்று கேட்டார். நான் “வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டேன்.

வேறு இரு கோவில்களிலும் இதேபோல தீர்த்தம் விற்கிறார்கள். ஆனால், நம்பி வாங்க யாரும் தயங்குகிறார்கள். காசியில் திரிவேணி தீர்த்தம் என்று, சிறிய செம்புகளில் அடைத்து விற்கிறார்கள். போலியே (குழாய்த் தண்ணீர்) அதிகம்! அலகாபாத்தில் இருந்து திரிவேணி தீர்த்தம் எடுத்து வந்து, செம்புகளில் அடைத்து, நாட்டுக் கோட்டை சத்திரத்தில் விற்கிறார்கள். வெளியில்விட விலை சற்று அதிகம். ஆனால், அசல்.

இராமர், லெட்சுமணன், பரதன், சத்ருக்னன் ஆகியோருக்கு ரிசிகேசத்தில் கோவில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (பரதன் இங்கு தவம் செய்ததாகக் கதை.) பாலத்துக்குப் போகும் வழியில் புதிதாக ஆதிசங்கரர் கோவில் கட்டியிருக்கிறார்கள்.

இராமர் குளித்த இடம்!

பாலத்தைத் தாண்டிப் போனதும், அக்கரையில் இராமர் (ரெகுநாதர்) கோவில் இருக்கிறது. கோவில் எதிரில் இருப்பது, இராமர் படித்துறை. இங்கே கங்கையில் இராமர் குளித்ததாக ஐதீகம்.

கோவிலுக்குப் பின்னே மலை. இந்த மலையில் இருந்துதான் அனுமார் சஞ்சீவி மருந்துச் செடி கொண்டு போனார் என்று கதை.

13 மாடிக் கோவில் (சிவன் கோவில்) இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மாடியிலும் சாமி சிலைகளே! காலில் வலு இருப்பவர் ஏறிப் பார்க்கலாம்.

எதிரில் ஆதிசங்கரர் கோவில். இங்கேயும் குளிக்கப் படித்துறை இருக்கிறது. கங்கைத் தண்ணீர் செக்கச் செவ்வர் என்று வருகிறது.

“சொர்க்க ஆசிரமம்” என்று ஓர் ஆசிரமம். மேலாகப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டோம்.

ரிசிகேசத்திலும் ஒரு திரிவேணி சங்கமம் இருக்கிறது. இங்கே கங்கை — யமுனை — சரசுவதி கலப்பதாக ஐதீகம்.

கீதா பவன்

ரிசிகேசத்தில் அவசியம் பார்க்க வேண்டிய இடம், “கீதா பவனம்.” இதற்கு 2 கி. மீ. நடக்க வேண்டும். வாடகைக் கார் கிடைக்கிறது. தலைக்கு ரூ.2 கட்டணம்.

பளிங்குக் கல்லில் கட்டப்பட்ட பல கோவில்கள் இங்கே இருக்கின்றன. சீதை உரைகளைக் கல்லில் பொறித்து வைத்திருக்கிறார்கள். கண்ணாடிக் கோவில் கவர்ச்சியாக இருக்கிறது. படித்துறையில் கிருஷ்ணன் தேர் ஓட்டும் காட்சியை பளிங்குக் கல்லில் செதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். தங்குவதற்கு நிறைய அறைகளும் உள்ளன. பெரிய கடைவீதியும் இருக்கிறது.

படகுப் பயணம்

கீதா பவனம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்ப வேண்டியது தான்.

திரும்புவதற்குப் படகுகள் உள்ளன. தலைக்கு ரூ.2 கட்டணம். கங்கையில் படகுச் சவாரி, ரூ.2 கொடுக்கக்

கூடாதா? நமக்குப் பாலம் கட்ட எந்தத் 'தம்பி' இருக்கிறான்!

ஆனால், நடந்து போகப் பாலமும் இருக்கிறது. "சிவானந்தர் ஜுலா" என்று பெயர் சூட்டியிருக்கிறார்கள்.

வழியில் வழிகாட்டி நம்மைச் சில கடைகளுக்கு அழைத்துப் போவார். கடைக்குள் நுழையாமல் இருப்பதே நல்லது. இல்லாவிட்டால், ஏமாந்து போவோம்!

பத்திரிநாதர் - கேதார்நாதர்

இமயத்தில் இருக்கும் பத்திரிநாதர், கேதார்நாதர் கோவில்களுக்கும், கங்கோத்திரி (கங்கை உற்பத்தி ஆகும் இடம்), யமுனோத்திரி (யமுனை தோன்றும் இடம்) ஆகிய இடங்களுக்கும் ரிசிகேசத்தில் இருந்துதான் மலைமீது ஏறவேண்டும். "பத்திரிநாத் - கேதார்நாத்" ஆகியவற்றின் வாசல் ரிசிகேசம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

பத்திரிநாத் இங்கிருந்து 290 கி.மீ. தொலைவில் இருக்கிறது. அங்கேதான் புகழ் பெற்ற அலகநந்தா ஆறு இருக்கிறது. மாபாரதக் காலத்துக்கு முந்தைய கோவில், இது. பழைய கோவில் அழிந்துவிட இப்போதைய கோவில் ஆதிசங்கரர் கட்டியது. "பத்ரி" என்றால் இலந்தைமரம். இங்கே ஒரு காலத்தில் மலை இலந்தைக் காடு இருந்தது. இங்கே நாராயணன் தவக் கோலத்தில் இருக்கிறார். அவருக்கு லெட்சுமியே இலந்தை மரமாக இருந்து நிழல் தருவதாக ஐதீகம். இங்கு இருந்து 3 கி.மீ. தொலைவில் இந்திய எல்லை முடிந்து, சீன எல்லை தொடங்குகிறது. பத்திரிநாத் அருகில் வியாசர் குகை இருக்கிறது. இக்குகையில்தான் வேதங்கள் நான்காகப் பிரிக்கப் பட்டதாக ஐதீகம்.

ரிசிகேசத்தில் இருந்து 220 கி.மீ. தொலைவில் கேதார்நாத் இருக்கிறது. 12 ஆயிரம் அடி உயரமுள்ள நீலகண்டன் குன்றில் இக்கோவில் இருக்கிறது. அது சிவன் வாழும் இடம். இதனால் “ருத்திர இமயம்” என்று பெயர். இங்கே 5 குன்றுகள் உள்ளன. இந்தக் குன்றுகளில்தான் தர்மர் தவிர மற்ற நாலு பாண்டவர்கள் மாண்டது. கங்கோத்திரி, யமுனோத்திரி இங்கேதான் இருக்கின்றன. அவற்றில் குளித்துவிட்டு, பத்திரிநாதரை நீராட்டத் தண்ணீர் எடுத்துப் போக வேண்டும். கேதார்நாதத்தை “திருக்கேதாரம்” என்று தமிழர் சொல்லுவது வழக்கம்.

இங்கு இருந்து 18 கி.மீ. ரில் “கவுரி குண்ட்” (குளம்) இருக்கிறது. நடந்து போகவேண்டும். அங்கே மந்தாகினி ஆறு ஓடுகிறது. பனி உருகி ஓடும் நீர், அது. அதன் பக்கத்திலேயே சுடுநீர் ஊற்று இருப்பது, இயற்கையின் மிகப் பெரிய அதிசயம்!

இந்த கவுரி குண்டுதான் பார்வதி பிறந்த இடம். பர்வதம் என்றால், மலை. பார்வதி என்றால், மலைமகள் குன்றுதோறும் ஆடிவரும் குமரனுக்கு, குன்றில் விளையும் வள்ளிக் கொடியை மனைவியாக வர்ணித்தது போல இமயத்தில் வாழும் சிவனுக்கு மலைமகளை மனைவி ஆக்கினார்கள். எல்லாம் உருவகந்தான்! பார்வதிக்குக் “கவுரி” என்று பெயர். கவுரிநாதர் வாழும் இடம் “கேதார்நாத்” என்று பெயர் பெற்றது. இங்கு உள்ள கோவில் பாண்டவர் கட்டியதாக ஐதீகம்.

பீமன் குளம்

கேதார்நாத் — பத்ரிநாத் போய்வரப் பேருந்து, வாடகைக் கார்கள் உள்ளன. நாலு நாள் பயணம்! தலைக்கு

ரூ.1000 கட்டணம் ஆகும். எங்களுக்கு நாளும் இல்லை. எனவே, அரித்துவாரத்துக்கே திரும்பி விட்டோம்.*

வழியில் பார்ப்பதற்குப் பல கோவில்கள் உள்ளன. “பீமன் குளம்” காட்டுகிறார்கள். தர்மரின் தாகம் தீர்க்கத் தனது கதையால் அடித்து பீமன் இக்குளத்தை உண்டாக்கினான் என்று கதை.

அரித்துவார் திரும்பிய அன்று இரவே ரெயில் ஏறி, டெல்லிக்குக் காலையில் வந்து சேர்ந்தோம். இரவில் மீண்டும் ரெயில் — சென்னைக்கு.

விட்டு வந்தது!

ஊர் வந்ததும், ஒரு நண்பர் கேட்டார் — “காசிக்குப் போனால் எதையாவது விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொல்லுவார்களே! நீங்கள் எதை விட்டு வந்தீர்கள்?”

“விடுவது” என்றால், “துறப்பது” என்று அவருக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது. கோபதாபம், காமம் குரோதம், பேராசை போன்ற குணங்களில் ஏதாவது ஒன்றை விட்டுவிட வேண்டும். அல்லது, நமக்குப் பிடித்தமான ஏதாவது ஒன்றை விட்டுவிட்டு, துறவறத்துக்குத் தயாராக வேண்டும்.

அப்படிச் கேட்ட ஒருவரிடம், “மனைவியை விட்டு வந்தேன்” என்று ஒருவர் சொன்னாராம்! ஆனால், நான் சொன்னேன் — “பூட்டை விட்டு வந்தேன்.”

ஆமாம். அரித்துவாரத்தில் சத்திரத்தில் எங்கள் அறையைப் பூட்டப் பயன்படுத்திய பூட்டை அங்கேயே விட்டுவிட்டோம் — மறதியாகத்தான். இப்பொழுது சாவி மட்டுமே என்னிடம் இருக்கிறது!

* ‘பனி படர்ந்த மலையின் மேலே’ என்ற (கங்கை புத்தக நிலைய) நூல் கேதார்நாத்-பத்ரிநாத் யாத்திரையை விவரிக்கிறது.

12. 200 ஆண்டுகளாக நடக்கும் பூஜை

“எங்கள் சத்திரத்தைப் பற்றி “ராணி”யில் எழுதினாலும் எழுதினீர்கள்; கூட்டம் தாங்க முடியவில்லை” என்று கூறிக்கொண்டே வந்தார், காசியில் உள்ள நகரத்தார் சத்திர மேலாளர் இராம. வள்ளியப்பன் அவர்கள்.

“உங்கள் சத்திரம் எவ்வளவு கூட்டத்தைத் தாங்கும்?” என்று “ராணி” ஆசிரியர் கேட்டார்.

“சத்திரமா, அது? சமுத்திரம்! ஆயிரம் பேர் தங்கலாம்” என்று வள்ளியப்பன் சொன்னார்.

“ஆயிரம் பேரா...!” நமக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! அது சத்திரமா? அல்லது நகரியமா?

“ஆமாம். தீபாவளி நேரத்தில் 600—700 பேர் வந்து வசதியாகத் தங்குகிறார்களே.”

“தீபாவளி நேரத்தில் அவ்வளவு கூட்டமா?”

“ஆமாம். அப்பொழுது கங்கைக் குளியல் சிறப்பு ஆயிற்றே. அதுக்காகத் தமிழ்நாட்டில் இருந்து நிறையப் பேர் அங்கே வருவார்கள்.”

“தீபாவளிக்குக் காசியில் வேறு என்ன சிறப்பு?”

“தீபாவளி என்பதே தீபஒளித் திருவிழாதான். காசி என்றால், ஒளிநகர்! ஒளியும் ஒளியும் சேர்ந்தால், கேட்கவா வேண்டும். தீபாவளி அன்று காசி பொன்னொளி வீசும்!”

“பொன்னொளியா...”

“ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்லவில்லை. உண்மைதான். தங்கத்தில் செய்யப்பட்ட அன்னபூரணி சிலையை தீபாவளி அன்று மட்டுமே அன்ன பூரணி கோவிலில் வைப்பார்கள். அன்று கோவிலில் லட்டு உருண்டைகளைக் கொண்டே தேர் ஒன்றும் செய்து வைப்பார்கள். மிட்டாய்கள் குன்று போலக் குவிந்து கிடக்கும். சத்திரத்திலும் தங்க விசாலாட்சி சிலையை சத்திரத்தில் உள்ள கோவிலில் வைப்போம். தீபாவளிக்கு முதல் நாள், தீபாவளி அன்று, தீபாவளிக்கு அடுத்த நாள் என்று மூன்று நாள் மாலையில் பக்தர்களின் பார்வைக்கு வைக்கப்படும். 150 ஆண்டுக்கு முன் பசும் பொன்னில் செய்யப்பட்ட விசாலாட்சி சிலை, இது.”

“அப்பொழுது பவுன் பத்து ரூபாய் விற்றிருக்கும்!”

“அந்தப் பத்து ரூபாயைச் சம்பாதிக்க முடியாதே. அப்பொழுதெல்லாம் கொத்தனார் — ஆசாரி கூலி ஒரு நாளைக்கு இரண்டு அணா (இன்றைய 12 காசு) தானே!”

“அதுவும் சரிதான்.”

“பணம் பெரிது அல்ல. செட்டியார்களின் பக்தி உணர்வைப் பார்க்க வேண்டும். காசி விசுவநாதர் கோவிலில் நாள் தவறாமல் மூன்று நேர பூஜை சத்திரத்தின் சார்பாக நடத்த அன்றே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்களே. இது தமிழர் எல்லாம் பெருமைப்பட வேண்டிய ஒன்று. அதிகாலை 3 மணி, பகல் 11 மணி, இரவு 11 மணி என்று மூன்று வேளை பூஜை சத்திரத்தில் நம் ஆட்கள் போய் நடத்துகிறார்கள்.”

“எவ்வளவு காலமாக இந்தப் பூஜை நடக்கிறது?”

“ஏறத்தாழ இருநூறு ஆண்டு காலமாக. ஐம்பது ஆண்டு காலம் இந்தச் சத்திரம் வாடகைக் கட்டிடத்தில் இருந்தது. அப்பொழுதே முக்கால பூஜை நடந்திருக்கிறது. இந்த இருநூறு ஆண்டு காலத்தில் ஒரு நாள் கூட பூஜை நின்றது இல்லை. கங்கையில் வெள்ளம் வந்து, சத்திரத்துப் படிசளை வெள்ளம் தொட்டுக் கொண்டு நின்ற நாளில் கூட, படகில் போய் பூஜை நடத்தியிருக்கிறார்கள்!”

“ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே!”

“ஏதாவது கலவரம் நடந்தால், ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிப்பார்கள். அப்பொழுதுகூட சத்திரத்தில் இருந்து மேளதாள நாதசுவரத்துடன் போய், பூஜை நடத்துவார்கள். போலீசார் தடுக்கமாட்டார்கள்.”

“இது அதைவிட ஆச்சரியம்!”

“மூன்று நேரமும் பால் முழுக்குத்தான். இதற்குக் கலப்படம் இல்லாத சுத்தமான பால் வேண்டுமே என்று, சத்திரத்திலேயே மாடு வளர்க்கிறோம். பூஜைக்குப் பூ கிடைப்பதில் எந்தத் தடையும் ஏற்படக்கூடாது என்று சத்திரத்துக்குச் சொந்தமான நந்தவனமும் இருக்கிறது” என்றார், வள்ளியப்பன்.

“பூஜை நடத்தும் உரிமையை விட்டுக் கொடுக்கும்படி காசி மன்னர் கேட்டார். ஆனால், நகரத்தார் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை” என்று வானதி திருநாவுக்கரசு அவர்கள் தெரிவித்தார்.

இராமேசுவரம்

1. குரங்கு பிடித்த கை !

கிழக்கே போய் வந்த பின்பு மீண்டும் கிணற்றுத் தவளை ஆகிவிட்டேன்.

எட்டு ஆண்டு ஆகி விட்டது; எங்கேயும் தாவிக் குதிக்க, முடியவில்லை!

விமானக் கட்டணம் உட்பட போக்குவரத்துச் செலவு பெருகிவிட்டது. “குஞ்சு”களும் காலைச் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றன. அங்கே இங்கே அசைய இயலவில்லை.

ஆனாலும் —

“குரங்கு பிடித்தவன் கையும் சிரங்கு பிடித்தவன் கையும் சும்மா இருக்காது” என்று சொல்லுவார்கள். காலில் “சக்கரம்” இருந்தாலும் அப்படித்தான்.

என் கால் பரபரத்துக்கொண்டு இருந்தது. எங்காவது போகாவிட்டால் கால் வெடித்து விடும் போல ஆகிவிட்டது. கால்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவாவது, கடல் தாண்டுவது என்று கிளம்பினேன்.

மேற்கே போகலாம் என்று முதலில் நினைத்தேன். காசை எண்ணிப் பார்த்தால் கையைக் கடித்தது! முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்கக் கூடாதே! தெற்கே திரும்பினேன்.

கண்ணீர்த் துளி

உலகப் படத்தைப் பாருங்கள். இந்தியாவுக்குக் கீழே கண்ணீர்த்துளி போல ஒன்று காணப்படும். அதுதான் இலங்கை!

அங்கே போனால் என்ன? கடல் தாண்டிச் செல்ல வேண்டும். அவ்வளவுதானே! இலங்கைக்குக் கடல் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும்!

இலங்கைதான் எனது "பர்சு"க்கும் சரியாக இருக்கும் போலத் தோன்றியது. விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம்தானே நல்லது!

குண்டு சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டுவது போல இருக்கும்! தேநீர்க் கோப்பைக்குள் நீச்சல் அடிப்பது போல இருக்கிறது என்று சொன்னால், இன்னும் பொருத்தமாக இருக்கும். ஏனென்றால், இலங்கை ஒரு "தேநீர்க் கோப்பை" நாடு ஆயிற்றே!

18 மைல்

ஆனால் தமிழ் நாட்டுக்காரர்கள் இலங்கையை ஒரு வெளிநாடு என்றே நினைப்பதில்லை.

தமிழ்நாட்டுக் கடற்கரையில் இருந்து இலங்கை 18 மைல் தூரந்தான்.

கப்பலில் போனால், 3½ மணி நேரப் பயணம். சென்னையில் விமானத்தில் ஏறினால், அடுத்த ஒரு மணிநேரத்தில் கொழும்புவில் இருப்போம்.

இவ்வளவு அருகில் இருப்பது மட்டும் அல்ல. இலங்கைக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் இடையில் நெருக்கமான தொடர்பும் இருக்கிறது.

இன்று நேற்று ஏற்பட்ட தொடர்பு அல்ல. 2500 ஆண்டு காலமாக இந்தப் பாசத் தொடர்பு நீடித்து வருகிறது.

குமரிக் கண்டம்

ஒரு காலத்தில் தமிழ்நாடும் இலங்கையும் ஒரே நிலப்பரப்பாக இருந்தன. அப்பொழுது அதற்கு “குமரிக் கண்டம்” என்று பெயர். பிறகு இந்தக் கண்டம் கடலில் மூழ்கியது. “பஹுளி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக் கோடுங் கொடுங் கடல் கொள்ள” என்று இதனைச் “சிலப்பதிகாரம்” குறிப்பிடுகிறது.

குமரிக் கண்டத்தைக் கடல் விழுங்கிய பொழுது, தமிழ்நாடும் இலங்கையும் பிரிந்தன. இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் இன்றும் கடல் ஆழமற்று இருக்கிறது. நிறைய திட்டிகள் இருக்கின்றன. இலங்கையில் கடற்கரையை யொட்டி தமிழர்கள் வாழுகிறார்கள். இவையெல்லாம் இரு பகுதிகளும் ஒன்றாக இருந்ததை இன்னும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

பொங்கி எழுந்த கடல் பூமியைத்தான் பிரித்ததே தவிர, மக்களைப் பிரிக்க முடியவில்லை. இரு நாட்டு மக்களும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு இருந்தார்கள். இலங்கையில் இன்றும் தமிழ் தேசிய மொழி. தமிழ் அரசர்கள் ஆண்டார்கள். பாண்டிய ராஜகுமாரிகளைச் சிங்கள மன்னர்கள் விரும்பி மணந்து கொண்டார்கள். இலங்கையைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட ராஜராஜ சோழன், அதற்குச் “சோழமண்டலம்” என்று பெயர் சூட்டினான். பத்தினித் தெய்வமான கண்ணகிக்குச் சேரன் செங்குட்டுவன் கோவில் கட்டியபொழுது அதன் திறப்பு விழாவுக்கு இலங்கை மன்னன் கயவாகு என்பான்

வந்ததுடன், இலங்கையிலும் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்தான். தமிழ்நாட்டுக் கடைத் தெருக்களில் ஈழ நாட்டுப் பண்டங்கள் விற்பனை ஆயின. ("ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்" என்று இதனைப் "பட்டினப் பாலை" என்ற பழந்தமிழ் நூல் குறிப்பிடுகிறது.)

இலங்கையைத் "தாமிர பரணி நாடு" என்று வெளி நாட்டவர் குறிப்பிட்டார்கள். இலங்கையில் ஒரு திருநெல்வேலி இருக்கிறது; நல்லூர் இருக்கிறது; நாகர்கோவில் இருக்கிறது; புத்தூர், பொன்னேரி, செட்டிக்கோளம், இடைக்காடு என்ற ஊர்கள் இருக்கின்றன. பொன்னேரி, வாகனேரி, வன்னேரி என்று ஏரிகளும், மாங்குளம், சிப்பி குளம், புளியங் குளம் என்ற குளங்களும், கல்லாறு, தொண்டைமான் ஆறு என்ற ஆறுகளும், கந்தரோடை, காங்கேயன் ஓடை என்ற சிற்றாறுகளும், தாமரைக் கேணி, நாவல் கேணி என்ற சிறு குளங்களும் இன்றும் தமிழ் நாட்டுடன் இலங்கைக்குள்ள தொடர்பைப் பறைசாற்றுகின்றன.

இந்தியாவின் மாநிலம்

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டு காலம் (1902-ம் ஆண்டு வரை) இந்தியாவின் ஒரு மாநிலமாக இலங்கை இருந்தது. 50 ஆண்டுக்கு முன்பு வரை இந்திய ரூபாய் நோட்டுகள் இலங்கையில் செலாவணியில் இருந்தன.

நம் காலத்தவரான பாரதியார் "பாரத தேசம்" என்று பாடும் பொழுது, "சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்" என்று பாடியிருக்கிறார். அந்நிய நாடாக இலங்கையை பாரதியார் கருதவில்லை அல்லவா!

இலங்கைக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் இடைப்பட்ட கடல் ஆழம் இல்லாதது. எனவே, அந்தக் கடலை நிரவி வீதி அமைக்க ஆசைப்பட்டார், பாரதியார். ("சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி அமைப்போம்.") ஒரு வீதி அமைக்கக் கூடிய தொலைவில்தான் இலங்கை இருக்கிறது.

அகவே அங்கே போவதை வெளிநாட்டுக்குப் போவதாக யாரும் கருதமாட்டார்கள்.

“விசா” வேண்டும்

ஆனாலும், இலங்கை நிச்சயமாக ஒரு வெளிநாடு தான்!

அனுமார், பாஸ்போர்ட், விசா எல்லாம் வாங்கினாரோ, இல்லையோ, எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இந்தக் கிணற்றுத் தவளைக்கு நிச்சயமாக அவை தேவை. அதோடு இலங்கையில் செலவழிக்க வெளிநாட்டுப் பணமும் (டாலர்) வேண்டும்!

எந்த நாட்டுக்குள் நுழைய பாஸ்போர்ட், விசா வெளிநாட்டுப் பணம் தேவையோ, அந்த நாடு நிச்சயம் வெளிநாடுதான்.

நேபாளத்துக்குப் போக இந்தியர்களுக்குப் பாஸ்போர்ட் தேவையில்லை; விசா வேண்டாம்; அங்கே இந்திய நோட்டுகள் செல்லும். ஆனாலும் நேபாளம் அந்நிய நாடே.

பாஸ்போர்ட்

என்னிடம் ஏற்கனவே “பாஸ்போர்ட்” இருந்தது. அது அனைத்து நாட்டு “பாஸ்போர்ட்.” அடர்ந்த நீல நிற அட்டையுடன் கூடியது. ஐந்து ஆண்டு செல்லுபடி

ஆகக்கூடியது. தேவையானால், மேலும் ஐந்து ஆண்டுக்குப் புதுப்பித்துக் கொள்ளலாம். பாஸ்போர்ட் கட்டணம் ரூ.50. புதுப்பிக்கவும் இதே கட்டணம்தான்.

இலங்கைக்கு மட்டும் போய் வரத் தனி பாஸ்போர்ட் வழங்குகிறார்கள். இது சிவப்பு நிற அட்டையுடன் கூடியது. நாலு ஆண்டு செல்லுபடி ஆகும். மேற்கொண்டு நாலு ஆண்டுக்குப் புதுப்பித்துக் கொள்ளலாம். பாஸ்போர்ட் கட்டணம் ரூ.8 தான். புதுப்பிக்கவும் இந்தக் கட்டணம்தான்.

பாஸ்போர்ட் கட்டணம் தவிர, பாஸ்போர்ட் வாங்குவதற்கான நடைமுறைகள் இரண்டுக்கும் ஒன்றுதான். எனவே அனைத்து நாட்டு பாஸ்போர்ட் எடுத்துக் கொள்வது நல்லது.

தூதர் அலுவலகம்

நான் கிழக்கே போனபொழுது எந்த நாட்டுக்கும் முன்கூட்டியே “விசா” வாங்கவில்லை. அந்தந்த நாட்டு விமான நிலையத்தில் “விசா” பெற்றுக் கொண்டேன். ஆனால், இலங்கைக்குச் செல்ல சென்னையிலேயே “விசா” கட்டாயம் வாங்கி ஆக வேண்டும்.

சென்னையில் சபையர் தியேட்டருக்குப் பின்புறம் “ரட்லண்ட் கேட்” பகுதியில் சாபி முகமது சாலை என்ற ஒரு தெரு இருக்கிறது. அங்கு இலங்கைத் துணைத் தூதர் அலுவலகம் அமைந்துள்ளது. அங்குதான் “விசா”வுக்கு மனு செய்ய வேண்டும்.

இதற்கான மனு தூதர் அலுவலகத்தில் தருகிறார்கள். அதை நிரப்பி, அத்துடன் நமது புகைப்படம் இரு பிரதியும் வைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

நாள்தோறும் நூறு பேர்வரை விசாவுக்கு மனு செய்கிறார்கள். இரு வாரம் முன்பே மனு செய்யவேண்டும் என்பது விதி. ஆனால், காலையில் மனுசெய்தால், பிற்பகல் “விசா” கொடுத்து விடுவார்கள்.

நானும் மனு செய்தேன்.

மனுவைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு “ஆளை நேரில் வரச் சொல்லுங்கள்” என்று கூறிவிட்டார்கள்.

முதல் கோணல் முற்றிலும் கோணல் என்பார்களே!

பழைய கதைதானா?

அது என்ன பழைய கதை?

2. ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய் !

இலங்கையைப் பார்க்க வேண்டும் என்பது எனது II ஆண்டு ஆசை.

என்றாவது ஒரு நாள் ஈழத்தில் கால் வைத்துவிட்டு வந்துவிட வேண்டும் என்று II ஆண்டாகக் காத்துக் கொண்டு இருந்தேன்.

இதோ இருக்கும் ஸ்ரீலங்காவைப் பார்க்காமல் இருக்கிறோமே என்ற எண்ணம் — ஏக்கம் II ஆண்டுகாலமாக என் உள்ளத்தை உறுத்திக் கொண்டு இருந்தது.

அது என்ன "II" ஆண்டு என்கிறீர்களா?

அதுதான் பழைய கதை!

திருமதி பண்டா

நான் முதல் முதல் "பாஸ்போர்ட்" வாங்கியது இலங்கைக்குப் போகத்தான்.

அப்பொழுது இலங்கையில் திருமதி பண்டார நாயகாவின் ஆட்சி நடந்து கொண்டு இருந்தது.

தமிழர்களைப் பிறவிப் பகைவர்கள் போன்று கருதினார் திருமதி பண்டா. தாயகத்துத் தமிழர்களுடன் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு எவ்வித ஓட்டும் உறவும் ஏற்படக் கூடாது என்று கடுமையாகக் கண்காணித்தார்.

இலங்கையில் இருந்து எந்தத் தமிழரையும் தமிழ்நாட்டுக்கு வர அனுமதிப்பது இல்லை. அதே போல, தமிழ்நாட்டில் இருந்து யாரையும் இலங்கைக்குள் நுழைய விடுவதும் இல்லை.

தாயகத் தமிழர்களுக்கும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கும் இடையில் பாலம் போன்று தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் விளங்கின. அந்தப் பத்திரிகைகளுக்கும் திருமதி பண்டா தடை விதித்தார். மற்ற பத்திரிகைகளுக்காவது பின்னால் தடை நீக்கப் பட்டது. ஆனால், “ராணி” வார இதழுக்கு நிரந்தரமாகத் தடை விதித்தார்கள். இது பற்றி திருமதி பண்டாவுடன் நேரடியாகப் பேச்சு நடத்த நான்கிளம்பினேன்.

“விசா” கேட்டு மனுச் செய்தேன். கொடுக்க முடியாது என்று மறுத்துவிட்டார்களல். அதன் பேரில் எனது மனுவைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

இது நடந்தது 1970-ம் ஆண்டில். அது முதல் எப்படியாவது இலங்கைக்குப் போய் வரவேண்டும் என்ற ஆசை என்னுள் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது.

நண்பர் அய்யூப்

1981 ஜனவரியில் மதுரையில் 5- வது உலகத்தமிழ் மாநாடு நடந்தது. அதற்கு ஆங்காங் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பிரதிநிதியாக நண்பர் அ. அய்யூப் வந்து இருந்தார்.

1973-ல் நான் ஆங்காங் சென்றபொழுது, முதல் முதல் அறிமுகமானவர், அய்யூப். அன்று முதல் என் இனிய நண்பராகத் திகழ்கிறார். நான் இலங்கைக்குச் செல்ல 11 ஆண்டாக முயற்சி செய்து கொண்டு இருந்தது அவருக்குத் தெரியும்.

அவருக்கு ஆங்காங்கில் மாணிக்க வியாபாரம். இலங்கையில் இரத்தினக் கற்கள் ஏராளமாக விளைகின்றன. இலங்கையில் வாங்கி, ஆங்காங்கில் கொண்டு போய் விற்கிறார். எனவே அடிக்கடி இலங்கைக்குப் போய் வருவார்.

“மாநாடு முடிந்ததும் இலங்கைக்குப் போகிறேன். நீங்களும் வருகிறீர்களா?” என்று அய்யூப் அழைத்தார். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போல ஆயிற்று! முன்பின் தெரியாத இடத்தில் போய் “முழித்து”க் கொண்டு நிற்க வேண்டியது இல்லையே! மேலும், அய்யூப்புக்கு இலங்கையில் வீடு இருக்கிறது. எனவே, எங்கே தங்குவது என்ற இடப்பிரச்சினையும் இல்லை.

அழுவதா? சிரிப்பதா?

தமிழ் மாநாட்டுக்கு நானும் போயிருந்தேன். போவதற்கு முன்பே டிக்கெட் வாங்க, ‘விசா’ எடுக்க, வெளிநாட்டுப் பணம் பெற எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டுச் சென்றேன்.

மாநாடு 10-ந் தேதி முடிந்தது. நான் மறுநாள் புறப்பட்டு 12-ந் தேதி சென்னைக்குத் திரும்பி வந்தேன். 14-ந் தேதி பொங்கல் கொண்டாடிவிட்டு, அன்று இரவே இலங்கைக்குக் கிளம்புவதாகத் திட்டம்.

நான் சென்னைக்கு வந்ததும், “எல்லாம் தயார். ‘விசா’ மட்டும் பாக்கி” என்றார்கள். எனக்கு அழுவதா, சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை!

மணமகள் தயார். முகூர்த்த நாள் குறித்தாகி விட்டது. திருமண மண்டபம் கிடைத்து விட்டது. மாப்பிள்ளை

மட்டுந்தான் இன்னும் முடிவாகவில்லை என்று சொன்னால் எப்படியிருக்கும்? அப்படியிருந்தது!

“பாஸ்போர்ட்” இருக்கிறது. டிக்கெட் எடுத்தாகி விட்டது. வெளிநாட்டுப் பணம் (டாலர்) வாங்கி விட்டார்கள். “விசா” மட்டும் இல்லை! “விசா” வுக்கு மனுச் செய்த பொழுது, நான் நேரில் வர வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டார்களாம்!

“விசா” கட்டணம்

சென்னையில் இப்பொழுது இலங்கைத் தூதராக நியூட்டன் சமரசின்கா இருக்கிறார். தூதரின் முதல் செயலாளர் ஜெகநாதன். இவர் யாழ்ப்பாணத் தமிழர். தமிழர்கள் மீது உள்ள நல்ல எண்ணத்தின் காரணமாகத் தமிழர்களுடன் சுமுகமான உறவு கொள்ளும் விருப்பத்துடன் இவரை இலங்கை அரசு சென்னை தூதரகத்துக்கு முதல் செயலாளராக அனுப்பி வைத்து இருக்கிறது. நேரில் போய் இவரைச் சந்தித்தேன்.

நான் பயந்தபடி எதுவும் இல்லை. நான் எழுத்தாளன் — பத்திரிகையாளன் என்றதும், முறைப்படி என்னை நேரில் காண விரும்பியிருக்கிறார். எனது இலங்கைப் பயணத்தின் நோக்கம் பற்றி கேட்டு அறிந்தார். நான் இலங்கையில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் நயமாக எடுத்துச் சொன்னார். எல்லாம் முடிந்ததும், “உங்கள் பயணம் இனிமையாக இருக்கட்டும்” என்று வாழ்த்தி வழி அனுப்பி வைத்தார். 15 நிமிடத்தில் எல்லாம் முடிந்து விட்டது.

“விசா” கட்டணம் ரூ.36 செலுத்த வேண்டும்.

வெளிநாட்டுப் பணம் ஓர் ஆளுக்கு 500 டாலர் கிடைக்கும். இதற்கான “பெர்மிட்” ரிசர்வ் பாங்கில் கொடுப்பார்கள். இப்பொழுது டிராவல்ஸ் ஏஜென்டுகளும் விமான நிறுவனங்களுங்கூட வழங்குகின்றன. அதைக் காட்டி, எந்த பாங்கில் வேண்டுமானாலும் 500 டாலர் வாங்கிக் கொள்ளலாம். இதற்கு ரூ.5500 செலுத்த வேண்டும்.

அம்மைப் பால்

முன்பு எல்லாம் வெளிநாடுகளுக்குப் போக வேண்டும் என்றால், அம்மைப்பால், காலரா, தடுப்பு ஊசி போட்டுக்கொண்ட சான்றிதழ் (“ஹெல்த்” சர்ட்டிபிகேட்) கட்டாயம் வாங்க வேண்டும். பாஸ்பேர்ட்டுடன் எப்பொழுதும் இதையும் வைத்திருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது உலகம் முழுக்க பெரியம்மையை ஒழித்து விட்டார்கள். எனவே, இந்தச் சான்றிதழ் தேவையில்லை. ஆனாலும், இலங்கையில் தேவைப்படுமோ என்று சந்தேகப் பட்டேன். “டிரீஸ்டு” கம்பெனிகளும் திட்டவட்டமாக, தெளிவாகப் பதில் சொல்லவில்லை. ‘ஏனென்றால், அவர்களுக்கு இது ஒரு வியாபாரம்!)

ஒரு “சான்றிதழ்” ரூ.25தான். சரிதான் என்று வாங்கிக் கொண்டேன். ஆனால், இலங்கையில் இது தேவைப்பட வில்லை.

இரு வழிகள்

14-ந் தேதி காலையில் தமிழர் திருநாளைச் சிறப்புடன் கொண்டாடினோம். அன்று மாலையில் இலங்கைக்குப் புறப்பட்டேன்.

தமிழ் நாட்டில் இருந்து இலங்கைக்குச் செல்ல இரு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று — தவளை வழி; மற்றொன்று — அனுமார் வழி!

சென்னையில் இருந்தும், திருச்சியில் இருந்தும் இலங்கைக்கு விமானம் பறக்கிறது. ஏறி உட்கார்ந்தால் போதும்; ஒரே பாய்ச்சல். ஒரு மணி நேரத்தில் கொழும்பில் போய் இறங்கி விடுவோம். மதுரையில் இருந்தும் விமானம் விடப் போகிறார்கள்.

இராமேசுவரத்தில் இருந்து கப்பல் போகிறது. 3½ மணி நேரப் பயணம்; இலங்கைக் கரையை அடைந்து விடுவோம்.

தூத்துக்குடியில் இருந்தும் இலங்கைக்குக் கப்பல் விடப் போகிறார்கள். கழுத்தைச் சுற்றி மூக்கைத் தொட வேண்டியது இல்லை. நேராகக் கொழும்பில் போய் இறங்கிவிடலாம். கப்பலில் 10—12 மணி நேரம் பயணம் செய்ய வேண்டியிருக்கும்.)

கப்பலில்

நான் கப்பலில் போக முடிவு செய்தேன். நான் கிணற்றுத் தவளைதானே!

ஆனால், நான் நீரில் நீந்திச் செல்ல விரும்பியதற்கு அது மட்டும் காரணம் அல்ல.

சென்னையிலிருந்து இராமேசுவரத்துக்கு ரெயில். இராமேசுவரத்திலிருந்து தலைமன்னாருக்குக் கப்பல். தலைமன்னாரில் இருந்து கொழும்புக்கு மீண்டும் ரெயில். கொழும்பு — தலைமன்னார் — இராமேசுவரம் சென்னை என்று “போன மச்சான் திரும்பி வந்தான் பூ மணத்தோடு”

என்று போன வழியே திரும்பி விடலாம். (வழியே ஏகுக; வழியே மீள்க" என்பது அவ்வை வாக்கு.)

இந்த இரு வழிப் பயணத்துக்கும் சென்னை எழும்பூர் ரெயில் நிலையத்தில் டிக்கெட் கொடுக்கிறார்கள். இராமேசுவரம் ரெயில் டிக்கெட், அங்கிருந்து தலைமன்னாருக்குக் கப்பல் டிக்கெட், தலைமன்னாரில் இருந்து கொழும்புக்கு ரெயில் டிக்கெட். இலங்கையை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு இதே வழியில் மீண்டும் சென்னைக்குத் திரும்பி வரும் வரை எழும்பூர் ரெயில் நிலையத்தில் டிக்கெட் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

டிக்கெட் எவ்வளவு தெரியுமா? ரூ.250.

ஆம், சென்னையில் இருந்து கொழும்புக்குப் போய்த் திரும்பி வர டிக்கெட் வெறும் இருநூற்று ஐம்பது ரூபாய்தான்!

விமானத்தில் போனால்

விமானத்தில் போனால், சென்னையிலிருந்து கொழும்புக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி வர ரூ.1226. திருச்சியில் இருந்து ரூ.866.

நான் ஒற்றைப் பனை அல்ல. என்னுடன் ஒரு முழு டிக்கெட்டும், மூன்று அரை டிக்கெட்டுகளும் வந்தார்கள். என் மனைவியும், குழந்தைகளும் தான். எல்லோருக்குமாக விமானத்தில் டிக்கெட் எடுத்தால் என்ன ஆகும் என்று நீங்களே கணக்குப் போட்டுப் பாருங்கள்!

அது மட்டுமா? கப்பலில் போனால் பிரயாண வரி 2 ரூபாய் 50 காசுதான். ஆனால், விமானத்தில் ஏறினால், பிரயாண வரி தலைக்கு ரூ.50 செலுத்த வேண்டும்!

கொழும்பு நகரில் இருந்து 34 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் விமான நிலையம் இருக்கிறது. விமானத்தில் இருந்து இறங்கி, நகருக்குள் செல்ல டாக்சி பிடிக்க வேண்டும். டாக்சி கட்டணம் ரூ.150.

விமான டிக்கெட்டுடன் இந்தச் செலவுகளையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்! ஆனால், நான் இந்தக் கணக்குகளைப் பார்த்துக் கப்பல் டிக்கெட் வாங்கவில்லை. கப்பல் பயணம் எப்படியிருக்கிறது? விமானப் பயணம் எப்படியிருக்கிறது? இந்த இரு பயணங்களையும் அனுபவித்து, “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக, ராணி வாசகர்கள்” என்று அந்த அனுபவங்களை வழங்கத்தான் கப்பல் பயணத்தை நாடினேன்.

இராமேசுவரம்

இதில் இன்னும் ஒரு லாபமும் இருக்கிறது. ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய் அடிக்கலாம்! இராமேசுவரத்தையும் பார்க்கலாம். இராமேசுவரம் பார்க்க என்று தனியாக என்னைக்கு நாம் கிளம்பிப் போகப் போகிறோம்?

அது மட்டுமா? ரெயில் பயணம் நமக்குச் சர்வ சாதாரணம். விமானத்திலும் எத்தனையோ முறை ஏறி விட்டேன். கப்பல் பயணத்துக்குத்தான் வாய்ப்பே கிடைக்கவில்லை. நல்ல வாய்ப்புக் கிடைக்கும் பொழுது ஏன் நழுவ விடவேண்டும்?

கிணற்றுக்குள் மிதக்கும் சின்னச் சின்னக் கட்டைகளில் ஏறிக் குதித்து விளையாடிய தவளை ‘ஐம்’ என்று கப்பலில் பயணம் செய்யப் போகிறது என்று மகிழ்ச்சியுடன் போனேன். ஆனால், கப்பலில் ஏறிய பிறகு, “ஏண்டா கப்பலுக்கு வந்தோம்?” என்று தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டேன்!

3. கைபிடித்தவன் கையை வெட்டிய ராஜகுமாரிகள் !

பொங்கல் அன்று இரவு சென்னையில் ரெயில் ஏறி மறுநாள் பிற்பகலில் இராமேஸ்வரம் போய்ச் சேர்ந்தோம். நண்பர் அய்யூப் நள்ளிரவில் மாயவரத்தில் எங்களுடன் ரெயில் ஏறிக்கொண்டார்.

இலங்கையைப் போலவே இராமேசுவரமும் ஒரு சிறு தீவுதான். (நீளம் 16 மைல். அகலம் 9 மைல்.) நாலுபுறமும் கடல் சூழ்ந்த இராமேசுவரத்தை நாட்டுடன் இணைப்பது ரெயில் பாதை மட்டுமே. சாலைப் பாலம் இல்லாதது பெருங்குறையாகும். “காசிக்குப் போகும்போது பூனை குறிக்கிட்டது போல” என்று ஒரு பழமொழி சொல்லுவார்கள். அது போல, “இராமேசுவரம் போகும்போது பாம்பன் குறுக்கிட்டது போல” என்றும் ஒரு பழமொழி கூறுவது உண்டு.

பாம்பு போல

இங்கே கடலின் ஆழமும் குறைவு. அகலமும் குறைவு. கடலுக்குள் அங்கங்கே பாறைகள் இருப்பதை ரெயிலில் போகும் பொழுது பார்க்க முடிந்தது. அவ்வளவு குறைவான ஆழம். அகலம் இரண்டு கிலோ மீட்டருக்கும் குறைவு. எனவே, இதை ஒரு “கால்வாய்” என்று கூறுகிறார்கள்.

“பாம்பன் கால்வாய்” என்ற பெயர், பாம்பு போவது போல கால்வாய் வளைந்து வளைந்து செல்வதால் இந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது. தீவுக்கும் “பாம்பன் தீவு” என்றே பெயர். (பாம்பன் தீவில்தான் இராமேசுவரம் இருக்கிறது. இராமேசுவரத்துக்குப் புகழ் ஏற்பட்டுவிட்டதால், “இராமேசுவரம் தீவு” என்று இப்பொழுது சொல்லப் படுகிறது. தீவில் கரை ஏறியதும் உள்ள முதல் ஊரின் பெயரும் பாம்பன். ரெயில் பாலத்துக்கும் “பாம்பன் பாலம்” என்றே பெயர்.)

முன்பு பாம்பனும் இராமேசுவரமும் ஒரே நிலப்பரப்பாக இருந்தன. 1573-ல் அடித்த புயலில் கடல் பொங்கி, இராமேசுவரத்தைப் பிரித்தது.

படகு

ரெயில் பாதை அமைக்கும் முன்பு, மண்டபத்தில் இருந்து படகுகளில் ஏறி அக்கரை போய்ப் பாம்பனில் இறங்குவது வழக்கம். இப்பொழுதும் மின்சாரப் படகு இருக்கிறது. ஆனால், அது அரசாங்க அதிகாரிகள் பயன்படுத்த மட்டுமே. தனியாருக்குத் தேவைப்பட்டால், முன்கூட்டியே எழுத்து வாயிலாகத் தெரிவித்து அனுமதி பெற வேண்டும்.

கன்னியாகுமரியில் விவேகானந்தர் மண்டபத்துக்குப் படகு விடுவது போல, மண்டபத்தில் இருந்து பாம்பனுக்குப் படகு விட்டால், உல்லாசப் பயணிகளுக்கு உவகை தரும் ஒரு புதிய அனுபவமாக இருக்குமே? தமிழ் நாடு சுற்றுலா வாரியம் ஏன் இதற்கு ஏற்பாடு செய்யக் கூடாது.?

பாலம்

படகு போக்குவரத்துடன், பாலம் கட்டும் முயற்சியும் வெகு காலமாக நடந்து வருகிறது.

15-ம் நூற்றாண்டில் மதுரையை ஆண்ட கிருஷ்ணம நாயக்கன் என்ற மன்னன், பாம்பனுக்குப் பாலம் கட்டினான். ஒருமுறை புயல் வீசியபொழுது கடல் பொங்கி அந்தப் பாலத்தை விழுங்கி விட்டது.

பிறகு திருமலை நாயக்கரின் தளபதி இராமப்பய்யன் என்பவன் ஒரு பாலம் கட்டினான். சேது மன்னருடன் போரிட ஒரு வாரத்துக்குள் இந்தப் பாலத்தை அமைத்தான். போரில் இந்தப் பாலம் அழிந்துவிட்டது.

“இப்பொழுதும் ஒரு பாலம் கட்டும் வேலை நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. 2,345 மீட்டர் நீளமுள்ள பாலம் கட்ட, 1673 செப்டம்பர் 19-ல் பிரதம மந்திரி இந்திரா காந்தி அடிக்கல் நாட்டினார். 1978 நவம்பரில் அடித்த புயலைத் தொடர்ந்து, வேலை தடைப்பட்டது. கடலின் அடித்தளத்தில் இருந்து எழுப்பப்பட்டு நிற்கும் பெரிய பெரிய தூண்களை மட்டும் ரெயிலில் இருந்தபடியே பார்க்க முடிகிறது.

இராமேசுவரத்தை அழகுபடுத்தி, சுற்றுலாப் பயணிகளைக் கவரப் போவதாக மறைந்த முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர். கூறியிருந்தார். இந்தப் பாலம் கட்டி முடிக்கப்படும் வரை, இராமேசுவரத்தின் முன்னேற்றம் என்பது முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படுவது போன்றதுதான்!

பாம்பன் பாலம்

ரெயிலில் செல்லும் பொழுதே, ரெயில் சென்று கொண்டிருக்கும் பாம்பன் பாலத்தையும் பார்க்க முடியும். ஒட்டகச்சிவிங்கி போல சன்னல் வழியே கழுத்தை

வெளியில் நீட்டி எட்டிப் பார்த்த குழந்தைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டோம்!

இது பார்க்க வேண்டிய அதிசயப் பாலம்தான். ரெயில் வரும் பொழுது பாலமாக இருக்கும். கடலில் ஏதாவது கப்பல் வந்தால், பாலம் இரண்டாகப் பிளந்து கப்பலுக்கு வழி விடும்!

உலகப் புகழ் பெற்ற இந்தப் பாம்பன் பாலம் 1914-ம் ஆண்டு கட்டப்பட்டது. (இதன் நீளம் 2.4 கி.மீ.) அதன் பின்தான் மண்டபத்துடன் நேரடி ரெயில் பாதை ஏற்பட்டது. அயர்லாந்தைச் சேர்ந்த ஓசான்சே என்ற பொறியியல் வல்லுநர் இந்தப் பாலத்தைக் கட்டினார். அவர் பெயரே பாலத்துக்குச் சூட்டப்பட்டது.

நூறு ஆண்டுக்கு முன்பு மதுரை வரைதான் ரெயில். (1876-ல் தான் இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் முதல் ரெயில் பாதை அமைக்கப்பட்டது) மதுரையில் இருந்து மாட்டு வண்டியில் மண்டபம் போக வேண்டும். 5 நாள் பயணம்! இதனால்தான் “இந்தாவா இருக்கிறது இராமேசுவரம்!” என்ற பழமொழி ஏற்பட்டது போலும்!

1902-ம் ஆண்டு மதுரை – மண்டபம் ரெயில்பாதை அமைக்கப்பட்டது. 1908-ம் ஆண்டு பாம்பன் தீவில் ஒரு கோடியில் இருந்து மறுகோடி வரை (பாம்பனில் இருந்து தனுஷ்கோடி வரை) ரெயில் பாதை போட்டார்கள். 1914-ல் பாம்பன் பாலம் கட்டப்பட்டதும், சென்னை – தனுஷ்கோடி ரெயில் பாதை ஏற்பட்டது.

1914 வரை தூத்துக்குடியில் இருந்து கொழும்புக்குப் கப்பல் போக்குவரத்து இருந்தது. தனுஷ்கோடிவரை ரெயில் பாதை ஏற்பட்டதும், கப்பல் போக்குவரத்து

நிறுத்தப்பட்டது. தனுஷ்கோடியில் இருந்து கப்பல் விடப்பட்டது.

1964-ல் அடித்த புயலில் தனுஷ்கோடித் துறைமுகம் சேதம் அடைந்தது. ரெயில் பாதையும் மண்மூடிப் போய்விட்டது. அது முதல் இராமேசுவரத்துடன் ரெயில் நிறுத்தப்படுகிறது. கப்பலும் இராமேசுவரத்தில் இருந்து புறப்படுகிறது.

தனுஷ்கோடி

தனுஷ்கோடிக்கு இராமேசுவரத்தில் இருந்து பஸ் போகிறது. தனுஷ்கோடி கடலில் குளிக்க விரும்புகிறவர்கள் பஸ்சில் போகிறார்கள். இந்தக் கோடியில் இருந்துதான் இலங்கைக்கு இராமர் பாலம் அமைத்தார். (வடமொழியில் “சேது” என்றால் பாலம் என்று பெயர். எனவே, “சேதுக்கடல்” என்று பெயர் பெற்றது. போர் முடிந்த பின்பு வேறு யாரும் இந்தப் பாலம் வழியே இலங்கை மீது படையெடுத்து வந்து விடக் கூடாதே என்று எண்ணிய மாவீரன் விபீஷணன், இந்தப் பாலத்தை அழித்து விடும்படி இராமரிடம் கேட்டுக் கொண்டான். இராமர் இந்த இடத்தில் வில்லின் நுனியைக் கீழே ஊன்றி அம்பு தொடுத்துப் பாலத்தை அழித்தார். எனவே, இந்த இடம் தனுஷ்கோடி (தனுஷ் — அம்பு, கோடி — நுனி) என்று பெயர் பெற்றது.

ஆதிசேது

இந்த இடத்துக்கு “ஆதிசேது” என்றும் பெயர் உண்டு. “சேதுக்கரை,” திருஅணை என்றும் சொல்லுவார்கள். வடமொழியில் “ரத்தினாகரம்” என்று குறிப்பிடுவார்கள்.

இங்கே அணை கட்டிய வானரப் படையில் நளன் என்பவன் முன்னணியில் இருந்தான் என்று “சதச்லோகி” இராமாயணம் கூறுகிறது. அவன் பெயரால் “நளசேது” என்று அணைக்குப் பெயர் விளங்கியது. இராமேசுவரம் கோவிலுக்குள் சேதுமாதவர் சந்நிதியில் உள்ள தீர்த்தத்துக்கும் இவன் பெயர் (நளத்தீர்த்தம்) சூட்டப்பட்டு இருக்கிறது.

இந்த அணை பாம்பு படுத்திருப்பது போல இருந்தது என்று கம்பர் வர்ணிக்கிறார். (“சேடன் எனப் பொழிந்தது சேதுவே”) இன்று இந்த அணை இருந்ததற்கான சுவடுகூட இல்லை.

இந்தியாவின் கீழ்க்கோடி, சேது. நாம் “குமரி முதல் இமயம் வரை” என்று கூறுவது போல, வட நாட்டார் “சேது முதல் இமயம் வரை” (“ஆசேது இமாசலம்”) என்று கூறுவது உண்டு.

சேது யாத்திரை என்பது இங்கு வந்து குளிப்பதுதான். இங்கு குளிப்பது மிகவும் புனிதமானது என்று கருதப்படுகிறது. சேதுவாகப் பிறக்கவில்லையே என்று கங்கை வருந்துகிறாள் என்று கம்பர் பாடியிருக்கிறார்!

“நெற்றியில் அழலும் செங்கண்
நீறணி கடவுள் நீடு
கற்றை அம் சடையில் மேவு
கங்கையும் சேது ஆகப்
பெற்றிலம் என்று கொண்டே
பெருந் தவம் புரிகின்றாளால்
மற்று இதன் தூய்மை எவ்வாறு
உரைப்பது மலர்கண் வந்தாய்”

என்று இராமரே சீதையிடம் சொல்லுகிறாராம்!

இவ்வளவு புனிதமாகக் கருதப்படுவதால்தான், இன்றும் இராமேசுவரத்துக்கு வருகிறவர்கள் எப்படியாவது தனுஷ்கோடிக்குப் போய்க் குளித்துவிட்டு வருகிறார்கள்.

தனுஷ்கோடிக்குப் போகும் வழியில் கோதண்டராமர் கோவில் இருக்கிறது. இங்குதான் விபீஷணன் இராமரிடம் சரண் புகுந்தது. விபீஷணனுக்கு லெட்சுமணன் முடி சூட்டி வைத்ததும் இங்குதான். இப்பொழுதும் ஆண்டுதோறும் இந்தக் கோவிலில் விபீஷணனுக்கு முடி சூட்டும் திருவிழா நடக்கிறது.

நிரம்ப அழகிய தேசிகர் பாடிய “சேது புராணம்” இங்கு தல புராணமாகத் திகழ்கிறது.

பாம்பன் சுவாமிகள்

பாலத்தைக் கடந்து பாம்பனில் ரெயில் நின்றது. உடனே எனக்குப் பாம்பன் சுவாமிகள் நினைவு வந்தது!

தனித் தமிழ் இயக்கத்துக்கு வித்திட்டவர், பெரும் புலவரான பாம்பன் சுவாமிகள்தான். கிழமைகளைக் கூட ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், பச்சை (புதன்), பொன் (வியாழன்), வெள்ளி, கரி (சனி) என்று எழுதினார் அவர்.

தங்கச்சி மடம்

அந்தத் தமிழ் முனிவரைப் பற்றி நான் நினைத்துக் கொண்டு இருந்த பொழுதே ரெயில் கிளம்பியது. சற்று நேரத்தில் மீண்டும் நின்றது. எந்த ஊர் என்று எட்டிப் பார்த்தேன். தங்கச்சி மடம்! வேடிக்கையான பெயர். “தங்கச்சி மடமாவது! அக்கா மடமாவது!” என்று நான் கேலியாகச் சிரித்தேன்.

என் எதிரில் அமர்ந்து இருந்த ஒரு பெரியவர் “இங்கே அக்கா மடமும் இருக்கிறது” என்று சொன்னார். எஷுக்கு வியப்பாக இருந்தது! “அது என்ன அக்கா மடம், தங்கச்சி மடம்? அப்படி யாராவது அக்கா தங்கை இருந்தார்களா?” என்று அவர் வாயைக் கிளறினேன். “இருந்தார்கள்” என்று சொன்ன பெரியவர், ஒரு சுவையான கதையைக் கூறினார்.

ராஜகுமாரிகளான இந்த அக்காவும் தங்கையும் தங்கள் கணவன்மார்களின் கைகளை வெட்டியவர்கள்!

ராஜா மகள்கள்

இவர்கள் இராமநாதபுரம் ராஜாவின் மகள்கள். படகில் வந்து இறங்கும் பக்தர்களுக்காகப் பாம்பனில் இராமநாதபுரம் ராஜா ஒரு சத்திரம் கட்டியிருந்தார். அங்கு தங்கும் வசதி, சாப்பாடு எல்லாம் இலவசம். இந்த அக்கா தங்கைகளின் கணவன்மார் இருவரையும் சத்திரத்தை மேற்பார்வையிட ராஜா நியமித்து இருந்தார்.

சத்திரத்துக்கு வருகிறவர்களிடம் மருமகன்கள் இருவரும் சாப்பாட்டுக்குப் பணம் வாங்கினார்கள். செய்தி அரசரின் காதுக்கு எட்டியது. அவர்களைத் தண்டிக்க அரசர் விரும்பினார். ஆனால், மகள்கள் வருத்தப்படக் கூடாதே? ஆகவே, மகள்களை அழைத்தார். குற்றவாளி யார் என்பதைக் கூறாமல், “இந்தக் குற்றத்துக்கு என்ன தண்டனை விதிப்பது?” என்று கேட்டார். “பணம் வாங்கிய அவர்களின் கைகளை வெட்ட வேண்டும்” என்று இரு சகோதரிகளும் கூறினார்கள்.

குற்றம் புரிந்தவர்கள் யார் என்பதை அவர்களிடம் அரசர் தெரிவித்தார். குற்றவாளிகள் தங்கள் கணவன்மார்கள்தான் என்பது தெரிந்தபின்புங்கூட

சகோதரிகள் தங்கள் தீர்ப்பை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. கணவன்மார்களின் கைகள் வெட்டப்பட்டன.

கணவன்மார் என்றும் பாராமல் நியாயம் வழங்கிய சகோதரிகளின் நினைவாக “அக்கா மடம்” என்றும், “தங்கச்சி மடம்” என்றும் இரு ஊர்களுக்குப் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன.

தங்கச்சி மடத்தில் ஏகாந்த இராமர் கோவில் இருக்கிறது. “எடுபுரோதுவோ நீ ஏகாந்த ராமையா” என்று தியாகய்யர் பாடியிருப்பது இந்த ராமனைத்தான்.

மி. மு. ம.

இராமேசுவரத்தில் நாங்கள் ரெயிலை விட்டு இறங்கியபொழுது, நண்பர் அவுரங்கசீப் எங்களை வரவேற்கக் காத்துக் கொண்டு நின்றார். அவர் மட்டும் இல்லாவிட்டால் நாங்கள் ரெயில்வே பிளாட்பாரத்தில் தான் நிற்க வேண்டியிருக்கும்.

குஜராத்தில் இருந்து 450 பேர் ஒரே கூட்டமாக வந்து, இராமேசுவரத்தில் ஏதோ யாகம் நடத்திக் கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்கள் தங்குவதற்கு இராமேசுவரத்தில் உள்ள அத்தனை சத்திரங்களையும், ஓட்டல் அறைகளையும் பிடித்துக் கொண்டார்கள், ரெயில்வே பிளாட்பாரம் மட்டுமே காலி!

ஆனால், அந்தக் குஜராத்திகள் புண்ணியத்தால் நாங்கள் “மிக முக்கிய மனிதர்கள்” (வி.ஐ.பி.) ஆக்கப்பட்டோம்!

கடற்கரையில் இராமநாதபுரம் ராஜாவின் மாளிகை இருக்கிறது. “மி. மு. ம.” (மிக முக்கிய மனிதர்கள்) மட்டுமே அங்கு தங்க அனுமதிக்கப்படுவார்கள். விவேகானந்தர்

முதல் இந்திரா காந்திவரை இங்கே தங்கியிருக்கிறார்கள். நாங்களும் இங்கே தங்க நண்பர் அவுரங்கசீப் ஏற்பாடு செய்தார்.

அடுத்த நாள்தான் எங்களுக்குக் கப்பல், எனவே மதியச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு இராமேசுவரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினோம்.

மூர்த்தி தலம் — தீர்த்தப் பெருமை உடையது. இராமேசுவரம். இதற்குத் “தேவநகரம்” என்று வடமொழியில் பெயர். முதலில் இராமர் தீர்த்தத்தைப் பார்க்கப் போனோம்.

4. ஏர் உழாத பார் !

“இராமேசுவரம் போயும் குளியாதவன் போல” என்று ஒரு பழமொழி சொல்லுகிறார்கள். இராமேசுவரத்தில் தீர்த்தம் ஆடுவது அவ்வளவு சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

அயோத்தி சென்று முடி சூட்டிக் கொண்ட இராமர். மீண்டும் இராமேசுவரத்திற்கு யாத்திரை வந்து தீர்த்தமாடியதாக “ஆனந்த இராமாயணம்” கூறுகிறது.

ஒன்று அல்ல; இரண்டு அல்ல; 42 தீர்த்தங்கள் இராமேசுவரத்தில் இருக்கின்றன. இதனாலும் அந்தப் பழமொழி எற்பட்டு இருக்கலாம்.

பிள்ளை வரம்

இன்னொரு பழமொழியும் உண்டு.

“காசிக்குப் போயும் கருமம் தொலையவில்லையாம். இராமேசுவரம் போயும் பிள்ளை பிறக்கவில்லையாம்” என்பது அந்தப் பழமொழி.

நீண்ட நாளாகக் குழந்தை இல்லாதவர்கள் இராமேசுவரம் வந்து தீர்த்தமாடினால் குழந்தை பிறக்கும் என்று கருதப்படுகிறது. (கு. க. வுக்கு எதிர்த்திட்டம் அல்ல!)

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் பெற்றோர்கள் நீண்ட நாள் குழந்தை இல்லாது இருந்து, வங்காளத்தில் இருந்து இராமேசுவரத்துக்கு நடந்தே வந்து கடலாடிய பின்புதான்

குழந்தைகள் பிறந்தன. அந்த வகையில் நானும் ஒரு பரமஹம்சரே. என் பெற்றோருக்கும் நீண்ட நாள் குழந்தை இல்லாமல், இராமேசுவரம் சென்று தீர்த்தமாடி வந்த பின்புதான் நான் பிறந்தேன்!

தீர்த்தக்கரை

இராமர் தீர்த்தக் கரையில் நின்ற பொழுது எனக்கு இந்த நினைவு வந்தது. ஏனென்றால், பிள்ளைவரம் வேண்டுவோர் இந்தத் தீர்த்தத்தில் குளித்து தீர்த்தக்கரையில் உள்ள நாகநாதரை வழிபட வேண்டும் என்று அங்கு எழுதி வைத்து இருக்கிறார்கள்.

நாகநாதர் கோவிலைச் சுற்றி நிறைய நாகர் (பாம்பு) சிலைகள் இருக்கின்றன. ஜாதகத்தில் நாகதோஷம் (5-ம் இடத்தில் ராகு அல்லது கேது) இருப்பவர்கள், இங்கு குளித்து, நாக பிரதிஷ்டை செய்தால் குழந்தை பிறக்கும் என்பது ஐதீகம்.

இராமர் தீர்த்தத்துக்கு இன்னொரு சிறப்பும் உண்டு. மாபாரதப் போரில் துரோணரை வீழ்த்த கண்ணன் ஒரு தந்திரம் செய்தது உங்களுக்கு நினைவு இருக்கிறதா? கண்ணன் கூறியபடி “அசுவத்தாமா ஹத:குஞ்சர” என்று சொல்லி துரோணரின் சாவுக்குக் காரணமாக இருந்த தர்மர் அந்தப் பாவம் தீர இந்த இராம தீர்த்தத்தில்தான் குளித்தார் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன.

பட்டு விரித்தது போல

ஆனால் தீர்த்தத்தைப் பார்த்தால், யாருக்கும் குளிக்கத் தோன்றாது. காஞ்சிபுரம் பட்டை விரித்ததுபோல பச்சைப் பசேர் என்று தண்ணீர் இருக்கிறது. படியில் காலை வைத்தால் போதும், குளத்துக்குள் விழுந்து கிடப்போம்.

அடுத்து லெட்சுமண தீர்த்தம் வந்தோம். அருகில் சீதா தீர்த்தம். பிறகு அனுமார் தீர்த்தம். எல்லா தீர்த்தமுமே இப்படித்தான் இருக்கிறது. கையில் தண்ணீரை அள்ளி, தலையில் இரண்டு சொட்டு தெளித்துக் கொள்ள நாம் யோசிப்போம். ஆனால், வடநாட்டில் இருந்துவரும் யாத்ரீகர்கள் மூழ்கி மூழ்கிக் குளிக்கிறார்கள்! (இராமேசுவரத்துக்குக் கிளம்பினால் வழியில் அவர்கள் எங்கேயும் குளிக்கமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது!) குளிக்கும் பொழுது குளத்துக்குள் சில்லரைக் காசுகளையும் வீசுகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு குளக்கரையிலும் பொரி விற்கிறார்கள். வாங்கி மீன்களுக்குப் போடுகிறார்கள். இந்த மீன்களுக்குக் கொஞ்சங் கூடப் பயம் இல்லை. தீனிப் போடும் பொழுது கோழிகள் வந்து சூழ்ந்து கொள்ளுமே, அப்படி மீன்கள் வந்து குவிகின்றன.

கட்டணம்

இராமர் தீர்த்தக் கரையில் எங்கள் பிள்ளைகள் ஜம் என்று, உட்கார்ந்து விட்டார்கள். பொட்டலம் பொட்டலமாகப் பொரி காலி! ஓர் இடத்தை விட்டு விட்டு இன்னோர் இடத்தில் போட்டால், மீன்கள் அப்படியே அங்கே படை எடுத்து வந்து விடுகின்றன. பொரியைத் தின்ன மீன்களுடன் காக்கைகளும் போட்டியிடுகின்றன. ஒவ்வொரு தீர்த்தக் கரையிலும் பிள்ளைகளுடன் மன்றாட வேண்டியதாகிவிட்டது.

லெட்சுமண தீர்த்தம், சீதா தீர்த்தம் ஆகியவற்றில் கை நனைக்கக் கட்டணம் வசூலிக்கிறார்கள் — பத்துக் காசு. லெட்சுமண தீர்த்தத்துக்கு எதிரில் அழகான இராமர் கோவிலிருக்கிறது.

அக்கினி தீர்த்தம்

இராமேஸ்வரம் கோவிலுக்கு எதிரில் உள்ள கடலை “அக்கினி தீர்த்தம்” என்கிறார்கள்.

சீதை மீது சந்தேகப்பட்ட இராமர், சீதையை தீக்குளிக்கச் சொன்னார் அல்லவா? சீதை தீக்குள் இறங்கியதும், சீதையின் கற்புக் கனல் தாளாது, அக்கினி ஓடி வந்து இந்தக் கடலில் குளித்துத்தான் குளிர்ந்தது என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. இங்கே கடலில் ஆழமில்லை. (உட்கார்ந்தால் கழுத்து மட்டம்) அலையும் இல்லை. அழுக்கு இருக்கிறது!

சாதாரணமாக கடலில் குளிக்க சில நியதிகள் உண்டு. மனைவி கர்ப்பமாயிருக்கும் காலத்தில் ஆண்கள் கடலில் குளிக்கக்கூடாது. பிள்ளை வரம் வேண்டி ஆறு குளங்களில் நீராடுகிறவர்கள் ஞாயிறு, செவ்வாய், வெள்ளிக் கிழமைகளில் கடலில் நீராடக் கூடாது. கடல் பொங்கும் காலங்களில் கடலிலிறங்கிக் கால் நனைக்கக் கூடாது... இப்படிச் சில விதிகள். ஆனால், அக்கினி தீர்த்தத்தில் குளிக்க எவ்வித நியமமும் கிடையாது. யாரும், எந்நேரமும் அக்கினி தீர்த்தத்தில் குளிக்கலாம் என்று சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. இங்கே கடல் ஆழமில்லாமல், அலைகளற்றிருப்பதே இதற்குக் காரணம்.

சங்கர மண்டபம்

கடற்கரையில் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட சங்கர மண்டபம் இருக்கிறது. அவசியம் காண வேண்டிய ஒன்று, இது.

ஆதிசங்கரரின் பளிங்குச் சிலை இங்கே இருக்கிறது ஆராய்ச்சி மணியை அடிக்கும் பசுவின் சிலை உண்டு.

முருகன், பிள்ளையார் கோவில்களிருக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக... இந்தியா முழுவதும் 12 ஜோதி லிங்கங்கள் இருக்கின்றன. அந்த 12 ஜோதிலிங்க ஆலயங்களின் மாதிரி வடிவங்கள் இங்கே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. 12 ஜோதி லிங்கங்களையும் ஒரே நேரத்தில் கண்டு தரிசிக்கும் பேறு கிடைக்கும்.

கடலில் குளித்ததும் கரையில் சிறிது மணல் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள். காசிக்குப் போகும் பொழுது, அங்கு கங்கையில் இந்த மணலைப் போடவேண்டும். கங்கை நீர் கொண்டு வந்து, இராமலிங்கத்துக்கு நீராட்ட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் காசி —இராமேசுவரம் யாத்திரை நிறைவு பெறும் என்று சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன.

என்றாவது ஒரு நாள் காசிக்குப் போக வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு இருக்கிறது. எனவே, கடற்கரையில் ஒரு பிடி மணல் எடுத்து கைக்குட்டையில் முடிந்து வைத்துக் கொண்டேன்!

வில் ஊன்றி

இராமேசுவரத்துக்கும் தங்கச்சி மடத்துக்கும் இடையில் வில் ஊன்றி என்று ஓர் இடம் இருக்கிறது. இதுவும் ஒரு தீர்த்தமே. இலங்கையிலிருந்து திரும்பும் பொழுது சீதை தண்ணீர் கேட்டதாகவும், உடனே இராமர் கடலில் அம்பை எய்ததாகவும், அந்த இடத்தில் நல்ல தண்ணீர் ஊற்று தோன்றியது என்றும், அந்தத் தண்ணீரைக் குடித்துச் சீதை தாகம் தீர்த்ததாகவும் கதை. அந்த இடமே “வில் ஊன்றி” என்கிறார்கள்.

இவ்விதம் கோவிலுக்கு வெளியே 20 தீர்த்தங்கள் உள்ளன. ஆதியில் 64 தீர்த்தங்கள் இருந்தன. 16-ம்

நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட சேது புராணம் 24 தீர்த்தங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. கால வெள்ளத்தில் மண்முடிப் போனவை போக, இப்பொழுது 20 தீர்த்தங்களே இருக்கின்றன.

இராமேசுவரம் கோவிலுக்குள் 22 தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அத்தனையும் கிணறுகள்; தெப்பங்கள். குளிப்பவர்களுக்கு தண்ணீரிறைத்து ஊற்ற ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். கோடி தீர்த்தத்தில் குளித்து விட்டுத் தரிசனத்துக்குச் செல்ல வேண்டும்.

கோடி தீர்த்தம்

சிவாலயத்தின் உள்ளே கோடி தீர்த்தமிருக்கிறது. நாம் உள்ளே செல்ல முடியாது. உள்ளே இருக்கும் அய்யர் தண்ணீர் எடுத்து ஊற்றுவார். தீர்த்த வாய் வழியாகத் தண்ணீர் வந்து விழும். அதில் நாம் தலையைக் காட்ட வேண்டும்.

இராமேசுவரம் கோவிலில் பாட்டிலில் அடைத்து விற்கப்படுவது, இந்தக் கோடி தீர்த்தமே.

இராமர் வில் நுனியால் குத்தி, ஊற்று உண்டாக்கி, நீர் எடுத்து, லிங்கத்துக்கு முழுக்கு செய்தார். அந்த தீர்த்தம் இதுதான். வில் நுனியால் உண்டாக்கப்பட்டதால், "கோடி தீர்த்தம்" என்று பெயர் பெற்றது.

கம்சனைக் கொன்ற பாவம் தீர, கண்ணன் கோடி தீர்த்தத்தில் குளித்தார் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. சுவாமி கோவில் முன் உள்ள சர்வ தீர்த்தத்தில் குளித்தால், இளமை உண்டாகுமாம். அம்மன் சந்நிதியில் உள்ள அமிர்த தீர்த்தத்தில் குளித்தால், சொர்க்கத்தில் ஊர்வசியுடன் வாழலாம் என்று எங்களுக்கு நீரிறைத்து ஊற்றியவர்

சொன்னார். எல்லா தீர்த்தங்களிலும் குளித்த நான், இந்த அமிர்த தீர்த்தத்தில் மட்டும் குளிக்கவில்லை. சொர்க்கமோ நரகமோ எங்கே என்றாலும் என் மனைவியுடன் வாழவே நான் விரும்புகிறேன்!

கந்த மாதன மலை

இராமேசுவரத்திலிருந்து 2 கி.மீ. தூரத்தில் உள்ள கந்த மாதன மலையைப் பார்க்கச் சென்றோம்.

இந்த மலையிலிருந்துதான் அனுமார் “ஜம்ப” பண்ணி இலங்கைக் கரையை அடைந்தார் என்று சொல்லுகிறார்கள்!

இந்த மலையில் இரண்டு பாதமிருக்கிறது. இராமர் பாதம் என்று கூறுகிறார்கள். அங்கு நின்றுதான் இராமர் இலங்கையைப் பார்த்தாராம்.

நாங்களும் பார்த்தோம்! ஆனால், இலங்கை தெரியவில்லை. விசிறி மடிப்புத் துண்டை விரித்துப் பரப்பியதுபோல, திட்டுத் திட்டாக வெண் மணல் குன்றுகள், பச்சைப் பசேர் என்ற தென்னைகள் ஆராரோ பாடும் அலைகடல். வெகுநேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றோம்.

இந்த மலைக்கு (ஒரு சிறு குன்று) ஒரு சிறப்பு இருக்கிறது. முன்பு இம் மலை மீது முருகன் கோவில் இருந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். குன்றுதோறும் ஆடிவரும் குமரன் அல்லவா அவன்! “கந்த மாதன மலை” என்ற பெயரும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆனால், அந்தக் கோவில் இன்று இல்லை.

லிங்கம்

கந்த மாதன மலையை ஒரு சிவத்தலம் என்று சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இராமர் காலத்தில் இம்மலை மீது சிவன் கோவில் ஒன்று இருந்தது. அந்தச் சிவனை வணங்கி வழிபட்ட பின்புதான், இராமர் தனது இலங்கைப் பயணத்தைத் தொடங்கினார். இராமர் வழிபட்ட அந்த லிங்கம் (கந்த மாதன ஈசுவரலிங்கம்) இப்பொழுது இராமேசுவரம் கோவிலில் முதல் பிரகாரத்திலிருக்கிறது.

இது விவரம் கம்பராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை. ஆனால், ஆனந்த இராமாயணம், அத்யாத்ம இராமாயணம் ஆகியவற்றிலிருக்கிறது. கூர்மபுராணமும் கூறுகிறது. வால்மீகி கூட “அத்ர பூர்வம் மகா தேவப் ப்ரசாத மகரோத்ப்ரவு” என்று சீதையிடம் இராமரே சொல்வதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

7 சக்தி பீடங்களில் ஒன்று கந்த மாதன மலை என்று சொல்லப்படுகிறது. மலைவளர் காதலியின் (பர்வத வர்த்தினி தாய் வீடு இது. இன்றும் திருக் கல்யாண விழா முடிந்ததும், இராமநாதர் கந்தமாதன மலைக்கு மறுவீடு வருகிறார்.

இராமர், மகேந்திர மலை மீது ஏறி நின்று இலங்கையைப் பார்த்தார் என்று வால்மீகி குறிப்பிடுகிறார். இந்தக் கந்த மாதன மலையையே மகேந்திர மலை என்று வால்மீகி குறிக்கிறார் என்று கருதப்படுகிறது.

இலங்கையில் இருந்து சீதையை மீட்டு வந்த இராமர், சீதையுடன் கந்த மாதன மலை மீது தங்கியிருந்தார்.

மேரு மலையிலிருந்து விழுந்த மூன்று சிகரங்களில் கந்த மாதன மலை ஒன்று என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன.

ஈழத்தின் பூர்வீகக் குடிகளான நாகர்கள், 3 தலைநகர்களிலிருந்து ஆட்சி செய்தார்கள். நாகத்தீவு, கல்யாணி ஆகிய இரு தலைநகர்களும் ஈழத்தில் இருந்தன. 3வது தலைநகர், இந்தக் கந்த மாதன மலை.

நாகத்தீவில் மகோதரன் என்ற நாக மன்னனும், கந்தமாதனத்தில் குலோதரன் என்ற நாக மன்னனும் ஆண்ட காலத்தில் அவர்களுக்குள் ஒரு தகராறு ஏற்பட்டது. நாக மன்னர்கள் பரம்பரையாக அமர்ந்து ஆட்சி செய்த நவரத்தின அரியணையில் யார் அமர்வது என்பதே அந்தத் தகராறு. அப்பொழுது புத்தர் இலங்கைக்கு வந்தார். அவர் இருவரையும் சமாதானப்படுத்தி, தானே அந்த அரியணையில் அமர்ந்தார் என்று “மாலம்சம்” கூறுகிறது. “மணிமேகலை”யிலும் இந்த நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றிருக்கிறது.

கோடிக்கரை

தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருமறைக்காடு (வேதாரணியம்) அருகில் ஒரு குன்று இருக்கிறது. கந்த மாதனமலையில் போல அந்தக் குன்றிலும் பாதங்கள் இருக்கின்றன. அவையும் இராமர் பாதங்கள் என்றே சொல்லப்படுகின்றது.

அங்கேதான் கோடிக்கரை இருக்கிறது. இதுவும் இலங்கைக்கு மிகவும் நெருக்கமான இடமே. அணைகட்ட ஏற்ற இடத்தைத் தேர்ந்து எடுக்க இங்கேயும் இராமர் வந்து பார்வையிட்டிருக்கக் கூடும் என்று கருதப்படுகிறது. இந்த இடத்துக்கும் “ஆதிசேது” என்று ஒரு பெயர் விளங்குகிறது.

இராமேசுவரம் பாண்டி நாட்டில் இருப்பதால், சோழர்கள் கோடிக்கரை வழியாகத்தான் இலங்கையுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கக்கூடும். கோடிக்கரை வழியாக

அந்நாளில் (இந்நாளிலும்) இலங்கைக்கு வழியிருந்தது. ஆனால், கோடிக்கரையிலிருந்து, இலங்கைக் கரை 40 மைல். இராமேசுவரத்தில் இருந்தோ 18 மைல்தான். இதனால் இராமேசுவரத்தை இராமர் தேர்ந்து எடுத்து இருக்கக் கூடும்.

ஆனால், “மணிமேகலை”யோ இராமர் குமரி முனையிலிருந்து இலங்கைக்குப் பாலம் அமைத்தார் என்று கூறுகிறது! “குரங்கு செய் கடல் குமரியம் பெருந்துறை” என்பது “மணிமேகலை.”

திருப்புல்லாணி

எது எப்படியிருந்தாலும், இராமர் அணை கட்ட அவசர முடிவு எடுக்கவில்லை. நன்கு ஆலோசித்தே தீர்மானம் செய்தார். யோசிப்பதற்கு வசதியாக, இராமேசுவரத்துக்கு 3 மைல் தொலைவில் உள்ள திருப்புல்லாணி என்ற இடத்தில் புல் மீது படுத்துச் சிந்தித்தார். (அவர் புல் மீது படுத்ததால் தலையணை என்பது போன்று புல்லணை என்று ஆயிற்று. அதையே திருப்புல்லாணி (திருப்புல்லணை) என்கிறார்கள். இங்கு உள்ள பெருமாள் கோவிலில் இராமருக்குத் தர்ப்பசயன சந்நிதி இருக்கிறது. இந்தப் புல்லணை துயிலுக்குப் பிறகே சேதுவில் அணை கட்ட இராமர் புறப்பட்டார். திருப்புல்லாணிக்கும் “ஆதிசேது” என்று சிறப்புப் பெயர் உண்டு.

அது என்ன கதை?

கந்த மாதன மலை உச்சியில் நின்றபடியே தீவை ஒரு நோட்டம் விட்டேன். பார்வைக்கு எட்டிய தூரம்வரை பாலைவனம் போல ஒரே மணல் காடு. இங்கே

வாழுகிறவர்கள் வயிற்றுக்கு என்ன செய்வார்கள்? நண்பர் அவுரங்கசீப்பிடம் கேட்டேன்.

“இங்கே யாரும் ஏர்பூட்டி மண்ணை உழுவது இல்லை,” என்றார் அவர்.

ஏன்?

“பார் முழுவதும் ஏர் முனையிலே” என்று பாடுகிறோம். ஆனால், இராமேசுவரத்தில் மட்டும் ஏர் உழுவதில்லையாம், எப்படி கதை!

ஆம், அது ஒரு தனிக் கதைதான்!

5. உலகில் பெரியது !

இராவணனை நாம் எல்லோரும் “அரக்கன்” என்று சொல்லுகிறோம். கம்பர் கூட “இரக்கம் எனும் பொருள் இல்லா அரக்கன்” என்று பாடி வைத்திருக்கிறார்.

ஆனால், புராணங்கள் இராவணனை ஒரு பிராமணன் என்று சொல்லுகின்றன! எனவேதான், இராவணனைக் கொன்ற இராமனுக்கு “பிரம்ம ஹத்தி தோஷம்” ஏற்பட்டது என்பது கதை. (“பிரம்ம” என்றால், பிராமணன். “ஹத்தி” என்றால், கொலை. “பிரம்ம ஹத்தி தோஷம்” என்றால், பிராமணனைக் கொன்ற பாவம்.)

சிவலிங்கத்தை வழிபட்டால்தான் இந்த பிரம்ம ஹத்தி தோஷம் நீங்கும் என்று இராமனிடம் முனிவர்கள் சொன்னார்கள். எனவே, இலங்கையிலிருந்து சீதையுடன் இராமேசுவரம் திரும்பி இராமர் அங்கேயே இந்த தோஷத்துக்குப் பரிகாரம் செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்தார். அனுமாரை அழைத்து, ஒரு லிங்கம் கொண்டுவரும்படி ஏவினார். உடனே அனுமார் பறந்தார்.

மணல் லிங்கம்

அனுமார் கைலாசத்துக்குப் போனார் என்றும், காசிக்குச் சென்றார் என்றும் இரண்டு கதைகள் இருக்கின்றன. அது எப்படியோ இருக்கட்டும். ஆனால், அனுமார் திரும்பி வரத் தாமதம் ஆயிற்று. அதற்குள், லிங்க பிரதிஷ்டை செய்ய முனிவர்கள் குறித்த நல்ல நேரம்

முடிந்துவிடும் போல இருந்தது. உடனே சீதை அவசர அவசரமாகக் கடல் மண்ணை லிங்கம் போல பிடித்து வைக்க, இராமர் அதை வழிபட்டு, “பிரம்ம ஹத்தி” தோஷத்தை நீக்கிக் கொண்டார்.

அதன்பின் அனுமார் வேக வேகமாகத் திரும்பி வந்தார். அவர் காசியிலிருந்து லிங்கம் கொண்டு வந்திருந்தார். ஏற்கனவே ஒரு லிங்கம் இருப்பதைப் பார்த்துக் கோபப்பட்டார். அனுமார் வரத் தாமதம் ஆனதால், சீதை அந்த லிங்கத்தைப் பிடித்து வைத்த விவரத்தை இராமர் தெரிவித்தார்.

ஆனால், அனுமார் சமாதானம் அடையவில்லை. ஆத்திரத்தில் கொதித்தார். தனது வாலை அந்த லிங்கத்தில் சுற்றி, அதைத் தூக்கிக் கடலில் எறிய முயற்சி செய்தார். (குரங்குப் புத்திதானே!) ஆனால், முடியவில்லை.

அப்படி முயற்சி செய்த பொழுது, அனுமார் கீழே விழுந்து விட்டார். முகத்தில் நல்ல அடி; குருதி கசிந்தது. இதனால்தான் இராமேசுவரத்தில் இருக்கும் அனுமார் சிலைகளில் முகம் சிவப்பாயிருக்கிறது.

“நீ கொண்டு வந்த லிங்கமும் இங்கேயே இருக்கட்டும். இந்த லிங்கத்துக்குத்தான் முதலில் ஆராதனை நடக்கும்” என்று இராமர் சொன்னார். அதன்பின் அனுமார் அமைதி அடைந்தார். இன்றும் அனுமார் லிங்கத்துக்கே முதல் ஆராதனை!

இராமர் வழிபட்ட இடம் ஆதலால் இது “இராமேசுவரம்” என்று ஆயிற்று. ஈசுவரன் (சிவன்) இருக்கும் இடங்களுக்கு “ஈசுவரம்” என்று பெயர். 64 சக்தி பீடங்களில் இராமேசுவரமும் ஒன்று என்று “தேவி பாகவதம்” தெரிவிக்கிறது.

அனுமார் லிங்கம்

சீதை பிடித்தது, இராமலிங்கம்.

அனுமார் கொண்டு வந்தது, காசிலிங்கம். இதை "அனுமன் லிங்கம்" என்றும் சொல்லுவார்கள்.

இராமலிங்கம் கடல் மண்ணினால் ஆனது. காலத்தால் கல்லுப்போல கெட்டியாகிவிட்டது என்கிறார்கள். எனவேதான் நீர் முழுக்கு (அபிசேகம்) நடத்தினாலும் கரைவதில்லை. அனுமார் வால் பட்ட தழும்பு இப்பொழுதும் லிங்கத்தில் காணப்படுகிறது.

இராமருடன் சேர்ந்து போரிட்ட அனைவருமே ஆளுக்கு ஒரு லிங்கம் செய்து வைத்தார்கள். எனவே, இராமேசுவரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான லிங்கங்கள் இருக்கின்றன.

சகஸ்ர லிங்கம் என்று ஒரு லிங்கம். வெல்லக்கட்டியில் ஏறும்பு மொய்த்தது போல ஒரு லிங்கத்தின் மீது ஆயிரம் லிங்கங்கள் இருக்கின்றன.

ஜோதி லிங்கம்

இந்தியாவில் உள்ள 12 ஜோதி லிங்கங்களில் ஒன்று இராமேசுவரத்திலிருக்கிறது. இது விபீஷணன் அமைத்த லிங்கம் என்கிறார்கள். பின் பக்கம் சூடம் காட்டினால், முன்பக்கம் ஒளி (ஜோதி) தெரிவது இந்த லிங்கத்தின் சிறப்பு.

இப்படி லிங்கம் சிறப்புப் பெற்ற ஊர் ஆனதால், இராமேசுவரத்தில் செக்கு ஆட்டுவதில்லை. செக்கு உலக்கை லிங்கம் போல இருக்கிறது அல்லவா? ("நக்குகிற நாய்க்கு செக்கு என்று தெரியுமா? சிவலிங்கம் என்று தெரியுமா?") என்பது ஒரு பழமொழி.)

உழுவது இல்லை

சீதை மண் எடுத்து லிங்கம் செய்ததால், இராமேசுவரத்தில் மண் புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே, யாரும் ஏர் கட்டி மண்ணை உழுவதில்லை!

அது மட்டுமா? மண் எடுத்துச் சட்டி பானைகள் செய்வதுமில்லை! செங்கல் சூளை போடுவதுமில்லை!

இராமேசுவரம் முழுக்க ஒரே மணல்தான். மணலில் எப்படி ஏர் கட்டி உழ முடியும்? சூளை போடவோ, பானை செய்யவோ களிமணி ஏது?

எங்கே பார்த்தாலும் தென்னைதான். “சவுக்கு பயிரிடுங்கள்” என்ற விளம்பரம் இப்பொழுது நிறையத் தென்படுகிறது. புயலுக்குத் தப்பிய புளியமரங்கள் நிற்கின்றன.

தபால் தலை

வெள்ளையர்கள் இந்தியாவை ஆண்டபொழுது, 1935-ம் ஆண்டு மே 6-ந் தேதி 5-ம் ஜார்ஜ் மன்னரின் (இவர் இப்போதைய எலிசபெத் ராணியின் தாத்தா) முடி சூட்டு வெள்ளி விழா கொண்டாடப்பட்டது. அப்பொழுது இந்தியாவில் உள்ள இந்து, முஸ்லிம், புத்தர், சீக்கியர் கோவில்களின் படங்கள் பொறிக்கப்பட்ட சிறப்புத் தபால் தலைகள் வெளியிடப்பட்டன. இந்துக் கோவிலாக இராமேசுவரம் கோவில் இடம் பெற்றது.

ஆம், இந்தியாவிலேயே சிறந்த இந்துக் கோவிலாக இராமேசுவரம் கோவிலை வெள்ளையர்கள் தேர்ந்து எடுத்தார்கள். அது தவறும் அல்ல. இராமேசுவரம் கோவில் அதற்கு முற்றிலும் தகுதி படைத்ததே. கட்டடக் கலையில்

இராமேசுவரம் கோவில் போன்று அழகாக அமைந்த வேறு கோவில் இந்தியாவில் கிடையாது.,

16 ஏக்கர் பரப்பில் அமைந்த பெரிய கோவில், இது. கிழக்கிலும் மேற்கிலும் 865 அடி நீளம். வடக்கிலும் தெற்கிலும் 657 அடி. கிழக்குக் கோபுரம் 126 அடி. மேற்குக் கோபுரம் 78 அடி.

பாண்டியர் கட்டடக் கலை

“சிலையண்ணல் (இராமர்) செய்த கோவில்” என்று திருஞான சம்பந்தர் பாடியிருக்கிறார். விங்கத்தை நிறுவி வழிபட்டது மட்டுமே, இராமர்.

12-ம் நூற்றாண்டுவரை ஓர் ஓலைக் குடிசை மட்டுமே இருந்தது. சந்நியாசி ஒருவர் பராமரித்து வந்தார். பிறகு பாண்டியர்கள் திருப்பணி செய்தார்கள். பாண்டியர் கட்டிய 14 பெரிய கோவில்களில் இராமேசுவரமும் ஒன்று. 11-ம் நூற்றாண்டில் பராந்தக சோழன் இராமேசுவரத்தில் தங்க துலாபாரம் நடத்தியதாகக் கல்வெட்டுச் செய்தி ஒன்று கூறுகிறது.

இன்றைய கோவில், தனி ஒருவர் கட்டியது அல்ல. 500 ஆண்டுகால வளர்ச்சியாகும்.

இராமலிங்கத்தைக் கருவறையில் கொண்டு கோவில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டியர் கட்டடக் கலை முறையில் அமைந்து உள்ளது. பாண்டியர்களின் தளபதிகளாக இருந்த சேதுபதி (இராமநாதபுரம்) மன்னர்கள் இதன் காவலர்களாகத் திகழ்கிறார்கள். தேவகோட்டை ஜமீன்தார் குடும்பத்துக்கும் பங்கு உண்டு.

நேபாள மன்னர்களும் இராமேசுவரம் கோவிலுடன் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கிறார்கள். கோவில் கருவறைக்குள்

சென்று லிங்கத்துக்கு முழுக்கு (அபிஷேகம்) செய்யும் உரிமை நேபாள மன்னர்களுக்கு உண்டு. (காசியில் யார் வேண்டுமானாலும் கருவறைக்குள் சென்று, அபிஷேகம் செய்யலாம்.) கண்டி (இலங்கை) மன்னர்களும் இராமேசுவரம் கோவிலுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்கள்.

மராட்டியத்திலிருந்து வந்த ஆரியபட்டர்கள் இங்கு அர்ச்சகர்களாக இருக்கிறார்கள்.

சைவர் — வைணவர் இருவருக்கும் முக்கிய தலம் இராமேசுவரம்.

வடக்கே — பத்ரிநாதம்,

கிழக்கே — ஜெகந்நாதம்

மேற்கே — துவாரகநாதம்

தெற்கே — இராமநாதம் என்று புகழ் பெற்றது.

உலகில் பெரியது

இராமேசுவரம் கோவிலில் உள்ள 3-வது பிரகாரம் உலகப் புகழ் பெற்றது — உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய நடைபாதை என்ற சிறப்பு இதற்கு உண்டு. உள்ளங்கை அளவு உள்ள தீவில் உலகத்திலேயே ஈடு இணையற்ற ஒரு நடைபாதை இருப்பது தமிழ் நாட்டுக்கே பெருமைதானே!

சதுரமான இந்த நடைபாதையின் கீழ் — மேல்பகுதி தலா 695 அடிநீளம். வடக்கு, தெற்கு பகுதி தலா 450 அடி. 4 பக்கமும் சேர்ந்து 2290 அடி நீளம். இவ்வளவு நீளமான நடைபாதை உலகத்தில் வேறு எந்தக் கோவிலிலும் — ஏன் அரண்மனையில் கூடக் கிடையாது.

இந்த 3-வது பிரகாரத்தை முத்துராமலிங்க சேதுபதி கட்டினார். 1740-ம் ஆண்டு தொடங்கிய வேலை, 30 ஆண்டு கழித்து 1770-ல் முடிந்தது. இந்த நடைபாதையில் 1,212 தூண்கள் இருக்கின்றன.

முதல் பிரகாரத்தில் மேற்குப் புறத்தில் ஒரு சிவன் கோவில் இருக்கிறது. இதுதான் பழமையான (பூர்வீகக்) கோவில் என்கிறார்கள்.

தஞ்சாவூர் நந்தி போல, இராமேசுவரத்தில் உள்ள நந்தியும் மிகப் பெரியது. ஆனால், இது சுண்ணாம்பால் செய்யப் பட்டது.

திருகோணமலைக் கல்

இலங்கைக்கும் இராமேசுவரத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருக்கின்றன.

இலங்கையிலிருந்து கப்பலில் இந்தியாவுக்கு வருகிறவர்களுக்கு இராமேசுவரம்தான் நுழைவாயில் — தலைவாயில்!

700 ஆண்டுக்கு முன் உதயன் சேதுபதி இராமேசுவரம் கோவிலைப் புதுப்பித்துக் கட்டினார். அப்பொழுது யாழ்ப்பாண மன்னர் ராஜசேகரன் திருகோண மலையில் கற்கள் வெட்டி எடுத்து, கப்பல் ஏற்றி இராமேசுவரத்துக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

இலங்கை மன்னன் பராக்கிரம பாகுவின் படைகள் பாண்டியனுக்கு உதவி செய்ய வந்தன. அந்தப் படைகள் இராமேசுவரம் கோவிலைக் கொள்ளை அடித்தன. என்று சில வரலாறுகள் கூறுகின்றன. வேறு சில வரலாறுகள் பராக்கிரம பாகு அம்பிகை மண்டபம் கட்டியதாகத் தெரிவிக்கின்றன.

அவன் மருமகன் நிசங்கமல்லா என்பவன் கி.பி. 1173-ல் இராமேசுவரம் கோவிலைப் புதுப்பித்துக் கட்டினான். (எனவே பராக்கிரம பாகு கோவிலை அழித்தான் என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம்) இராமேசுவரத்துக்கு “நிசங்க மல்லேசுவரம்” என்ற பெயரும் சூட்டினான்! இவனது சிங்களக் கல்வெட்டு ஒன்று இப்பொழுதும் இராமேசுவரம் கோவிலில் இருக்கிறது.

இலங்கையைப் பிடித்த போர்த்துக்கீசியர், 1549-ல் இராமேசுவரத்தைக் கைப்பற்றினார்கள். யாத்ரீகர்களுக்கு வரி விதித்தார்கள். ஆனால் நாயக்க மன்னர்கள் போர்த்துக்கீசியரை அடித்து விரட்டினார்கள்.

திருஞான சம்பந்தர் இலங்கை கடற்கரையில் நின்றுதான் இலங்கையிலிருக்கும் திருக்கேதீசுவரம் திருகோணமலை கோவில்களை ஞானக் கண்ணால் பார்த்துப் பாடினார்.

1925-ல் இராமேசுவரம் கோவில் குடமுழுக்கு (கும்பாபிஷேகம்) நடந்த பொழுது, கண்டி மன்னர் குடும்பத்தார் வந்து கலந்து கொண்டார்கள்.

இராமேசுவரம் கோவில் கிழக்குக் கோபுரத்தில் எரியும் மின் விளக்கை இலங்கைக் கரையிலிருந்து இப்பொழுதும் பார்க்கலாம்.

பாண்டியர் — சிங்களர் உறவுக்குப் பாலமாக இராமேசுவரம் திகழ்ந்தது.

அது போன்று சோழர்கள் இலங்கை மீது படையெடுத்துச் செல்ல இராமேசுவரத்தைப் பயன்படுத்தினார்கள்.

இலங்கை மன்னன் பராக்கிரம பாகுவின் ஆட்சியில் ஆறு ஆண்டு காலம் இராமேசுவரம் இருந்தது. அவன் தளபதியான இலங்கபுரா என்பவன் இராமேசுவரம் கோவில் கதவை இடித்து உள்ளே சென்று கொள்ளையடித்தான் என்று 2-வது ராஜாதி ராஜன் என்ற சோழ மன்னனின் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகிறது. இந்தத் தளபதி தன் மன்னனின் பெயரில் இராமேசுவரம் அருகில் “பராக்கிரம பட்டினம்” என்ற நகரைக் கட்டினான். அதுவே இப்பொழுது “புதுப்பட்டினம்” (புதிதாக நிறுவிய நகரம்) என்ற பெயரில் விளங்குகிறது.

பராக்கிரம பாகுவின் மருமகன் நிசங்கமல்லா கி.பி. 1173-ல் கட்டியதுதான் இராமேசுவரம் கோவிலின் முதல் கல் கட்டடம் ஆகும்; திருகோண மலையிலிருந்து கல் கொண்டு வந்தான்.

நிலயியல்படி இராமேசுவரத்தின் தொடர்ச்சிதான் இலங்கை.

டெல்லியிலிருந்து கிளம்பி மதுரைவரை ஊரையெல்லாம் குறையாடிக் கொண்டு வந்த மாலிக் காபூர், இராமேசுவரம் சென்றான் என்றும், அங்கு பொற் சிலைகளைக் கைப்பற்றினான் என்றும், அங்கிருந்து இலங்கைக்குச் சென்று அங்கும் கொள்ளையிட்டான் என்றும், “பெரிஷ்தா” என்ற முஸ்லிம் வரலாற்று அறிஞர் எழுதி வைத்திருக்கிறார்.

இலங்கையிலிருந்து திரும்பிய இராமர், லிங்கம் அமைத்து வழிபட்டதாலேயே இராமேசுவரம் சிறப்புப் பெற்றது.

இராமேசுவரம் கோவில் கருவறையில் உள்ள கல்வெட்டுகளில் பல இலங்கை மன்னர்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணம், தலைமன்னார் பகுதிகளிலிருக்கும் மீனவர்கள் இரவோடிர்வாகக் கட்டுமரத்தில் இராமேசுவரம் வந்து, திரைப்படம் பார்த்துவிட்டு, பொழுது புலருமுன் தலைமன்னாருக்குத் திரும்பி விடுவது உண்டு!

இராமேசுவரத்துக்கும் தலைமன்னாருக்குமிடையில் அடிக்கடி கடல் நீச்சல் போட்டி நடக்கிறது.

இலங்கைக்குப் போய் வரத் தனி “பாஸ்போர்ட்” வழங்கப்படுகிறது.

இராமேசுவரத்திலிருந்து வீசும் காற்று இராமேசுவரம் கடற்கரையிலிருந்து மணலை அள்ளிச் சென்று, அக்கரையில் யாழ்ப்பாணத்தில் குவிக்கிறது!

இப்படி இலங்கையுடன் பல தொடர்புகள்!

நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரம்

காசி, பிரயாகை, அயோத்தியா, கயா, கல்கத்தா, தாராகேசுவரம், நாசிக் பஞ்சவடி ஆகிய இடங்களில் நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் சத்திரங்கள் உள்ளன. அங்கு போகிறவர்கள் முன்கூட்டியே கடிதம் எழுதி, இடவசதி பதிவு செய்து கொள்ளலாம்.

சென்னையிலும், காரைக்குடியிலும் நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் சத்திர அலுவலகங்கள் உள்ளன. இங்கு விவரங்கள் கேட்டு அறியலாம்.

நாட்டுக் கோட்டை நகர சத்திர முகவரிகள் வருமாறு:

காரைக்குடி

Sri Kasi Nattukkottai Nagara Satra Managing Society, West Vadampokki Street (Near Sivan Koil), Karaikudi – 623 001.

காசி (வாரணாசி)

Sri Kasi Nattukkottai Nagara Satram, Godhowlia, Varanasi – 221 001 (U.P.) India. Phone : 321012
Bankers : Indian Bank, Godhowlia Branch, Varanasi.

பிரயாகை (அலகாபாத்)

Nattukkottai Nagara Satram, 149, Mori. Daraganj P.O., Allahabad – 211 006 (U.P.) India.

அயோத்தியா

Nattukkottai Nagara Satram, Natkot Sri RAM Mandir, Boboo Bazaar, Ayodhya – 224 123, Faizabad (U.P.), India.

கயா

Nattukkottai Nagara Satram, No.171, Chand Chowra, Gaya – 823 001 (Bihar State) India.

கல்கத்தா

Nagarathar House, 34, Ezra Street, Calcutta – 700 001, West Bengal, India.

தாராகேசுவரம்

Nagara Madam, Tarakeswar, (Near Calcutta) – 712 410, West Bengal, India.

நாசிக் பஞ்சவடி

Nattukkottai Nagara Satram, Kartik Swamy
Mandir, Shanichowk, Panchavati (Nasik - 422
003), Maharashtra, India.

சென்னை

Rangoon Nagara Viduthi, 88, Coral Merchant
Street, Mannady, Chennai - 600 001.
Phone : 512185.

வாரணாசி எக்ஸ்பிரஸ்

காசி செல்லும் “வாரணாசி எக்ஸ்பிரஸ்”
சென்னையிலிருந்து வாரம் இருமுறை புறப்படுகிறது.
திங்கள், சனிக்கிழமைகளில் மட்டுமே. மற்ற நாட்களில்
கிடையாது.

. சென்னையிலிருந்து மாலை 5.30க்குப் புறப்படும்
இரண்டு இரவுகள் பயணம் செய்து, 3ம் நாள் காலை
8.30க்குக் காசி போய்ச் சேரும்.

காசியிலிருந்து திரும்புவதற்கும் இரண்டு நாள்தான்
ரெயில் இருக்கிறது. திங்கள், புதன் கிழமைகளில் மாலை
5.45 மணிக்குக் காசியிலிருந்து புறப்படும். இரண்டு இரவுகள்
கழித்து 3ம் நாள் காலை 10.50க்கு சென்னைக்கு வந்து சேரும்.

கணினி (கம்ப்யூட்டர்) பதிவு வசதியுள்ள எந்த
ஊரிலிருந்தும் சென்னை-காசி செல்லவும், திரும்பி வரவும்
சீட்டு முன் பதிவு செய்து கொள்ளலாம்.

வழி நெடுக நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கும். நாமே
சாப்பாடு, நொறுக்குத்தீனி, பிஸ்கோத்து, பழங்கள், தண்ணீர்
எடுத்துக்கொண்டு சென்றால், செலவு மிச்சம். ரெயிலை

விட்டு இறங்க வேண்டியதும் இல்லை. வயிறும் கெட்டுப் போகாது.

இரண்டு, மூன்று குடும்பமாகச் சேர்ந்து சென்றால், அலுப்புத் தட்டாது, பேசிக்கொண்டே போகலாம்.

காசிக்கு ஏன் இந்தச் சிறப்பு ?

காசியில் கங்கைக்கு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அதற்கு என்ன காரணம் ?

காசியில்தான் கங்கை வடக்கு நோக்கிச் செல்லுகிறது.

வடக்கு திசைக்கு எப்போதுமே சிறப்பு உண்டு. ஜெபம், தவம், பூஜை, முக்திக்கு ஏற்ற திசை, வடக்கு. எனவே, காசியில் கங்கையில் நீராடினால் அதிகப் புண்ணியம் கிடைக்கிறது. காசியில் முக்தி அடைகிறவர்களுக்குப் பிறகு பிறவித் துன்பம் இல்லை.

எல்லோருக்கும் புண்ணிய கங்கை

சிவபெருமானின் சடை முடியில் கங்கை குடியிருக்கிறாள்.

திருமாலின் கால் பெருவிரலிலிருந்து கங்கை உற்பத்தியாகிறது.

எனவே, சைவர் - வைணவர் இருவருக்கும் பொதுவான புண்ணிய ஆறாகக் கங்கை விளங்குகிறது.

திருமாலின் கால் கட்டை விரலில் தோன்றியதால், கங்கைக்கு “விஷ்ணுபதி” என்று ஒரு பெயர் உண்டு.

கங்கை சமவெளியில் பாயும் இடத்துக்கு “அரித்துவாரம்” (ஹரித்துவார்) என்று பெயர். இதைக் கொண்டுதான் திருமாலின் கால் கட்டை விரலில் கங்கை பிறந்தது என்ற ஐதீகம் ஏற்பட்டது.

